

АНЖЕЛИК БАРБЕРА
КОГАТО СЪДБИТЕ СЕ
ПРЕПЛИТАТ

Превод от френски: Нина Рашкова, 2014

chitanka.info

КНИГА ПЪРВА

Уилингтън, САЩ, Източният бряг

„Бих искала да се върна точно в онзи миг, в който съдбите се преплитат“ — казваше майката на Кайл, когато излизаше от банята със слънчевите си очила. Кайл не разбираше. Естествено, беше на пет години. Дете на пет години разбира ли подобно нещо? На пет години учудва ли се, че майка му носи слънчеви очила вкъщи? На пет години вярва ли ѝ, когато твърди, че малко я болят очите или че се е ударила?

Не. Както за всички деца на неговата възраст, и за момченцето тя бе красива с роклята на цветя. Когато шеташе в кухнята, то седеше на масата, играеше с количките си и от време на време вдигаше поглед към нея. Случваше се в някои дни тя да си тананика тихичко... и други, когато слагаше онези проклетни черни очила. През онзи ден гласът ѝ не звучеше успокоително и като че ли не беше тя.

— Какво ти е, мамо?

— Играй си с количките, Кайл, моля те.

Разбираше, че има нужда от тишина. Мълчеше, за да ѝ достави удоволствие, и не мърдаше от мястото си. Очакваше, без да го съзнава, че тя е по-добре, че излиза от банята без очилата. Сяда на пианото и пръстите ѝ, така дълги и така изящни, пробягват живо по клавишите. Чудеше се как е възможно да ги движи толкова бързо и да не бърка. Понякога тя затваряше очи или се заглеждаше пред себе си. Някъде много далеч.

„Сигурно там, където музиката я отвежда“ — казваше си Кайл.

Той слизаше от стола си съвсем безшумно и се промъкваше незабелязано до нея. Внимаваше да не я сепне. О, не! Когато мама свиреше така хубаво, се молеше да остане завинаги така.

Музиката извираше от нея, за да се влее в него. Тогава ставаха едно и техният свят беше красив.

Чакаше търпеливо ръцете ѝ да се отпуснат върху коленете ѝ, за да се приближи и да седне на табуретката. Мама го притискаше до себе си и казваше в ухото му: „Един музикант чете с ръцете си...“, „Един

музикант разказва живота със своите пръсти...“, „Един музикант диша с музиката...“.

— Сложи пръстите си тук. И там. Ето така. Нежно. И се отпусни... Чу ли? Почувства ли?

— Да — прошепваше той.

— Музиката сега живее у теб.

— Да, мамо.

— Знаеш ли, Кайл, хората винаги са имали нужда от музика.

После един ден детето попита:

— Дори първобитните хора ли?

— Да — засмя се майка му. — Дори първобитните хора! Сигурна съм, че са се научили, че като почукват по стволите на дърветата или даже само като ги обгръщат с ръце, могат да произведат звуци, които да ги радват.

— Защото не са знаели какво да правят с ръцете си ли?

Тя повтори: „Не са знаели какво да правят с ръцете...“ с чудния си глас, после прибави много бързо:

— Защото музиката прогонва скуката и може да те направи щастлив.

— Но, мамо, понякога твоята музика е тъжна.

Майка му изпусна една нота.

— Когато е тъжна, тя... може да ти попречи да... отнася те в един свят, където...

Гласът ѝ заглъхваше и Кайл се изплаши.

— Или какво, мамо?

Отново затвори рязко пианото, сваляйки сина си от коленете си. Не му харесваше, когато не довършваше изреченията и преставаше да свири. Беше я наблюдавал как подрежда покривката и растението. Как изтупва табуретката, как я поставя на мястото и казва с глас, който вече съвсем не беше същият:

— Ела. Баща ти скоро ще се върне.

Тогава в дни като този мама отиваше в кухнята и момченцето виждаше, че нейната нежност е изчезнала. Ръцете ѝ вече изобщо не бяха внимателни с предметите, които докосваше. Случваше ѝ се даже да счупи чиния или чаша. Ядосваше се и поглеждаше часовника си. Постоянно го гледаше, после хвърляше по едно око към прозореца. Часовника. Прозореца. После часовника си. И пак прозореца. Кайл се

качваше на един стол и се надигаше да види какво наблюдава мама. Не забелязваше нищо друго, освен големия клен, разперил дългите си клони над алеята. Дали пък не виждаше нещо, които го плашеха? Дали не виждаше грозен, космат паяк?

— Какво гледаш, мамо?

Тя не отговаряше.

Кайл беше едва на пет години. На пет години едно дете разбираше някои неща... Но не всички.

На пет години не бива някоя сутрин да влезе в стаята на майка си, защото тя не се е събудила и не му е приготвила закуска, още повече не бива да вижда тъмночервеното петно, образувало се върху ухото ѝ. Точно под косата ѝ.

2.

— Ало?

— Мама лежи и ухото ѝ е цялото червено.

— Заспала ли е майка ти?

— Не знам.

Все едно токов удар разтърси от глава до пети събеседницата на Кайл. Джулия Дос Сантос винаги се бе страхувала, да не би да чуе тези думи. Упражняваше професията повече от четирийсет и пет години и всяка вечер се връщаше вкъщи, повтаряйки си като молитва: „И днес не се случи. Дано никога не се случи.“ Изпитваше неумолимата и странна сигурност, че един ден все пак ще се случи. Днес беше последният ѝ ден на работа. От утре излизаше в пенсия. Но... утре и през всички следващи дни щеше да чува постоянно гласа на това момченце.

— Къде живееш, детето ми?

— В бяла къща с рози.

— Къде?

— В Уилингтън.

— Знаеш ли името на твоята улица? — попита Джулия, като се извърна веднага към плана на града.

— Не, госпожо.

— Виждаш ли от вас църква?

— Да. От моята стая.

Джулия очерта кръг с червен маркер на плана на Уилингтън. После го помоли да опише онова, което беше по-различно на неговата улица.

— Има гараж със счупени коли.

Джулия сложи точка с червения маркер в началото на улица „Остин“.

— Виждам. А твоята къща коя е?

— Последната.

— Знам къде живееш, детенце. Как се казваш?

— Кайл Дженкинс — произнесе отчетливо.

— Кайл, слушай ме внимателно. Има ли някой друг с теб вкъщи?

— Не, само мама.

— Миличък, чакай ни пред вратата. Остани там. Идваме веднага.

— Ами мама?

— Идваме, миличък. Чакай ни отвън.

Кайл не отиде на верандата да чака. Слезе в стаята на мама. През това време тя не бе помръднала. Не чуваше дишането ѝ. Знаеше, че няма да говори никога повече и че няма да я вижда повече, защото щяха да я сложат под земята. Тогава се покатери на леглото. Дръпна завивката и отпусна глава на рамото ѝ. Може би щеше да пее... Може би щеше да бъде щастлива там, където беше...

След няколко минути чу сирените на колите и шума от разпръскването на ситните камъчета, на алеята. След това някой отвори вратата.

3.

Биргинтън, предградие на Лондон

Корин беше на пет години, когато Тими дойде на бял свят. Майка ѝ тръгна за родилното отделение предната вечер и заедно с четиримата си братя чакаше баща ѝ да се върне. Той отпрати детегледачката, щом влезе, и каза с глас, с какъвто Корин още никога не го бе чувала да говори:

— Все същото! Ще рече човек, че отива на зле тази работа! Хайде, оставете ме на мира, момчета! Изчезвайте в градината, а пък ти, Корин, ми донеси една бира. О! Мамка му! Светице на контракциите! Да знаеш само каква грижа ми е майка ти.

Момчетата избягаха навън. Да играят. И да се смеят. И да правят поразии. Да се цапат като прасета и още да се смеят, докато тя стоеше права да слуша безкрайните обиди на баща си. Той разместваше тенджерки и тенджерки. Изпразваше консерви, а тя мислеше за майка си и за светицата на контракциите.

Корин беше единствената дъщеря на семейство Бентън. Затова на нея се падаше да върти кухнята. Мислеше си, че е нормално, след като майка ѝ го правеше. Когато горката жена се връщаше с бебето, дъщеричката, мила и услужлива естествено, помагаше много. С течение на времето все повече и повече. Защото всяка зима госпожа Бентън се озоваваше в родилното отделение. С дни бащата даваше обещания пред светицата на контракциите и се молеше коленопреклонно пред светицата на болките да не измъчват повече любимата му съпруга, и твърдеше, че жена му, тяхната майка, е истинска „светица“, когато тя прекрачваше прага на дома с новороденото в дебелите си ръце, стегнато в пелени като кървавица. После в суматохата съобщаваше, че това е техният подарък за Коледа. Големите започваха да викат, че баща им се подиграва с тях, а Корин си мислеше, че Дядо Коледа не посещава семейства с единайсет деца. Не защото са по-лоши от другите, а защото навярно няма достатъчно място в своя кош за десетте синове и единствената дъщеря на семейство Бентън.

Така се изнизаха годините. Приличаха си отчайващо, докато един прекрасен ден Корин стана на шестнайсет. Помоли се родителите ѝ да не се усетят и да я оставят да завърши гимназия. О! Обичаше безумно да учи и полагаше много старания. Но баща ѝ не пропусна датата. Една вечер, като се върна от училище, я хвана за ръката.

— Какво ще правим с теб?

— Не знам. В училище ми върви, тате.

— Ясно ми е, малката. Но с всички тези хлапаци, няма да ходиш дълго време на училище. Големите ти братя вече работят, за да ни помагат, и теб те чака същото.

— Тате, моля те...

— Корин — вгледа се той в очите ѝ, — знаеш много добре, че ако можех, щях да ти позволя да учиш. Но не мога.

4.

Щом завърши учебната година, Корин напусна училище. Баща ѝ не чу нито молбите на директора, нито на учителя по испански, нито на Корин. Нямахше значение, че беше отлична ученичка по литература, по математика, че имаше дарба за чужди езици. Нямахше значение, че учеше сериозно. Нямахше значение какво казват учителите. Идеите на Кларк Бентън бяха свързани, от една страна, с джоба му, от друга страна, една сутрин на закуска установи, че неговото хубаво, русокосо момиченце, което подскачаше, връщайки се от училище, се е превърнало за една нощ — беше готов да се закълне! — в необикновено красива девойка. „Аз го виждам. Другите го виждат“ — мислеше си той в пристъп на ужас.

Като практичен човек я настани на работа при най-добрия си приятел Теди, чийто ресторант се издигаше гордо в края на улицата, където живееше семейство Бентън. От месец юли, веднага след като напусна училище, Корин започна да сервира пържена риба, пържоли, мазен кафяв сос, пържени картофи, кафе, чай, яйца и кисели краставички. И литри, литри, литри бира. По на разумно разстояние от дома си и под доброжелателния и бдителен поглед на Теди.

Корин беше изпълнителна и работеше бързо. Щом се върнеше вкъщи, се захващаше със същото, обслужвайки своите братя. Бяха все така единайсет деца и почти винаги големите, които вече работеха, идваха да вечерят вкъщи. Ставаше въпрос за старшинство. Ставаше въпрос за семейство. На татко и мама Бентън им харесваше. С кряскащи дечурлига около себе си се ободряваха. Корин като че ли единствена се питаше какво прави. Никога нямаше да има толкова деца. И колкото и да са, дано не са само момчета! Едно или две деца, може би три, щяха да бъдат достатъчни. Не повече. И в училище нейните деца нямаше да търпят присмеха, сарказма и подигравките на другите, когато в началото на учебната година някои учители се държаха грубо и се подсмиваха недвусмислено или удължаваха паузата твърде дълго при съобщаване на състава на семейството ѝ.

Господин Сандеро не се държеше по този начин. Никога не се бе присмивал на Корин и никога не я бе гледал странно.

— Само работата има смисъл. Колкото до вашето поведение, това е предимството в живота ви. Помислете и от тази гледна точка, los minos.

Да. Корин беше и щеше да бъде винаги единственото момиче, изгубено сред момчета. „Да имах сестра. Само една. Щях да бъда по-смела — мислеше си тя, като си лягаше. — Щяхме да излизаме заедно.“ Но на сутринта братята ѝ говореха толкова високо, че тя буквално се изпаряваше, за да не я дразнят и командват най-безпощадно. Предпочиташе Тими пред всички, защото се държеше с нея наистина мило. Само той прибираше чинията си от масата и ѝ заемаше тайно книги. Понякога отиваше в библиотеката, за да ѝ донесе някоя, която искаше да прочете. Само заради нея.

Защото момичето обожаваше да чете. Всичките тези истории я караха да се замисля за своя живот. За дните ѝ, които си приличаха и се нижеха безкрайно еднообразни. Ще остане в Биргинтън с дъжда, с ресторанта, с мръсните прибори, с остатъците от храна в чиниите. Ще се връща вкъщи и ще прави пак същото. Още домакинска работа, огромно количество чорапи за сортиране, планини от бельо за сгъване и подреждане всред оглушителните викове на братята си. И докато ръцете ѝ изпълняваха, без да грешат, робските задължения, момичето мечтаеше за живота на героините, с които се срещаше в своите четива, и си въобразяваше, че са истински. Че тя е истинска. Със сигурност някой беше написал техните истории.

Когато слънчев лъч пронижеше облаците и попаднеше на някоя от масите, която тя току-що беше излъскала дотам, че сивата пластмаса се бе превърнала в блестящо огледало, тогава — да, този лъч ѝ вдъхваше вяра и може би надежда, че нещата ще бъдат различни. Че ще има живот на принцеса. Че един мъж ще се погрижи за нея. За нейните мечти. Че ще се възхищава на звездите и на облаците, които просветляват. Че ще харесва дърветата, танцуващи на вятъра. Двамата няма да промълвяват и дума. Ще стоят мълчаливи и ще бъдат щастливи. Наистина щастливи да гледат заедно клоните, които се преплитат и разплитат.

После той ще я вземе в обятията си. Той... Той...

„Той никога няма да дойде тук — прекъсна мислите си тя и потрепери. — Биргинтън е дупка.“ Да, за щастие Корин имаше книгите, в които можеше да живее един друг живот, без да вижда колко хубава е станала. Много хубава.

— Опасно хубава — отбеляза една вечер майка ѝ, като си лягаше.

— Слава богу, работи при Теди. Не е далеч от дома и момчетата я наглеждат — отговори Кларк, отмятайки завивката. — Обърна се към жена си разтревожен: — Има ли си приятел?

— На нея приятел не ѝ трябва, а мъж, който да ѝ предложи брак.

Бащата се втренчи в своята съпруга.

— Да ѝ предложи брак ли?

— Кларк! Корин отдавна навърши шестнайсет! — устоя тя на тежкия му поглед. — Виждаш, че е прекалено красива да стои без мъж.

— Кой ще помага къщи?

— Момчетата! Крайно време е да свършат някоя работа, мързеливци такива.

— Как не!

— Ще им се наложи! Корин няма да е тук безкрайно. Момиче е... Не трябва да ѝ се случва...

— Знам — сопна се бащата. — Знам. И съм много доволен, че другите са момчета. Все пак имахме късмет с тях!

— Дано с късмета си да вървим! — рече майката, скръствайки ръце.

Кларк положи длан върху корема на жена си. Тя въздъхна и каза, че си е записала час за преглед.

След два месеца госпожа Бентън се върна от болницата и съобщи, че от кистите никога повече няма да страда, но и повече няма да има бебе. Това беше. Такъв е животът...

— В края на краищата защо да не е хубаво. Трябва винаги да взимаме каквото ни дава животът. Да го употребяваме. Това, дете ви казвам, важи за всички ви, деца. Най-вече за теб, Корин — насочи тя показалец към гърдите ѝ. — Защото ти си момиче.

На малкото русо момиче не му харесаха думите на майка му, но премълча. Бе чела някъде, че понякога е по-умно да си замълчиш, отколкото да говориш. Излезе в градината и се скри под старата върба — дървото, което обичаше най-много. Замечта се за живота и за всичките възможности, които предлагаше и които тя никога нямаше да

има, а в това време баща ѝ мечтаеше само за едно — да я омъжи бързо. Много бързо.

Защото Кларк не спеше добре. Сънуваше кошмари, че неговата красавица се появява с издут корем, а няма мъж, за когото да се омъжи. „Момчетата взимат момичетата, както се взима влак. Сменят маршрута и мислят само за себе си, и един ден...“

Един ден паниката го подтикна да отиде чак до ресторанта на Теди.

— Трябва да омъжа Корин. Щом видиш между твоите клиенти някой сериозен и благовъзпитан младеж, който я заглежда, предупреди ме. Аз ще се заема.

5.

Кларк Бентън не отправя дълго време молитви към светицата на бързината, за да види молитвите си сбъднати. Три седмици по-късно отвориха салон за луксозни коли и някой си Джек Браниган дойде да обядва — най-случайно — в ресторанта „При Теди“. Сервира му Корин и той не откъсна очи от нея. Обядва там всеки ден през тази първа седмица. Сядаше все на същата маса, за да го обслужи Корин. Гледаше я както се гледа десерт. Беше изключително учтив и добре облечен. Говореше ѝ с уважение. Усмивваше ѝ се, а тя свеждаше очи. Но все пак се усмивваше, а междувременно Теди си взимаше бележки.

На седмата вечер се обади на Кларк:

— Каза ли ти Корин нещо?

— Какво? — рече Бентън, обувайки с най-голяма бързина пантофите си. — Уловът богат ли е?

— Богат е. Човекът си го бива. Учтив и амбициозен.

Таткото си го преведе с „джакпот“. Каза на Теди, че идва. На практика Кларк тича до ресторанта по пантофи. Нямахме време да ги събува. Искаше да чуе със собствените си уши и да види със собствените си очи как думата „амбициозен“ излиза от устата на приятеля му.

— Но „ам-би-цио-зен“ в какво?

— В продажбата на коли.

— В новия салон ли?

Теди потвърди с кимване.

— Шефът ли е?

— Не още...

— Не още...

Кларк се върна вкъщи с ръце в джобовете. С вирната към звездите глава. Риболовът беше успешен. Но се пазеше да не спомене нещо пред жена си. Още повече пред Корин. „Момичетата не разбират нищо от риболов.“ Заспа с благодарност към светеца на острия нюх и към всеблагия Бог за благодатта, че сполуката съществува. За пръв път от много месеци спа през нощта спокойно.

Последваха още няколко дни в молитви. Изобилни блюда, десерти, предлагани в ресторанта „При Теди“ и доставени от ръцете на десерта, който Джак искаше. А Корин се усмихваше не дотам срамежливо. Пък и в края на краищата той беше хубав мъж. Винаги носеше вратовръзка и не събличаше самото си, докато се хранеше. Беше елегантен. Имаше много черни очи, чисти ръце и добре поддържани нокти. Като си тръгваше, казваше:

— До утре, госпожице.

Корин отговаряше:

— До утре, господине.

Според преценката на Джак тя беше много приятна. За схрускуване. Най-вече, когато му се усмихваше. Изглеждаше толкова крехка. Толкова сладка. Толкова желана. Толкова наивна. Направо идеално!

Преди края на следващата седмица я помоли учтиво да го придружи на кино.

6.

Джак Браниган пристигна с огненочервен ягуар. Ог-не-но червен. Който трябваше да пръска блясък на километри, най-малкото до съседите, които гледаха на семейство Бентън... като на прости хора. Кларк не беше прост. Ето че сега, казваше си той, му се отваряше възможност да натрие носа на Робърт Бауи. „Който даже не е роднина на звездата певец. И който е само един селяндур. Фукльо от другата страна на оградата.“

Бентън имаше чувството, че се задушава. Тъпчеше се с мухлясали фъстъци и ръсеше боклуци по цялата улица. Но гледаше настойчиво към съседите, докато Джак паркираше точно пред къщата на Корин, като по този начин премахна всякакви съмнения. „Видя ли колата на бъдещия ми зет, мухльо?“

Джак отвори портата и тръгна по пътеката съвършено спокоен. Момчетата бяха или в кръчмата, или на тренировка по футбол, или на урок по закон божи. Таткото Бентън чакаше прав на терасата. Беше сменил износените си обувки с тези за църква. Бяха безупречно лъснати. Огледало, където все пак никакъв лъч нямаше да се отрази. Кларк наблюдаваше Джак как се приближава по пътеката, все едно го демонтираше част по част. В края на краищата не беше ли монтьор? Трийсет години да разфасоваш всичко, каквото ти попадне, създават рефлекси. Тяло: идеално състояние. Крака: яки, на спортист. Рамене: мощни. Ръце: силни. Глава: изглежда добре. А когато щеше да погледне в очите на Джак, нямаше да... да различи друг цвят, освен черния. Хубавият човек стигна до Бентън и той се наруга, че е забравил очилата си за далекогледство. Подаде яка ръка и се здрависа с ръка от стомана. Добър знак.

Поздравиха се като мъже. Бащата обясни спокойно и строго, че пътят от киното до дома им не трае повече от петнайсет минути.

— Ами така си е. Що за човек няма да знае часа?

— Ще я върна навреме, господине.

На връщане Джак беше точен. Вежлив. Възпитан. Искаше десерт.

7.

Мина цял месец, преди Джак да бъде поканен официално на вечеря. Един месец, през който хващаше ръката на Корин. Ръцете ѝ бяха толкова изящни и крехки. Не намираше сили да ги остави... „Не искам някой друг да докосва това момиче — мислеше си. — Тя има нужда от мен.“ След това една вечер я целуна по устните. Взе я в прегръдките си и я накара да се извърне. Корин остана изненадана. Още повече от целувките. От усещането на езика на Джак, който не оставяше място на нейния. „Това не прилича на историите, които съм чела“ — каза си тя. Всяка целувка я изненадваше още повече. Но се примири. Сигурно точно така се случва. Разбира се... Джак беше мъж с опит. На трийсет години явно знаеше как се целува момиче.

— На трийсет е, защо не се е оженил досега? — попита Теди, който бършеше чаши зад бара.

— О! Не знам — отговори Корин. — Предполагам, че заради кариерата си.

— Харесваш ли го?

— Така ми се струва.

— Само ти се струва ли?

— Не. Харесвам го. Нали е... мъж.

— Има вид на порядъчен човек. Печели ли много?

— Не знам, Теди. Не го питам такива неща.

— Тип като него, повярвай ми, печели много. Опитай се все пак да разбереш защо не се е оженил. Просто така...

Корин се съгласи. Но не попита. Никога. По-точно такъв случай не ѝ се предостави. Джак говореше много. Не беше ли блестящ търговец на коли? А тя беше сама сред мъже, които никога не ѝ даваха думата, нито пък ѝ искаха мнението?

Кино. Разходка около езерото Платърсън, където бащата на Корин нервираше шарана. Кино. Ресторант. Елегантен и изискан, където се сервираше с дълга редица вилици и където Джак се любуваше на погледа на Корин, когато го питаше:

— Коя?

— От най-крайната към следващите.

Русото, твърде младо момиче се размиваше.

— Много си красива, Корин. Наистина си много красива.

Тя се изчервяваше и се стараеше да не обърка вилицата, като си представяше как ще разказва за преживяването си в този прекрасен лондонски ресторант на старата Уонда, която сервираше повече от трийсет години в ресторанта „При Теди“. Това и направи, щом влезе на другия ден.

— Нали ти казах! Жалко, че не съм на твоите години! Джак е хубав, висок, як, с широки рамене, за каквито мечтаят всички жени, даже тези, дето не си признават. Повярвай ми, твоят Джак е от мъжете, каквито всяко момиче иска.

— Не е на бял кон! — изкикоти се готвачът Лени, присламчвайки се до тях.

— С ягуар е! Бял!

— Ягуарът не е кон.

— С гюрук е! Не е ли вярно, Корин, че косите ти се развяват от вятъра, като отивате в онзи изискан ресторант, където на теб, Лени, кракът ти няма да стъпи? Даже в кухнята.

— Пука ми.

— Не е ли вярно, Корин?

— Да — засмя се тя.

Лени заяви, че момичетата са идиотки.

— Всичките.

— Естествено. Ти не си падаш по момичета.

— Бъркаш. Обичам ги. Но не в леглото си. И ако бях момиче, щях да очаквам друго от прекрасния принц.

— Какво например? — попита Корин.

— Главно да ме държи в обятията си.

— Да не си им светил как я държи той? — прекъсна го Уонда, преди Корин да си отвори устата.

— Леееениии! Мамка му! — нададе гневен вик Теди.

— Тук съм!

— Две телешки пържоли, полуизпечени! Два омлета, добре изпържени! Една порция пържена риба и много картофи! Връщай се при печката, мързел такъв. Веднага!

Лени се телепортира на поста си.

— Той е скапаняк, Корин. Не разбира нищо от момичета, повярвай ми.

Готвачът метна пържолите на скарата и си помисли: „Видях как я държи Джак и ако бях момиче, щеше да ми се иска да ме държи по друг начин. Само това казах.“

8.

Колкото и да си мислеше Лени, че Джак не прегръща умело сервитьорката, трябваше да признае, че знаеше да се изразява. Когато говореше за луксозни коли, всички го слушаха зяпнали. Поканеше ли братята на Корин да ги разходи, брадичките им увисваха до протрития килим в трапезарията. Като си спомняше четирите съвсем наскоро пребоядисани спални на голямата къща, Кларк си мислеше, че неговата дъщеря няма да работи повече, а госпожа Бентън заспиваше, представяйки си какво щеше да стане, ако едно време бе срещнала някой Джак...

Една есенна вечер бащата на Корин се качи сам в колата на Джак.

— За момиче като моята дъщеря човек се жени. Не си играе с него. Ясно ли ти е, Джак?

— Имам такова намерение, господин Бентън.

— Викай ми Кларк.

— Кога искате да се венчаем, Кларк?

— Е, добре, синко, когато ти пожелаеш!

— Какво ще кажете за идния месец?

— Идния месец става.

Стиснаха си ръцете като щастливи мъже, сключили изгодна сделка.

— Поемам всички разходи — каза Джак.

— Аз ще платя роклята ѝ. Корин е единствената ми дъщеря. Длъжен съм да ѝ купя роклята.

— Да, Кларк.

— И банкетът ще бъде при Теди. Той ѝ е кръстник. Обещал съм му.

— Не виждам никакъв проблем. Още повече, че именно там се запознахме.

— О! Романтичен ли си, Джак?

Бъдещият зет поклати глава и прибави, че държи ястията да се приготвят от голям майстор готвач.

— Аз ще имам грижата.

— Твоя работа.

— Кларк!

— Да — изненада се бъдещият тъст и леко се изплаши.

— Моля ви, не избирайте на Корин секси рокля. Да не е с дантела. Не искам жена ми да прилича на холивудска актриса, искам да прилича на почтена жена.

О, Да! Джак знаеше да използва думите. Силен мъж, около метър и деветдесет, с широки рамене, трябваше да има чувство за благоприличие.

„И не иска да показва дъщеря ми като трофей. Това е добре“ — помисли си бащата.

9.

Точно четири месеца след първата си визита Джак пристигна в уречения час пред дома на семейство Бентън с нов ягуар, още по-огненочервен. Кларк се помоли дано Робърт Бауи да се озори, докато всички мъжки чеда, в това число и престарялото куче Боб (кръстено така по съседски съображения), търсеха с кого да се сбият. Бъдещият съпруг донесе бутилка прочуто вино за бащата на Корин, каквото той никога не бе виждал. Също така огромен букет рози, великолепни и благоуханни, за:

— Вас, госпожо Бентън.

— О! Никога не съм получава толкова красиви. Даже на сватбата си...

Джак се направи, че не вижда как се изчервява, и почака десертът да бъде сервиран, за да извади кутийката за бижута от джоба си. Отпусна се на коляно и момчетата се разкикотиха.

— Какви магарета сте, деца! — ахна майката засрамена. — Джак ще си помисли, че не съм ви възпитала добре.

Но принцът остана на колене и изрече своето обяснение в любов...

— Корин, от първия миг, в който те видях, пожелах да бъдеш моя жена. Днес ти предлагам и се моля да приемеш.

Отвори тъмносинята кутийка. Момичето погледна плахо диаманта.

— О! Той е... великолепен.

Майката се наведе да се полюбува на бижутото.

— Даже баща ви, макар че беше много влюбен, не се държа толкова... романтично!

Всички изръкопляскаха. Корин се почувства като във вълшебна приказка. Страховете ѝ бяха забравени. Всъщност имало ли ги е някога? Подаде ръката си. Така изящна. Толкова крехка... Джак постави невероятния диамант на безименния ѝ пръст и изрече прочувствено:

— Корин, ще станеш ли моя жена?

— Да — прошепна тя за голямо облекчение на баща си, който от месеци не я бе изпускал от очи.

Кларк си каза, че най-после е спокоен. Неговата единствена и много красива дъщеря ще се омъжи най-почтено. „Най-почтено! Господи, благодаря Ти.“ — помисли си.

Корин съзерцаваше своето искрящо бижу на неоновата светлина в кухнята, чувстваше се наистина щастлива и не видя паячето, което висеше над главата ѝ. Насекомото, в стремежа си да се полюбува на нещото, произведе забързано няколко сантиметра нишка в повече. Само заради удоволствието от блясъка на камъка. Диамантът беше... диамант. Носеше властта на диамант. „Имах право — помисли си годеницата. — Вълшебните приказки съществуват. Вече не съм на първия ред, а на сцената. Най-после живея...“

— Луд е по теб — подхвърли госпожа Бентън, влизайки в кухнята. — Пръстенът е нов. Не е от майка му! Имаш нечуван късмет, детето ми! Не-чу-ван!

— А ти обичаш ли го? — попита Тими, като се наведе.

Майка му го перна по страната. Паячето се изкачи бързо-бързо към тавана, за да се скрие в своето убежище.

— Какво толкова казах? — отвърна Тими, избягвайки ловко наказанието — и по навик — един втори шамар.

— Естествено, че го обича! Джак е такъв късмет! Не-чу-ван късмет!

Корин си представи как майка ѝ благодари на светията на нечувания късмет и как през следващите дни отива гордо да прибира пощата си. Госпожа Бентън правеше всичко по силите си да срещне старата Бауи и да удостовери, че и те, семейството несретници в края на улицата, ще дадат единствената си дъщеря на мъж от друго тесто. Корин излизаше от скромната си среда и повличаше своите родители към възхода си. За всичко това двете жени Бентън имаха ясно съзнание.

Как да откаже човек голям, общ подарък за Коледа? Когато е може би първият...

Но щеше ли да стигне един подарък, за да повярва в Дядо Коледа?

10.

Венчавката се състоя в малката църква в Биргинтън, където Корин бе прекарала всичките си неделни сутрини на литургия.

На седемнайсет години влезе под ръка с баща си. По време на церемонията, както по време на проповедите през детството си, не слушаше. Този път не слушаше не от отегчение или за да избяга в своите мечти, а само заради краката си. Или по-скоро заради обувките, които я измъчваха. Никога през живота си не беше носила толкова високи токове.

— Тези са най-шик — бе заявила авторитетно майка ѝ. — Имай ми доверие. Със съпруг като Джак се полага да бъдеш шик.

— Стискат ми малко.

— Ще свикнеш!

— Мога да ги поразтъпча вкъщи.

— В никакъв случай! — беше изграчила госпожа Бентън и бе затворила грижливо кутията. — Трябва ли да ги повредиш преди сватбата!

„Никога ли не трябва да се използват вещите, за да не се повредят? Трябва ли да пазим мечтите си, за да не се похабяват? Стигаше ли един подарък, за да повярва човек в Дядо Коледа? Стигаше ли...“ — мислеше си тя.

— Корин — извиси глас преподобният Гуд и я стресна. — Взимаш ли дрън-дрън-дрън...

Твърде младото момиче каза „да“ и в същия миг осъзна, че не я бяха попитали за мнението ѝ. Накратко казано, не наистина... Тогава ръцете ѝ, така изящни, толкова крехки, потрепериха, когато слагаше подписа си в регистъра. Пръстите ѝ се поколебаха дотам, че изпусна писалката. Джак се наведе, за да я вземе, след това прегърна своята млада съпруга, която му се стори много развълнувана. Но онова, което схвана като любовно вълнение, не беше нищо друго, освен боязън и мрачно предчувствие. „Когато е на седемнайсет години — помисли си Корин, — обвързва ли се човек по този начин за цял живот?“

— Гордея се с теб — подхвърли вместо благопожелания мама Бентън.

11.

Масите в ресторанта „При Теди“ бяха наредени П-образно. Семейство Бентън беше в пълен комплект. Всичките чичовци, лели, братовчеди, братовчедки, последната жива баба, Теди, жена му, хлапетата му, Уонда, Лени и целият персонал бяха поканени. Джак взе думата, за да каже колко е горд, че се присъединява към това голямо семейство, че се е издигнал сам и за нещастие е загубил родителите си преди няколко години. Всички го засипаха с въпроси, без да очакват отговорите или да ги изслушват. Изискани ястия се нижеха едно след друго, шегите, смеховете... Часовете също. През цялото това време Корин не преставаше да гледа своя диамант, своята венчална халка и своята рокля, за да забрави, че обувките бяха наранили жестоко краката ѝ. Щом имаше възможност, изчезна и обу старите си сандали, а когато се върна, младоженците, аплодирани от гостите, откриха танците с валс. Майка ѝ забеляза ужасните, разкривени обувки, които дъщеря ѝ бе обула тайно. Осъдителният ѝ поглед предшестваще нейния гняв. Заради това младоженката увисна на ръката на Джак, докато бе възможно. Сервираха шампанското, кафето, ликьорите и след това...

Джак реши, че часът за неговия десерт най-после е настъпил. Вратата на ягуара заципа воала. Гостите не видяха нищичко и колата се понесе безшумно към голямата лондонска къща под небе, лишено от звезди.

12.

Джак пренесе на ръце Корин от външното стълбище до спалнята на първия етаж. Тя се смееше. Беше ужасена. Джак се смееше. Знаеше, че ще се наслаждава. Тя го помоли да си спомни, че това е нейният първи път... Той каза, че знае. Че е важно, първият път...

Но както и първата целувка, Корин не хареса това твърдо нещо, което напираше в нея. „Дали ще вижда в мен?“ — помисли си тя, оставайки с отворени очи по време на премеждието. На цялото премеждие. Докато Джак не се изгърколи встрани, пъшкайки от удоволствие... След това! Ами така...

Корин извърна глава на другата страна. О, не! Нямахше да се разплаче. Нито заради детството си, нито заради девствеността си. Никога не плачеше. Не беше ли едничка дъщеря сред десет момчета, които постоянно се опитваха с всички сили да изтръгнат от нея сълзи? От страх. От болка. От пренебрежение. От работа. От подигравки. От любезно внимание. От скубане на косата. От нежност. Не. Корин не беше плакала заради братята си. Нямахше да плаче и заради съпруга си. Който захърка в ухото ѝ, докато тя не можеше да затвори очи. Животът ѝ беше нов, като тази голяма къща. Къщата остави у нея същото впечатление. Заслуша се съсредоточено във всички шумове. Опита се да ги определи в тъмнината и да ги запомни за утрешния ден. И за следващите дни. Колко време е необходимо да улови ориентировъчните знаци? Колко време е необходимо да не се чувства ужасяващо самотна? После се зачуди дали в тази къща, която миришеше на боя и на ново, имаше паяжини под долапите. Като в къщата от детството ѝ. Разбира се. Във всички къщи имаше паяци.

И защо ли мислеше за това точно сега?

„Мислиш за това — отговори един глас, — за да не мислиш, че твоите крака те измъчват и на вид са също толкова разранени, колкото тялото ти.“

13.

Когато Кайл излезе за пръв път на сцена, изпита чувството, че живее. Беше на шестнайсет, на възрастта на Корин, когато нейният баща ѝ съобщи, че ще напусне училище. Кайл знаеше, че ще бъде музикант. Никога не се бе съмнявал. Нито се бе колебал. Някои неща са такива. Има такива хора. Когато хиляди журналисти му задаваха по-късно въпроса:

— Защо станяхте музикант?

Кайл отговаряше без колебание:

— Защото не можех другояче.

Ако беше художник, танцьор, еквилибрист, скулптор, лозар или пък писател, щеше да използва същите думи. „Не можех другояче.“ В такъв случай правеше това от жизнена необходимост. Може би заради майка си, а не е ли дори точно заради нея? Може би заради вродения си талант, а не е ли точно по тази причина?

Но на шестнайсет Кайл не чувстваше друго, освен необходимостта да свири и желание да тича след момичетата. Рядко мислеше за „това“. За нея. Толкова години изминаха, откакто тя си отиде...

Баща му беше все още жив и все още в затвора. Кайл не отиде никога да го види. Никога не отвори и едно от жалките писма, които Мерзавецът му изпращаше редовно. Адвокатът бе обещал, че след деянието с тяхната майка никога няма да излезе от затвора. Джейн също бе обещала и Кайл ѝ повярва. Защото Джейн държеше винаги на думата си.

Беше първородната дъщеря на Клара Дженкинс. Беше с петнайсет години по-голяма от Кайл и съвсем естествено пое отговорността за момченцето, след като неговият родител уби майка им.

Когато Джейн се срещна наново с петгодишното си братче, беше на двайсет. Учеше и работеше в Сан Франциско. През последните години почти не беше ходила в Уилингтън, на източния бряг. Кайл дори не си спомняше кога е живяла с тях. Тя ненавиждаше новия

съпруг на майка си, който също съвсем откровенно не я понасяше. Когато завърши гимназия, се постара да получи стипендия за университета в Сан Франциско. Беше достатъчно далеч, за да се връща не повече от един път в годината. За Коледа. Така че Кайл имаше само два подаръка от нея. Един камион и един багер, увити в бяла хартия и украсена с рисунки от самата Джейн. Спомняше си Дядо Коледа, стилизиран изключително сполучливо от неговата сестра.

— Защо Дядо Коледа лети на паяжина?

— Тази ли? — беше попитала девойката, като взе произведението, за да го разгледа. — Кайл, не виждаш ли, че това е шейна, а това са северните елени.

Той бе взел отново листа и бе преброил:

— Много са. Сбъркала си.

— Защо? Нали знаеш да броиш?

— Ами да. Броя клавишите, които мама натиска.

Джейн никога не разбра какво понася майка ѝ. Не беше виждала следи от побоища и изгаряния от цигари. Никога не се чуваше с втория си баща и оставаше да спи у приятелки, колкото е възможно по-често. Не се интересуваше от нищо друго, освен между нея и него да има максимален брой километри. Имаше свой живот.

Отведе момченцето в Сан Франциско, където погребва майка си. То не задаваше въпроси. Откри училището, приятелите, учителката, която имаше глас на птичка. Обичаше да заварва сестра си вкъщи, като се връщаше, обичаше и новата къща. Джейн не умееше да готви. Но това не беше важно. Храната не го интересуваше. Беше по-внимателен и съсредоточен към онова, което чуваше. Към онова, което резонираше у него. Стъпките на госпожа Милър. Свистенето на колелата на жълтия училищен автобус. Поскърцването на стъпалата в къщата. Бълбукането на водата в хладилника, прилично на бълбукането на водата в тоалетното казанче, което се пълнеше малко по малко, и олиото, което цвърчеше на нагорещената печка. Кайл барабанеше с пръсти, за да възпроизведе ритъма и за да е сигурен, че ще го запомни, преди да заспи. Повтаряше си мелодиите и слушаше с половин ухо Джейн, която полагаше свръхчовешки усилия да намери време за четене на приказки.

— Не знаеш ли да пееш?

Тя остави книгата.

— Не съм като мама, Кайл.

— Знам. Ти си ми сестра... моята голяма сестра...

Погледна я странно, после наведе глава.

— Да?

Кайл продължи да гледа отнесено далеч през себе си.

— Искам да свиря на пиано.

14.

Джейн записа брат си на уроци по пиано. Трябва да беше около осемгодишен. Водеше го всяка седмица и чакаше седнала на една пейка да свърши. Понякога вдигаше глава от своите книги. После го завеждаше вкъщи и го оставяше на някоя от временните си съквартирантки, преди да отиде за нощната смяна в болницата. Защото тази работа се плащаше по-добре и защото ѝ позволяваше...

— ... да бъда тук, когато се събудиш, братчето ми. Мога да те изпратя на автобуса.

— След това спиш ли?

— След това отивам в университета.

— Къде спиш, Джейн?

— Където ми падне!

Кайл не разбираше какво значи това. Искаше да попита има ли легло там „където ѝ падне“, но тя го бутна в автобуса и вече му махаше с ръка.

Учеше и работеше като луда, без да се оплаква. Имаше мотивация. След смъртта на тяхната майка промени рязко своята ориентация. Напусна училището за медицински сестри и се насочи към професията социален асистент. Специализира една година, за да помага на жени, малтретирани от мерзавци — съпрузи, любовници, опустошители...

— ... за да не се превърнат никога в убийците им.

Съзнаваше ясно, че решението се дължеше на факта, че тя, Джейн, изобщо не бе забелязала какво се случва с майка им. Упрекваше се, че не е била там, че не е присъствала. Не е внимавала като добра дъщеря. Беше се провалила. В свят на отговорности се бе подала на егоизма. Как се понася това? Какво е наказанието за подобно престъпление? Как се живее с тази мисъл? Като се прави това, което тя правеше.

Джейн бе научила, че навсякъде по света, във всички обществени кръгове, една на всеки три жени през живота си е била бита, малтретирана, изнасилвана. Половината от убийствата на жени бяха

извършени от техния партньор. На три дни една жена умираше от юмруците на мъж, за когото се предполагаше, че трябва да я обича. Да я пази. Тези цифри бяха неизменни. Като истината. Тези цифри се утрояваха, когато се включеха и страничните жертви, и самоубийствата. Когато се държеше сметка и за децата. За нещастие имаше и жени, които малтретираха и убиваха... И ако се съберяха всички тези цифри от сътворението на света, човек щеше да почувства дълбоко омерзение.

Джейн не можеше да прости „непростимото“. Дори на себе си не прощаваше. Наказанието, което този Мерзавец наложи на майка им, предреши нейния живот. А също и на Кайл. Така че направи всичко възможно брат ѝ да свири и да свири. Да мисли за друго... „когато е невъзможно да се забрави“.

— Кайл няма талант, а дарба — заяви Джон Манчиевски, учителят по пиано. — Понякога се питам уча ли го още. Защото, госпожице, разбирате ли, не се питам вече дали съм го научил на каквото и да е...

Джейн се разсмя и купи пиано. Нейната нова кола щеше да почака. Кайл стоя целия следобед на верандата да чака доставчиците. Когато най-последно инсталираха пианото в хола, той го милва дни наред. Сядаше пред него, щом се върнеше от училище, и го гледаше с часове.

— Твое е — подхвърли Джейн, докато се хранеха. — Можеш да свириш, Кайл.

— Знам.

— Ами тогава? Какво чакаш?

— Нищо. Сприятеляваме се.

Бяха необходими точно шест дни и пет нощи, за да се „сприятелят“. На следващата сутрин Кайл свири без прекъсване и Джейн разбра, че с пианото ще бъдат неразделни. Когато най-последно престана да свири, се втурна запъхтян в стаята на сестра си:

— Нали никога няма да го продадеш?

— Разбира се. Приятелят е за цял живот.

Когато Кайл свиреше, не се изпълваше с музиката, която интерпретираше, той беше самата музика. Не можеше да се определи дали музиката излизаше от пръстите му, за да проникне в клавишите, или пианото обитаваше у него дотам, че ставаше негова душа. Граници между тези два свята не съществуваха. Преобразяваха се в друго,

единствено по рода си измерение, където свободата изглеждаше възможна. Където формата на щастието ставаше осезаема.

15.

Джейн често го гледаше, докато се упражняваше. Беше убедена, че нейният брат ще стигне далеч. Представяше си как обикаля света като виртуоз. Ще бъде изключително елегантен със своя смокинг. Ще бъде още по-висок и по-строен, отколкото сега. Косата му ще бъде гладка, лъскава, прибрана назад, непокорният му перчем няма да пада в очите му. Ще ги затваря, докато тълпата се намества, за да го слуша, и никой няма да помръдва, освен когато трябва да си тръгне. Защото музикантът ще напусне най-сетне сцената след многобройни изпълнения на бис. Тогава тълпата, тази странна цялост, надарена с хиляди очи, ще се разпадне и всеки ще отнесе със себе си усещане за щастие. Тъй като артистът им го бе дарил.

Онази вечер, като гледаше Кайл на пианото, Джейн така се развълнува, че ѝ се искаше да го притисне в прегръдките си и да му каже всичко това. Да му благодари. Като публиката. Но избяга засрамена в стаята си.

Именно в гимназията Кайл се натъкна на две решителни запознанства. Стив и Джет. Озоваха се и тримата в един и същи клас. Заедно решиха да си организират рокгрупа и ликуващи, както ликуват тийнейджъри, съобщиха на Джейн, която се разсмя, но не се подигра.

— Няма ли да свириш класическа музика?

— Ами, де да знам, Джейн. Като остареея, със сигурност. Все пак като стана по-стар, отколкото си ти сега.

— От какво имаш нужда?

— От китара.

Джейн отложи покупката на пералня, купи първата китара на Кайл и стана първата му публика. Той пишеше страховити текстове. Изпяваше ги ожесточено на всички малки сцени, на които приемаха групата, тъй като приятелите му не изпитваха същата непреодолима необходимост да се разтоварват от емоциите.

Когато видя брат си да се мята с такава убедителност, тя остана... изненадана. Не, в действителност беше потресена. Кайл беше кротко дете, сдържано. И уравновесено дори в редките си изблици на

гняв. Бе доловила, че у него дреме нещо. Подобно на механизъм, който го терзае, вдъхновява, възвисява, а може и да го разруши... Но бе далеч от съмнението, че то ще има такава сила. Джейн си мислеше, че то не е по-лошо от поведението му на сцената. Понеже в края на краищата трябваше да се появи рано или късно. Да, по-добре Кайл да крещи на сцената, отколкото да пее, по-добре да се мята, отколкото да носи смокинг, по-добре да чупи китарата, отколкото да се впуска в други дивотии. По-добре неговите ужасни тениски, скъсани джинси, походката му на отнесен човек и безформените му коси, разрошени, зле поддържани, даже този кичур, от който не се виждаха очите му, всичко това бе по-добре, отколкото да знае, че крилете му са подрязани. Какво ще прави без криле? Птиче като Кайл ще умре в клетка.

— Дано късметът ни споходи! Не виждам кого другото да моля — призна на Сузи, новата си съквартирантка, която си хапваше пилешко бутне.

— Може пък да свърши работа! Искаш ли да ти помогна?

— Защо не!

— Подай ми първо майонезата. И още едно бутне. Да му се не види! Ужасно вкусни са, нали?

— Да, да — съгласи се Джейн, без да ги е опитала. После добави: — Какво предлагаш?

— Ами, ще моля Късмета заедно с теб!

— Много ти благодаря — отвърна Джейн, като си помисли, че и това е нещо.

16.

Късметът реши да не бърза и да остави Кайл да завърши гимназия с китара, провесена на гърба му. Хранеше се с китара на гръб, пишеше с китара на гръб, ходеше с китара на гръб.

— С това нещо ли спиш? — попита Джейн.

— С какво нещо?

— Това на гърба ти.

— Моята китара ли? Ами, да.

— С нея ли се къпеш?

— Ами, не...

— Всъщност ти не се къпеш.

— Не е вярно, къпя се!

— Кога?

— Ами, на плажа.

— Шегуваш ли се?

— Ами, да. Всъщност ще свирим в събота в „Билърд“. Знаеш ли го?

— Ами, да.

— Ще дойдеш ли?

— Ами, събота значи, няма да мога.

— О! Тогава се срещаш с Дан...

Джейн се стресна.

— Откъде знаеш?

— Видях ви.

— Мислех, че съм била дискретна.

— Ами, няма начин да бъде човек дискретен, когато е влюбен, както ти си влюбена в Дан.

Джейн срещна този мъж още докато беше студентка, а той — ченге. Не се влюби от пръв поглед. Дан беше женен, имаше семейство. Но у него се долавяха трогателни нежност и чувствителност. Често работеха заедно. Започнаха да разговарят за това-онова, а след това и за себе си. И двамата си помислиха, че се разбират добре, че ще се

разбират добре дълго време и могат да имат повече. Но Дан беше женен... И тук свършиха всички мечти.

Няколко години по-късно, когато Джейн бе назначена за управителка на „Къщата“ — център за жени, жертви на насилие, тя отново започна да го среща. Доста често. Дан си бе все така ченге, женен и вече баща на четири хлапета. Раменете му бяха все същите — като на бик, а душата му — като на сипка.

Отношенията им се развиха бързо. Тя стана негова любовница. Защото нямаше друго разрешение на въпроса как да се обичат, докато децата на Дан растат. Джейн обясни всичко това на Кайл, който никога не се съмняваше в усета и чувствата на сестра си. Само я попита:

— Да се криете непрекъснато, това не те ли тревожи?

Тя въздъхна и доста дълго разбърква чая си.

— Забрави да ми отговориш, Джейн.

Тя поклати глава.

— Да обичам Дан и да бъда обичана от него води след себе си и тайната. Впрочем целият ми живот се върти около тайната и управлявам дом, в който всяка от пансионерките, която минава оттук, пази част от тайните си. Може би защото са много болезнени. Много ужасни. Или не могат да ги изрекат. Или защото имат нужда да пазят тайна. Да се разкриеш — въздъхна тя, — е донякъде като да се разголиш. Някои могат, други не. Така стоят нещата. Но да си призная, убедена съм, че тайната има своите достойнства.

— Не отговори на въпроса ми, Джейн.

Тя въздъхна отново и се усмихна.

— За разлика от теб обуздавам строго своите желания и пазя тайните си, докато ти разперваш крилете си с лекота. Възхищавам ти се. Умееш да бъдеш свободен, Кайл.

— Аз искам да бъда свободен.

— Скоро твоята музика ще завладее света и аз ще бъда за теб само твоята голяма сестра, която трябва да посетиш за Коледа.

— Това никога няма да е задължение. Винаги ще идвам за Коледа. Ти си ми единственият близък човек.

И така, докато мадам Шанс се натутка, нещата се развиха според интуицията на мадам Ирма-Джейн. Групата най-после си намери име. „Р...“ Благодарение на това, че не можаха да изберат между Рън, Рие и,

разбира се, Риск — приключиха, като запазиха и трите „за да бъде свободен всеки да прибави следващите букви, според своето желание“.

Групата обиколи най-малките зали в Сан Франциско. После гастролира в по-големи. От време на време някоя звезда ги канеше да подгреят публиката, което изостряше апетита им. Колкото залата беше по-просторна, и желанието беше по-голямо, и работата си струваше, и трябваше да стават все по-добри. Кайл каза съвсем точно всичко това на Джейн и заключи:

— Нали виждаш, не мога да продължа да уча.

— Изобщо ли?

— Ами, да. Залите се пълнят. Друго не ми остава. Как да кажа... неизбежно е.

— Струва ми се, че не бива да бързаш, че трябва да помислиш още мал...

— Не — вдигна очи към нея той. — Каквото ти казах, това ще направя.

Убеждението му беше от такова естество, че Джейн разбра да не се бори напразно. Понякога е невъзможно да се вършат както трябва две неща наведнъж. Особено ако едното е страст. Тогава не мислиш. Приемаш я и тя те кара да живееш.

— С колко места е залата? — попита сестра му от чисто любопитство.

— Не ги броя, Джейн. Но се събира публика.

Тя се усмихна по нейния характерен начин.

— Знам. Синът на Дан е бил два пъти на ваши концерти.

— И?

— Харесало му е.

— Страхотно. Дан е страхотен. Синът му сигурно също е страхотен.

Гласът на Кайл заглъхна изведнъж. Почувства, че току-що му се изплъзна нещо, което щеше да повдигне въпроси. Сестра му щеше да го попита. Но тя само сложи ръката си върху неговата.

— Не приличаш на него. Не се тревожи.

— Физически приличам. Видях негови снимки и ми се иска да приличах на мама.

— На сладка, мършава брюнетка ли искаш да приличаш?

— Не казвай абсолютно нищо.

Не говориха повече. Джейн не настоя да узнае къде е намерил снимките. Какво щеше прибави към историята? Освен че му е непоносимо да прилича на онзи, когото мразеше най-много на света. Вдигна косата от очите му.

— Пък и с тази коса не приличаш толкова на него.

— Имаш право. Косата му е била зализана.

— Дрогираш ли се?

— Какъв е този тъп въпрос?

— Отговори!

— Като теб. По един джойнт от време на време.

— От много отдавна не го правя.

— Тогава и аз няма да го правя.

— Кайл! Престани, моля те. Мама не би го искала.

Той я загледа и тя стана да си налее билков чай. Джейн изпиваше литри билков чай с различен вкус и аромат според часа и настроението си.

— Никога не си го казвала.

— Кое?

— „Мама“ с този тон.

Тя мълчеше. Той също.

— Още ли ти липсва? — продължи Кайл.

— Винаги ще ми липсва.

— Спомням си черните ѝ коси и техния мирис.

— Да, наистина. Нейният шампоан миришеше странно.

— Не беше от шампоана ѝ, а от лака за коса — поправи я той.

Джейн повече никога не направи забележка на брат си за външния му вид. За падналата на очите му коса. За чорапите без ластици. Той никога не каза къде е намерил снимките. Съсредоточи се във всички акорди, които китарата можеше да даде във всички позиции. Това магическо нещо го придружаваше навсякъде и му доставяше удоволствие.

17.

Понякога се случваше да се попита дали късметът и дарбата му не са компенсация за онова, което бе преживял на пет години. Трябваше ли да плати някаква цена? Във всички случаи ли? Или има и нещо друго?

Нощем в леглото, когато сънят не идваше и когато Джейн не беше сама в спалнята си, младият мъж се страхуваше да се връща в мислите си толкова назад, откъдето щеше да е невъзможно да се върне. Чувстваше, че границата е неустойчива. Човек никога не знаеше докъде може да отиде, преди да изгуби почва под краката си. Безвъзвратно.

Когато черната дупка заплашваше да го погълне и на него му се струваше, че се приближава опасно, отиваше до прозореца, за да отправи поглед към някое дърво. Нямахше значение кое. И най-малкото клонче вършеше работа. Свързваше го с реалността. Със света на дърветата. Със света на хората. Мислеше, че това е предназначението на клоните. Да задържат хората, които се подхлъзват... Когато са самотни и изгубени. Когато не могат повече да свирят. Когато нищото разтваря изгладняла паст и крещи, че е твой ред... Тогава, да, Кайл ставаше от леглото, придърпваше фотьойл до прозореца и се вкопчваше в клоните.

При първия проблясък на утрото беше така измръзнал, че забравяше всичко. Своите страхове и случаите, когато майка му казваше: „Искам да се върна точно в онзи миг, в който съдбите се преплитат.“ От умора го заболяваше главата. Кое то беше за предпочитане, отколкото да е играчка на съдбата. Но това ставаше навик и той се чувстваше удобно. Не казваше нищо на Джейн. Кайл също имаше своите тайни, когато паднеше нощта.

18.

Кайл, Стив и Джет си бяха обещали да станат рокзвезди. Посвещаваха на това цялото си време и всичката си енергия. Мечтите им ставаха по-големи, разпределени между тримата. Трима са по-силни, по-мотивирани, по-сигурни в себе си. Постоянно създаваха песни и изследваха въздействието им на сцените, на които ги канеха. Нямаше място за съмнение в живота на групата. Нямаше време за отчаяние. Всеки от тях имаше някаква работа, за да покрива най-насъщните си нужди, и с която да осигурят средства за записване на първия си албум. Някои се усмихваха учтиво на техния проект. Други се подиграваха открито. Но те не обръщаха внимание на никого, вслушваха се само в своето желание и искаха да очертаят границите на своята реалност.

Късметът обичаше да чува подобни неща. Също така му харесваше да наблюдава тяхната енергия и вяра. И така, един хубав ден реши, че времето е дошло. Щеше да излезе на сцената. И появяването щеше да бъде странно. Появяване с гръм и трясък на име Патси.

Вратата на жалката стаичка зад тоалетните на зала „Белвю“, която служеше за репетиционна, отхвъркна с един удар. С ритник. Тримата се извърнаха и погледнаха с един и същи израз, намекващ „мамка му“, момичето, което стоеше в рамката на вратата с ръце на кръста. Носеше впити виолетови панталони, червеникавата ѝ накъдрена коса беше като грива, кубинките ѝ — боядисани собственооръчно в розово. Тръгна към тях все така с ръце на кръста. Момчетата съсредоточиха погледите си върху двете закръглени издатини на тениската ѝ с шарки като на пантера. Тя спря, изплю дъвката си към кошчето за боклук и го уцели.

— Право в целта! Вече можете да затворите устите си, пичове.

— Ти коя си пък? — избъбри Джет, без да е сигурен дали подрежда правилно думите и мислите си.

Фрапантното момиче хвърли един поглед, който ги доуби, и изрече с непринудена лекота:

— Казвам се Патси Грегор.

— Здравсти, Патси — отговориха тримата в хор с усмивки хем лъчезарни, хем лакоми.

— Всичко ли правите заедно?

— Какво искаш? — попита Джет.

— Ако ме приемете в групата, ще ви донеса късмет.

— О, няма? И защо? — обади се Кайл, отметвайки коса. — Свириш ли? Пееш ли? Или криеш друг коз в джобовете на фантастичните си панталони?

Патси не каза нищо, само взе бас китарата на Стив. Намести се и при първия акорд трите момчета зяпнаха отново. Патси беше звукът, който им липсваше. Работиха цяла нощ и тя приключи, подхвърляйки между две парчета, че чичо ѝ познавал някакъв тип от звукозаписна къща в Лос Анджелис, който би приел евентуално да се запознае с тях...

Чичото се обади на своя приятел, който се оказа своенравен. Но те му изпратиха демо. Два дни по-късно почукаха на вратата му. Свириха все едно са на сцена. Дадоха всичко, на което са способни.

Така и не разбраха откъде дойде промяната. Патси каза на връщане, когато те се радваха на договора, че им е донесла късмет, и момчетата се съгласиха.

Групата записа първия си албум и навлезе в етапа на преобразяването си в митична група. Публиката щеше да се прехласне по техния звук. По гласа на Кайл, по вдъхновението на Патси. Има жени, които знаят да поддържат дом. Патси знаеше как да поддържа сцена. Кайл знаеше как да държи публиката. Щяха да се издигнат изключително бързо. Щяха да си намерят място. Като че ли пространството, което щяха да заемат в музикалния свят, е очаквало само тях. Кайл не преставаше да пише. Неговата неподправена искреност и вълнуващият му глас вършеха останалото.

Изнесоха концерти на много сцени. Отговориха на десетки идиотски или коварни въпроси. Направиха си хиляди снимки и постоянно радваха своята публика. Две години, ден след ден, след подписването на договора, вторият им албум ги прослави дотам, че ги отведе на първото им световно турне.

Групата „Р...“ беше родена. Не разкриваха тайната на трите точки в многоточието.

— „Р...“ е съкратено от „Фантастичната четворка“, нали?

— Може би.

19.

Патси носеше развлечени дрехи като някое извънземно и имаше своето безспорно място в групата, въпреки че беше единствената, която не пееше. Присъстваше и това бе достатъчно. Тя очароваше. А мъжете обичаха очарованието. Защото то можеше да ги отведе до крайност, съвсем близо до опасността. Само още една крачка и... На Патси не й пукаше. Искаше само да свири на бас китара по-добре от всеки мъж и ругаеше за десет. Подиграваше се с всички условности. С всички навици. Обичаше непредвиденото и се нахвърляше отгоре му като муха на л... Но имаше интуиция. Точна и бърза. Умееше да разсмива. Беше хубава. Беше свободна. Патси избираше.

Кайл чакаше тя да направи първата крачка. Знаеше, че това ще се случи. Беше в реда на нещата. И да спи с други момчета, една нощ щеше да дойде в леглото му. В такъв случай защо да не е търпелив.

Джет от своя страна правеше чудеса на барабаните, Стив не се чувстваше оцетен в ролята си на басист, защото освен за синтезатора, за допълнителните инструменти и за хора, той се грижеше за административните въпроси и всеки да бъде на мястото си. Държеше се авторитетно, бащински, решително и изключително компетентно.

Колкото до Кайл, той се наложи естествено като автор, вокалист, пианист и китарист. Онзи, който беше на първа линия, за да накара залите да вибрират. Онзи, който се хващаше за микрофона като за клон. Както поет се хваща за думите, за да не потъне.

Появи се трети албум, после и четвърти. И други световни турнета, и други хотелски стаи по четирите краища на света. Малки и големи зали. Още журналисти и фотографи. Почитателите им се множаха. Получаваха редовно признание. Нижеха се момичета едно след друго. Някои се задържаха по-дълго от други. И после Патси реши, че моментът е дошъл. Озова се в леглото на Кайл. Защото искаше да бъде там. Той беше развълнуван и влюбен. Но тя се закле, че няма да обещае нищо, когато вестниците ги обявят за двойка.

20.

Когато Джак се събуди, след като направи Корин своя жена, си даде сметка, че тя не спи. Извини се, че е заспал, че я е изоставил... Прегърна я. Тя се усмихна и на него му се прииска да си вземе пак от десерта.

Джак беше щастлив. Сияещ младоженец и задоволен мъж. Кариерата му обещавахе чудеса и от няколко часа до него беше жената на мечтите му. Простодушна, изключително красива, млада и наивна. И само негова. Отрупваше я с подаръци. С рокли. С цветя. Джак бе щедър човек. Обичаше десерта... Без значение в кой час. Винаги когато бе възможно. Щом графикът му разрешаваше, прескачаше до къщи и грабваше Корин. След това се връщаше на работа с нареждането да го чака, като си дойде. „Сега съм омъжена жена...“ — мислеше си тя. О! Може би ако младата жена беше проговорила на глас, малките паячета, притаили се в голямата къща, щяха да се разтревожат от тъгата в гласа ѝ. Може би щяха да се покажат и щяха да изтъкат паяжината, та грамадните и непохватни крака да се оплетат в нея...

Но Корин не беше бърлива. Задаваше малко въпроси и прие, без да се обезсърчава, да заминат на сватбено пътешествие шест месеца след сватбата. Беше си мечтала за Гърция, а заминаха за Исландия. Джак искаше екзотика и не желаше да гледат жена му по бански костюм на плажа. В Исландия на Корин ѝ беше студено и не излизаше от хотела, ако не беше увита с дрехи като вързоп. Но това не я спаси от ангина. Втресе я много силно. Остана прикована на легло, докато Джак ходеше на лов, и не се почувства добре, докато не отвори вратата на голямата къща в елегантното лондонско предградие, която нейният съпруг бе наследил.

Такава къща се наричаше „много хубава“, но изобщо не беше къщата на Корин. Тя се движеше из нея, като внимаваше да не събори нещо. Бършеше праха от мебелите и отместваше на милиметър нещата, които бяха принадлежали на Марлин Браниган. Кристалите струваха цяло състояние. Порцеланът беше толкова фин, че слънчевата

светлина минаваше през него. За да се разсейва и да не се поддава на ужасното отегчение, през летните дни, когато слънцето светеше най-ярко, прилепваше чиниите до стъклата и се опитваше да отгатва какъв е изгледът навън.

Но само светлината се процеждаше, тъй като градината беше едно голямо затревено каре. Без нито едно дърво. Без нито едно цвете. Според Джак и без това косенето отнемаше много време. И листа ли трябваше да събира? Колко безсмислено. За Корин бе странно да има скучна зелена площ вместо градина. Питаше се често какво ли е правила тук нейната свекърва. Нямаше даже пейка, където да поседне и да помечтае човек, нямаше я плачещата върба от детството ѝ, където подслоняваше надеждите си, където четеше, и това безмълвно посвещаване в нейните тайни ѝ липсваше повече, отколкото си бе представляла.

О! Как се отегчаваше!

21.

Почти невероятно е колко дълги могат да бъдат дните и как бързо се изнизват годините! Една сутрин през зимата, докато шеташе, Корин осъзна, че стават точно четири години от сватбата ѝ и че никога през живота си не се е чувствала толкова самотна. Не ѝ бяха необходими пръстите на ръцете да преброи приятелите си. Равнявах се на нула. Ну-ла. Имаше подходящ случай да направи списък, но нямаше нито един човек, на когото да се обади.

Нито един, на когото да се довери. Освен на... Джак.

В началото Тими наминаваше да я види... и да я разсее... когато беше свободен от училищните занятия и от тренировките по футбол. Втурваше се най-изненадващо, за да ѝ разкаже за глупостите, които бе наговорил в училище, които бе направил вкъщи, и всички онези, които предвиждаше да качи на стената си във „Фейсбук“. Говореше безспир. Скачаше от тема на тема.

От подигравателното към същественото. От учителката си по литература, която...

— ... е толкова бавна, че на човек му се приспива само като я гледа — разправяше той един следобед.

— Не я гледай!

— Как да не я гледам, Бони Милоу никак не е за изхвърляне.

— Сигурно заради това не я слушаш...

— Слушам я, ама ми доскучава.

— На всички им е скучно, Тими. И на мен ми е скучно — изтърва се Корин.

Брат ѝ я погледна съсредоточено. Тя го попита ще пие ли чай.

— Ако си имаш бебе, ще бъдеш ли щастлива?

— Аз съм щастлива.

Тими сви вежди.

— Мама каза, че едно бебе променя всичко.

— Наистина ли ще бъдеш щастлива, ако си имаш едно бебче.

— Да, когато родя, ще бъда щастлива.

— Като в любимите ти романи ли?

Водата завря и Корин запари чая. Тими извади от раничката си сладки с шоколад, отмъкнати от специалните запаси на госпожа Бентън.

— Обичаш ли го?

— Кого?

— Ами, него! Джак — кралят.

Корин се разсмя на сполучливия начин, по който Тими го имитира, и изяде една от вкусните сладки, които майка й...

— ... търси навсякъде!

— Из целия светая светих!

Тими я размиваше. Но днес с парцал в ръка младата жена стоеше като статуя в хола.

„Къде отиде животът ми?“ — питаше се тя.

Да, четири години бяха отлетели. Четири години, през които всеки ден беше бърсала прах от мебелите до блясък, от скъпите украшения и от финия порцелан. Докато чакаше Джак... и неговите демонстрации на любовта му. И ето че тази сутрин, застанала пред портрета на свекърва си, която се усмихваше като девойче в обектива на професионалния фотограф, отново се замисли за плачещата върба и за романите, които четеше ненаситно в дома на родителите си. И за деня, в който майка й ги изхвърли с презрение на боклука, заявявайки, че книгите никога не описват истинския живот. Тими ги прибра и ги занесе в таванската й стаичка, където тежката госпожа Бентън не можеше да се качи. Закле се, че ще стане журналист.

— За да пишеш истински истории ли? — беше го попитала сестра му.

— За да отида на друго място и да обикалям света.

Корин следваше съвестно съветите на майка си. Не мислеше за онова, което пишеха поетите, ами броеше дните, овулациите си и отбелязваше фактите в своя календар. Изреждането на всички качества на Джак, на всички подаръци на Джак, на всичко онова, което нито една от бившите й съученички никога нямаше да има, й звучеше като предупреждение. Госпожа Бентън не желаше дъщеря й да се върне въкъщи. Майка й налагаше своя поглед над нещата като универсална истина. „Ще видиш, едно дете ще промени всичко“ — твърдеше тя.

Но Корин пометна — нещастие, което се случва. Даже Тими изговори куп глупости от рода на „животът е пред теб“ и „млада си,

здрава си“ и т.н. Тя не плака, усмихна се. Върна се вкъщи и се залови отново със своя календар и с всекидневието си. До тази сутрин.

Очите на свекърва й или зимното слънце я накараха да си направи равносметка? Корин въздъхна и прецени пропастта между някогашните си мечти и сегашния си живот. Между Въображаемото и Реалността. Не почувства нито тъга, нито смут, само констатира безпощадния факт. Както човек си дава сметка, че се е появила бръчка, която не може да се заличи. Ако се надяваме, че ще останем завинаги млади, ще се самозалъгваме. Ще се самозалъгваме жестоко.

Ако искаме да забравим, ще бъде невъзможно. Лицето на Тими и неговата усмивка изникнаха пред очите й. Спомените от детството й, както и любимите й романи. Сватбата й, нейният диамант...

И всички онези неща, които би трябвало...

Корин въздъхна и излезе от хола. Избърса прах тук-там. Една мисъл се защура насам, друга натам. Правеше каквото и да е, само да не мисли за изминалите четири години. Можеше да се окаже негативно. Несъществуващи облаги и непоносими резултати.

Младата жена влезе в кухнята. Хвърли сивия парцал в кофата и той плесна. Заклучи, че е имало толкова дни, в които се е чувствала изгубена, колкото и дни, през които е била убедена, че има късмет... Джак беше влюбен в нея. В тази Корин, която не знаеше да прави нищо особено извън домакинството и кухнята, и която не можеше да задържи дори едно бебе.

Беше единайсет и половина. Джак щеше да се върне за обяд. Снощи каза, че му се ядат телешки шницел и спагети, и че е купил всичко необходимо за любимия си сос. Младата руса жена обели лука под течаща студена вода, за да не й потекат сълзи и да не се зачервят очите й. Спомни си как майка й все повтаряше, че Джак й е осигурил живот като на принцеса. Беше вярно. Водеше я в скъпи ресторанти. Обсипваше я с подаръци и със своята любов.

За годишнината от сватбата им щяха да вечерят в ресторант, който той щеше да избере грижливо. Щеше да извади от джоба си колие или обици. О! Джак беше толкова влюбен... че понякога ставаше ревнив. Дясната ръка на Корин се разтрепери и върхът на ножа убоде показалеца й. Появи се първата капка кръв. После втора, трета, четвърта и пръстът продължи да кърви. Повдигна й се и го превърза с кърпичка. Залови се с приготвянето на соса. Изсипа лука в тенджерата,

прибави сметаната, сол, черен пипер и няколко връхчета от аспержи, които Джак хапваше през всеки сезон. Погледна колко е часът и пусна спагетите във врящата вода.

Да, днес за Корин беше по-добре да не мисли за деня, прекаран на панаира, нито за онзи в колата, нито за другия на паркинга на киното, нито за този в гаража на тяхната бяла къща, нито за всички онези, които щяха да дойдат през следващите години.

22.

След няколко минути телефонът звънна и Джак събщи, че ще закъснее половин час. Младата жена пъкна ястието във фурната и отиде да дезинфектира пръста си. Като видя отворената рана, ѝ прилоша отново. Сложи ѝ пластир. Събра хартийките, които бяха паднали до краката ѝ. После забеляза смешна, малка паяжина в десния ъгъл под умивалника в банята. Тогава чу в себе си странен глас, който изрече ясно „денят на панаира“.

Корин се изправи и се видя в огледалото. Такава каквато беше. Изгубена.

23.

Беше минало малко повече от година след сватбата им и след сватбеното им пътешествие в страната на вечния студ и на кошмарните ангини. Пролетта беше дошла отново в Биргинтън и годишният панаир завладя улиците на нейното детство. Корин попита Джак дали ще отидат и той отначало каза „може би“, после „ще видим“. Тя му се примоли и той ѝ отговори: „Добре. За да ти доставя удоволствие.“ О! Корин обожаваше въртележките с кончета и миризмата на пържени картофи, която ѝ се струваше толкова различна от онази, която бе сервирала в ресторанта на Теди.

Лапаше ненаситно захаросани ябълки, червени и хрупкави, и облаци от захарен памук — лепкав и лек. Родителите им имаха навика да дават на децата по няколко дребни монети, за да се забавляват на воля през тези празнични дни. За да се превиват от смях, когато въртележката ги отнесе в свят на шум, викове и песни.

Джак се съгласи и за една цяла вечер Корин щеше да напусне потискащата тишина на голямата бяла къща, за да обиколи уличките със сергиите заедно с него. О, беше се надявала на толкова много неща. Беше очаквала толкова много забавления! Представяше си, че ще преоткрие усещанията от детството, че ще срещне познати. Ще прегърне приятелките си. Ще се види със сервитьорките на Теди, с Лени също. Не, с Лени нямаше да се види, защото той си бе стегнал багажа и се бе преместил в Лондон.

Хванала Джак под ръка, Корин срещна някогашни познати, усмихна се на приятели (приятели ли?) от колежа, които я бяха погледнали завистливо, и без да се спрат, отминаха, преструвайки се, че не са я познали... Живот. Корин се вкопчи в ръката на Джак, който мърмореше, че не обича празниците. Но беше влюбен и правеше усилия за „моята красавица“. Купи ѝ пържени картофи, захарен памук и най-накрая хубава червена ябълка, върху която едно съвсем мъничко паяче беше попаднало злощастно върху глазурата и се мъчеше да отлепи крачетата си.

— Виж, Джак!

— Какво?

— Паячето! Залепило се е! Щом вдигне двете крачета, другите две се залепват и...

Корин се опита внимателно да го освободи, но Джак сграбчи ябълката и смачка насекомото между пръстите си. Безмилостно, без да му даде никакъв шанс. Около тях имаше толкова много шум, че младата жена не долови дори едно „пук“, но по странен начин това „пук“ изкънтя болезнено в ушите ѝ.

— Вземи! — Подаде ѝ ябълката на лепкава дръжка.

Но при първото кошче за боклук тя изхвърли ябълката — „пук“.

— Видях те.

— Вече не я искам.

Джак поклати глава и се спря до бараката, за да стреля с пушка. Спука един по един всички балони, които подхвъркваха като ужасени птички в прекалено малка клетка. Спечели три игри, уцелвайки право в мишената всеки път, аплодиран от зяпачите, татуирания шеф и пъпчивия му син. Спечели огромен щраус, който заразмахва енергично.

— Какво? Сладък е.

— Не искам да се влача с някакво си пиле.

— Това не е пиле, а щраус!

— Грозна птица. Грамадна и страшна. Нашият син ще се радва ли на това уродливо нещо?

Плюшеното същество беше гадно, да, но и смешно. Корин би предпочела да го връчи на по-малките си братя, които щяха да го подложат на по-авантюристични приключения преди финалния скок в кофата за боклук, или на Тими, който искаше да отлети по света. Но това нещо, щраусът, не летеше. Знаеше да прави само едно — да си заравя главата в пясъка. Джак имаше право. Щраусът беше смешен.

— Хайде! Връщаме се.

— О! Джак! Моля те, не сме се возили още на влакчето на ужасите.

— Не обичам влакчетата на ужасите.

— Но аз ги обожавам! Моля те! Моля те, Джак!

Корин настояваше и дърпаше своя съпруг за ръката да отидат при нейното влакче. Усмивваше се и умоляваше. И той отстъпи. Онази вечер тя изпита неудържимо желание да се потопи отново в усещането,

че е понесена от вълшебство, за да зърне хиляди прекрасни неща, но влакчето спираше точно в най-хубавия момент и тогава се втурваха да купят още един билет.

Джак се съгласи. И Корин се разсмя. О! Наистина се смя. Крещя от страх и от радост. Косите ѝ се развяваха. Почувства се свободна за няколко минути.

Но Джак не купи втори билет.

Слязоха от влакчето толкова бързо, че за зла участ Корин се подхлъзна. Младият мъж зад нея я хвана. По рефлекс. И се усмихна любезно. Младата жена също. Но Джак сграбчи човека за рамото.

— Не заглеждай жена ми! Чу ли? Да не си я докоснал повече. Разбра ли?

В момента Корин се почувства горда. Така беше. Помисли си, че съпругът ѝ я защитава като герой от романите, че Джак ще се сражава за нея.

Но като истинска глупачка обърка ревността с честта. И си зарови главата в пясъка като щраус, когато напуснаха панаирния комплекс.

Джак бутна жена си в колата и затръшна вратата толкова силно, че тя подскочи. После заобиколи като бесен новия си тъмночервен ягуар.

Без да каже дума или да я погледне, запали мотора и от радиото се разнесе мелодия, която грабна Корин. Само два или три акорда на пианото и един глас. Вълнуващ като случайна среща. Наведе се, за да слуша, но песента бе прекъсната от тъпа реклама за още по-тъпа марка алкохол.

Тя попита:

— Чу ли?

— Какво? — кресна гневно съпругът ѝ.

— Песента по радиото. Знаеш ли кой пее?

Той извърна глава към нея и Корин не позна очите му. Рязко изключи радиото и каза, че не му пука кой пее тази противна песен. Младата жена не се вслуша в инстинкта си и не си замълча, ами настоя глупаво:

— Все пак песента е ху...

Без да разбере как и защо Джак неочаквано я зашлеви. Тя извика неволно. И после... преди да осъзнае какво се бе случило току-що,

преди да ѝ дойде наум, че трябва да го изгони, той започна да я умолява горещо да му прости. Бил вбесен заради онзи тип преди малко. Не можел да се контролира, защото бил изморен. Работел толкова много, за да я направи щастлива... Джак продължи да се извинява. Закле се, че не бил на себе си... О! Обичал я толкова много... че когато друг я докоснел, полудявал... Никой нямало да я обича колкото него... Обеща, че това повече няма да се повтори. Нещата щели да се оправят, щом им се роди дете. Представял си я като майка. Хората си я представяли като майка. Да, трябваше да роди дете. Един син.

Изминаха седмици и месеци. Корин повече никога не чу мелодията. Бяха само два или три акорда на пиано... Но я приласкаха и загърнаха по странен начин. Появяваха се и изчезваха, и всеки път оставяха следа. О! Корин знаеше много добре защо. Изваждаха от забрава мечтите ѝ. За да се напише тази музика, е необходима дълбока чувствителност...

А може би си е въобразила? Една толкова хубава мелодия е като любовните истории от нейните книги... „Подобно нещо не съществува. По-добре да изхвърля всичко на боклука заедно с уродливия щраус. Ами ако човекът, който е написал тази песен, лъже? Ами ако е измамник, който дрънка, за да се хареса? Ами ако майка ми е права“ — мислеше си тя.

Тогавя Корин като прилежна ученичка положи огромни усилия да свикне със „странностите“ на съпруга си. На Джак не му беше приятно тя да гледа нещо или да чете. Още по-малко да сяда пред компютъра и да излиза сама с колата, която ѝ бе подарил. Той проверяваше километража и винаги задаваше въпроси „защо това“ и „защо онова“, „защо този“ и „защо онзи“.

— Какво ти става, защо гледаш това глупаво шоу?

— Забавно е.

— Защо? Защото водещият има хубава мутра ли?

— Това няма нищо общо.

— Харесваш ли го?

— Не, Джак.

— Виж какви глупости говори! С това ли ще си губиш времето?

— Не, Джак.

— Направи ми удоволствие, изгаси телевизора. Не си толкова глупава, Корин.

Каза си, че вината не е негова. Шоуто беше наистина тъпо. Но с течение на времето младата жена престана да включва телевизора, после и радиото, за да чува хрущенето на ситните камъчета по пътеката, което издаваше идването на съпруга ѝ. И през ум не ѝ минаваше, че Джак ще ѝ посегне отново. Но се случваше. Не много често. Поне в началото. А той твърдеше неизменно, че било от любов.

А тя не казваше нищо.

Не знаем защо приемаме нещата. Може би защото идват незабелязано. Малко по малко. Безшумно. Защото може би не ги очакваме ли и не си даваме сметка? Или защото са толкова ужасни, че не ни се вярва?

Когато човек е млад и сам през целия проклет ден в грамадна къща, без приятели и без близки, с които да говори, въпреки че е презадоволен, има живи родители и братя, тогава се чувства далеч от всичко. Отдалечен е от всичко. Тогава забравя за човешкото общуване. Страхува се да се изказва. Мисли си, че не знае нищо. В такъв случай какво може да направи, за да се примири?

Корин почти не виждаше близките си, дори и Тими. Той беше вече във възрастта, когато се тича след момичета. Преди да хукне след мечтите си. Другите ѝ братя бяха винаги съгласни с Джак, защото имаше най-хубавата кола от всички техни познати. Понеже им бе зет, като че ли и колата му донякъде беше тяхна. Освен това всички момчета знаеха, че момичетата не познават живота. Още повече момичета като Корин. О! Де да беше слушала младата руса жена какво говори Джак! Не каза ли след панаира, че „няма да се повтори, не се ли закле, че «никога няма да се повтори»? Винаги трябва да се внимава в думите, които хората изричат.

... Ако знаех, щях да замина още в същия ден на другия край на света и да оставя Джак с глупавия щраус“ — си помисли Корин, като се видя в огледалото — „изгубена“ и много бледа. Раната на пръстта ѝ се отвори внезапно и ѝ се зави свят. Повдигна ѝ се отново дотам, че се спусна към тоалетната и коленичи.

„Какъв избор ми остава сега?“

КНИГА ВТОРА

1.

Не заради Бъдни вечер и не заради вечерята със сестра си се върна музикантът в Сан Франциско, но по една съвсем друга причина. Мерзавецът, неговият баща, беше угаснал в затвора, отнесен от скоротечен рак на белите дробове. Най-последно! Кайл не отиде в затвора, нито на погребението. Никога не пожела да види баща си. Беше изоставил другите членове на групата за няколко дни само за да се отърве от този боклук.

Когато с Джейн излязоха от кантората на адвоката, по целия път до „Къщата“ не промълвиха и дума. Всеки бе погълнат в своето минало. То се завръщаше като цунами, непредвидимо и заплашващо да отнесе всичко със себе си.

Кайл зави по „Бойдън“ и се загледа в редицата къщи по дългата улица. Двуетажни, просторни, функционални, с градина отзад, дървета, целогодишно цъфтящи цветя, люлки, далеч от чужди погледи, и басейни тук и там под веранда, заслоняваща от влажния вятър. Спомни си тапетите на своята детска стая в Уилингтън. Червени и жълти ракети, летящи към огромни звезди, в които се заглеждаше, преди да заспи. Може би за пръв път си ги спомняше толкова ясно. Точно отгоре имаше пиано.

Кайл забеляза най-случайно покрива на огромната къща на Джейн, който се издигаше над всички други. Някога къщата е била собственост на богат индустриалец, който на стари години се влюбил в Италия. Джейн обичаше да разказва на своите пансионерки, как Греъм Босуърт и неговата жена не взели със себе си дори една чиния, заминавайки за новия си замък на Лаго ди Маджоре. Подарил тази къща на Сан Франциско и градската управа я използвала за студентско общежитие. Но била твърде отдалечена от университетите и от всичко онова, по което младите лудеят. Оказала се идеално за убежище и подслон за жени, които нямат къде да отидат. Джейн кръсти убежището „Къщата“, защото точно това трябваше да бъде.

Кайл паркира пред верандата. Очите му се спряха на четирите медни цифри, които лъщяха на слънцето. Вратата беше преобоядисана

съвсем наскоро в бордо. Изгаси мотора и погледна към Джейн, която слизаше.

— Сега къде ще отидеш?

— Да изгоря онази гадна къща в Уилингтън, на която съм единствен наследник.

— Кайл!

— Отдавна трябваше да ѝ драсна клечката.

Джейн се качи в колата. Свали слънчевите си очила, остави ги на таблото и погледна брат си право в очите.

— Знаеш много добре, че това нищо няма да промени.

Той опря глава на облегалката.

— Знаеш ли кога всичко свършва? Кога се изличава?

— Кайл! — каза тя отново.

Той въздъхна дълбоко и стисна ръката ѝ.

— Не се тревожи, хайде.

— Винаги ще се тревожа за теб.

Той се усмихна.

— Справих се не дотам зле, а?

— Не това исках да кажа.

— Знам какво искаше да кажеш. Ще бъде все по-добре... Утре и вдругиден.

— Ще вечеряш ли с мен.

— Сигурно. Не знам още. Трябва да отида да изпробвам новата си китара.

— Готова ли е?

— Не. Били иска нещо да се уточни.

— Значи в края на краищата се получи добре, че си дойде.

— Да. Както се казва, с един куршум два заека.

— Опитай се да уцелиш три.

— Този третият от какво естество да бъде?

— От съвсем различно естество. Такова, което да преобрази живота ти.

— Ще си го запиша.

Тя се наведе да го прегърне. Каза му, че днес има късмет, че слънцето грее. Кайл взе очилата и ѝ ги подаде. Точно преди да затвори вратата, Джейн му прошепна:

— Обичам те, Кайл.

— И аз те обичам.

Тя заизкачва тежко стълбите, разтревожена заради неговото вечно безпокойство. Но какво повече да прибави? Кайл нямаше да продума дори да го окове в пещера без храна. Обърна се да го види, докато той завиваше, и си спомни, че не е казвала „обичам те“ на брат си, откакто той беше... от години.

Потегли внимателно и гумите не изсвистяха, въпреки че високата скорост може би щеше да укроти гнева му. Кайл изглеждаше спокоен както винаги, но у него гореше онова нещо, което го разболяваше. Толкова много се бе надявал, че смъртта на убиеца ще го освободи от тази ненавист. В края на краищата не ѝ бе обръщал толкова голямо внимание. Като тийнейджър тя го разстройваше, смущаваше и мотивираше. Понякога го вдъхновяваше. Сега, вече на трийсет години, искаше да разкара всичко това, както извадения зъб издрънчава в легенчето на зъболекаря, и да го забрави. Раната ще бъде болезнена известно време, но болката ще бъде несравнима с онази преди това. Раната ще зарасне и болката ще престане да съществува.

Представяше си нощ след нощ този прекрасен ден, изгради десетки хипотези. Надяваше се — понякога вярваше — че ще се почувства свободен. Но се беше самозалъгвал. Днес неговата омраза се пробуди. Не се чувстваше избавен от онзи, който уби майка му. Неговата смърт не донесе справедливост и Кайл осъзна мъчително, че това никога няма да изчезне. „Тъгата не се премахва лесно“ — беше казала Джейн много отдавна.

— Ако си го мисля, значи страдам от илюзии — каза на висок глас, поглеждайки часовника си.

Часът беше точно три и половина следобед и Кайл се движеше в потока коли по булевард „Престън“. Движението беше свръхнатоварено. Погледна отново часовника и си помисли, че ще загуби всичкото си време в задръстванията. Губеше време и беше заклещен без китарата си. Все нещо, които мразеше. Животът е безкрайно кратък, за да се пилее глупаво в задръстване. Във всякакви задръствания. Ето че за трети път проклетият светофар на двайсет метра пред него стана отново червен, без да се е помръднала нито една кола. Удари волана от яд.

На една съседна улица, на стотина метра от мястото, където Кайл беше притиснат, едно момченце се връщаше от училище, хванало

майка си за ръка. Тя се усмихваше на бебето, което гукаше в количката.

Светофарът на булеварда стана отново зелен. Три или четири коли пред музиканта потеглиха, но изминаха едва няколко метра. Трябваше да се измъкне оттам. Помисли си, че тази ситуация е същата, както с неговия баща — убиец. Той блокираше живота му. Беше очевидно. Кайл погледна в огледалото за обратно виждане. Нямахте друга кола до него. Завъртя рязко волана надясно и ускори, за да стигне до Мейн Стрийт, после до Оук Авеню и...

Усети удар.

2.

Като смени маршрута и излезе от пътя, който трябваше да следва, Кайл сви от обляния в слънце булевард в сенчеста уличка. Много сенчеста. Нямаше време очите му да се приспособят. О! Стори му се, че някакъв силует се движи срещу него и инстинктивно натисна спирачките. Но се оказа късно. В същия миг чу тъпия звук и усети удара. Беше ужасен. Слезе от колата и се наведе напред.

В първия момент не видя друго, освен малки обувки. След това детето, проснато на улицата в безсъзнание.

Кайл почувства, че кръвта изтича от него, че животът му изтича. Чу се да се моли: „Имай милост, Господи!“ Треперещ от ужас, сложи ръка на гърдите на момченцето с надеждата да усети дишането му, когато една жена падна на колене до него. Дългата ѝ руса коса се разпиля върху лицето ѝ. Той долови диханието ѝ. Тя изрече отчаяно:

— Малкълм! Малкълм! Събуди се! Малкълм! Мама е! Малкълм! Събуди се, моля те!

— Не го видях — промълви Кайл.

Но младата жена не го чу и продължи да говори на детето си. Дългата ѝ коса се спускаше върху раменете ѝ. Малкълм вдигна клепачи, после веднага пак ги затвори. Тя му каза да не мърда. Че всичко ще бъде наред.

Кайл влезе бързо в колата и повика „Бърза помощ“. Времето се разтегли по странен начин. Чу се как съобщава адреса, когато забеляза бебе в количка на тротоара, на няколко крачки от него. Разбра, че майката го е оставила, за да се спусне към сина си. Сложи спирачки на количката, върна се при тях и коленичи. Каза, че линейката идва. Тя не обърна глава, но той знаеше, че го чу.

Въздушна.

Ако някой го беше попитал за прилагателно, с което да я определи, точно това щеше да посочи. Въздушна. Може би недействителна. Косата ѝ танцуваше с вятъра. Кайл виждаше само профила и устните ѝ, които шепнеха. Отново го обзе онова странно

чувство, че вижда през нея. Дали не се изпаряваше в своето отчаяние? Сложи ръка върху челото си. Какво направи?

— Съжалявам. Аз... не го видях — избъбри отново. — На булеварда слънцето блестеше, а тук е сенчесто и не го видях, къл...

Тогава тя вдигна глава към Кайл. В очите ѝ имаше нещо непоносимо.

— Моя е вината — каза тя тихо. — Не успях да го удържа, като се затича след... след не знам какво... и... бременна съм и бутях количката.

Обърна се, преди Кайл да види дали сълзите ѝ не са бликнали. Сложи ръка върху нейната. Тя трепереше: „Господи! Какво направих!“

Бебето се разплака. Майката отиде да го вземе, върна се и седна до сина си. Тогава Кайл осъзна, че десетки коли и хора са ги наобиколили. И за миг не му хрумна, че могат да го познаят. Пък и никой не се интересуваше от него. Едно дете лежеше на земята. Разбира се, всички погледи бяха вперени в него. И в майка му, така приказно красива. Вятърът повдигаше косата ѝ. Тя запленяваше погледите и никого не виждаше.

След няколко минути полицаите разчистиха пътя за линейката и Малкълм бе настанен в нея много бързо. Докато медицинските лица кръжаха около младата жена, музикантът духаше в балона. После тя се качи в линейката с бебето.

— Искам да ги придружа до болницата — каза Кайл.

— Много добре, защото точно там ви водят — отговори един полицаи с рамене, с които можеше да изкърти всяка рамка на врата. — Ще ви направят изследвания.

Кайл не каза нищо. Беше трезвен. Неадекватното му поведение нямаше нищо общо с алкохола. Дължеше се на гняв. Доядя го още повече на Мерзавеца. „Този човек никога няма да престане — помисли си. — Дори мъртъв продължава да източва живота от мен.“

Искаше да обясни всичко това на младата руса жена. Тя щеше да разбере. Сигурен беше. Но полицаят го накара да попълни протокола, провери разстоянията и спирачния път. Кайл си помисли, че на платното няма кръв, че Малкълм може би не е тежко ранен... „Да, но загуби съзнание. Господи, какво направих?“ — каза си.

Полицаят сгъна количката с привичен жест и му нареди да се качи в колата си, взета под наем.

Подчини се, като се чудеше защо не го отведеха с полицейската. Отговорът не закъсня:

— Господин Маклоугън, имахте невероятен късмет, че никой не ви позна.

Кайл още не беше дал документите си, но не реагира, когато полицаят се обърна към него със сценичното му име. Не беше останал с впечатление, че е имал късмет.

— С каква скорост се движехте?

— Нямам представа. Бях блокиран на „Престън“, бях разстроен, колите не помръдваха. После, след не знам колко червени светофара, аз свърнах рязко встрани и... там, на „Мейн“ беше много сенчесто. Уверявам ви, не видях детето.

— Носехте ли слънчеви очила?

— Да.

— Защо бяхте разстроен?

— Длъжен ли съм да се изповядам?

— Господин Маклоугън, послушайте ме като ваш почитател — настоя той. — Съдействайте честно.

Кайл каза, че баща му току-що е починал. Ченгето не се заяде, само промърмори:

— Разбирам...

Съществуваше минимален риск сержант О'Нийл да разбере каквото и да било. Кайл никога не говореше за своето детство — даже в текстовете на песните си — и никога нямаше да каже нищо определено. Лъжеше без всякакво угризение, че баща му е изчезнал, когато е бил съвсем малък, и не си го спомня. Пък и не носеше неговото име, а на бащата на Джейн. Той също беше покойник. Когато го интервюираха, казваше, че е имал нормално детство въпреки липсата и на двамата родители. Страстта си към музиката бил наследил от своята майка, която била пианистка. Винаги се търсеха обяснения и това беше достоверно. Ако беше намекнал, че този дар му е паднал от небето, след като е роден в семейство на математици, щяха да разпитват защо няма талант за цифри. Майка пианистка. Син на музикантка. Логично е. Прибавяше, че музиката е неговият живот, концертите, звукозаписните студия, месеците на път и приятелите от бандата. Също и Патси. И сцената „където чувствам, че живея“. Когато

го питаха какво го вдъхновява, дрънкаше какво ли не за поети, музиканти, художници и се окопаваше зад техните произведения:

— Има смисъл само вдъхновението, което получавам.

По принцип отговорът и усмивката му бяха достатъчни. В интервю с определено време въпросите са винаги многобройни, отговорите понякога не са нито важни, нито пък някой ги слушаше. Въпреки че веднъж се намери един журналист от някакъв вестник, който настоява сериозно. Кайл му отговори:

— Има неща, които не ми принадлежат.

Младият човек разбра грешката си. Беше участвал в безброй интервюта с много по-провокативни въпроси. Почувства се неспокоен. Почувства се притиснат между изкустителната нужда да говори, да се изповяда, и дълбокото му убеждение, че трябва да пази тайните си. Става влезе в ролята на големия брат и му подсказа на ухо:

— Кажи си направо, че обичаш черно-бели филми от петдесетте или че мразиш равиоли например.

— Колко е лесно с теб.

— Знам. В това ми е силата. Освен това равиолите са толкова вкусни, че бих могъл да говоря с часове на тази тема.

— Сигурно са вкусни.

— Вкусни ли? Вкусни? По дяволите, Кайл! Когато някой е чувствителен и изтънчен като теб, би трябвало да разбере разликата!

— Имам само ръце и уши. Нямам нито твоето небце, нито твоя стомах.

Стив го изгледа продължително, после каза:

— Има дни, когато мечтая да вляза в кожата ти. Само за да почувствам твоята притегателна сила. Има... има дни, когато твоята екзалтация и талант ме съблазняват. Има нощи, когато те оплаквам с цялата си душа.

За пръв и последен път Стив се изложи на опасност. Ако беше казал повече, може би щеше да наруши равновесието в тяхното приятелство. Неговото признание беше като запетая, като пауза, за да си поеме човек дъх. След това животът им пое по нормалния си път.

Малко по малко Кайл даде думата на „другите“. Скри се зад постоянния спектакъл на живо на Патси. Но днес я нямаше и

музикантът внимаваше със сержант О'Нийл. Остави той да води разговора.

— След като ви вземат кръв, можете да се обадите на адвоката си. Предполагам, че си имате адвокат?

— Да. Не знам дали е наясно с... Боже мой! Не мога да повярвам, че блъснах момченцето. Наистина не го видях.

— Ако разрешите, това е глупава случайност, както всички случайности. Но ако имате следи от алкохол или от някаква дрога...

— Трезвен съм и не се дрогирам...

Едното ъгълче на устните на ченгето се повдигна.

— Вие сте изключение от рокзвездите.

— Моята работа и вашата си приличат в това. Когато служим, трябва да сме трезви.

— А службата няма край.

Не, Кайл не се дрогираше. Нито пък пушеше. Цигарите не му понасяха и гласът му спадеше за дни. Предпочиташе от време на време да се напие. Но от цяла вечност не беше прекалявал, тъй като бяха на турне.

— Разбрахте ли дали майката се свърза с бащата? — попита сержант О'Нийл.

— Пред мен не. Остана да говори на сина си.

Кайл видя отново фините ръце на жената и венчалната халка на безименния пръст. Странно е как някои подробности ни изненадват. Доколкото знаеше, жените натрупваха килограми, след като забременеят, но вероятно случаят при нея беше различен, понеже халката ѝ щеше да се изхлузи, ако размахаше малко по-оживено ръка. И със същата сила, както преди малко, почувства ръката ѝ и цялото ѝ съществуване как треперят от страх.

3.

Корин отиде с Малкълм в Общинската болница на Сан Франциско, без да пуска ръката му, освен докато му правеха рентгенова снимка. Изреждаше си наум думи. Това беше неин трик, когато се намираше в ситуация, от която искаше да избяга. На зъболекар. На църква, когато беше малка. На гинеколог. Понякога в леглото с Джак... Взимаше първата хрумнала й дума и се концентрираше да я свърже по смисъл с други думи. Цвете — роза, метличина, мак, глогина, иглика, теменужка, люляк... Но днес, в приемната, боядисана в мръсножълто, Корин изреждаше безразборно: къща, училище, кола, злополука, Малкълм, ръка... „Една ръка върху моята.“

Тя се стресна и стана, щом докараха сина й на носилка. Той си беше върнал цвета на лицето. Лекарят, който го придружаваше, я увери, че има леки контузии и ръката му е счупена.

— Трябва веднага да го оперираме, защото ръката между рамото и лакътя е счупена на две места, но фрактурите не са тежки. Обясних всичко това на сина ви. Той е съгласен.

— Ще бъда силен като Железния човек — усмихна се Малкълм.

— Боли ли те?

— Малко.

— Дадохме му болкоуспокояващо.

Корин слушаше внимателно всяка дума на хирурга, после го погледна право в очите. Изглеждаше искрен. Прибави, че се налагат още няколко изследвания и че ще оперират късно вечерта или сутринта.

— Зависи.

— От какво зависи?

— Ще ви държим в течение, госпожо. Синът ви има ли алергии?

— Не.

Лекарят получи спешно повикване и ги остави на медицинската сестра, за да отбележи какво е ял и пил Малкълм. Тя съобщи, че дежурният анестезиолог ще го приеме, щом е възможно, и Корин

прегърна сина си, преди да го отведат за още рентгенови снимки и ядрено-магнитен резонанс. Детето изчезна отново зад вратата. Тя се затвори безшумно и младата жена последва друга служителка, която я заведе в администрацията.

Носеше бебето на ръце от момента на злополуката и коремът започна да ѝ тежи. Беше твърд и сгърчен. Искаше ѝ се да седне и да намери количката. Всъщност къде беше тя? На тротоара ли я забрави?

— Свързахте ли се със съпруга си, госпожо?

— Да. Той е при клиент в Сан Марко. Ще дойде, щом се освободи.

— Прие ли спокойно новината?

— Надявам се — въздъхна Корин, избягвайки да погледне сестрата.

Но тя не реагира. Нито на думите, нито на особения тон на младата жена. Колко жалко...

Ако Линда Мей не чу младата майка, то не беше от небрежност, не, но като всички хора с приближаването на края на работния ден си спомняше за грижите, които я очакваха. Слушаше разсеяно. Мислеше си какво още трябва да свърши, преди да си тръгне, и каква работа я очаква вкъщи. Времето никога не стига, ще се ядоса на децата, които няма да помагат, и както всеки ден, точно когато се слага масата, ще поставят рекорд кой ще помага най-малко. Помисли си, че е забравила да запише час при зъболекаря за Джейми, че има изостанало пране за гладене, и още, че утре всичко ще започне отначало най-напред със закуската, която не всеки ще хареса, после кракът на единия ще докосне крака на другия и ще се скарат, а в това време тя ще оглежда какво липсва, за да го купи следващата вечер между срещата в училище за пътуването на Травис до Европа и камарата ризи за гладене, които не бе имала време да изглади предната вечер... „Добре че не шофирам“ — помисли си, като остави Корин пред остъклена служебна стая.

Секретарка, която не носеше болнична униформа, ѝ направи знак да влезе. Подаде ѝ купчина документи и ѝ обясни точно как да ги попълни.

— Не бързайте, прочете ги внимателно и ги попълнете. Знаем, много са, но всичките са важни.

Бебето, което размахваше ръчички и проплакваше, вече се разплака високо.

— О! Вашето сладурче умира от глад.

— Да. Мога ли да я накърмя тук? — попита Корин.

— О! Не се притеснявайте от мен. Имам пет деца. В моята стая сте у дома си.

Жената придърпа един фотьойл, за да се настани младата майка по-удобно.

— Ще ви донеса чаша вода. Спомням си, че ужасно ожаднявах, когато моите бебета сучеха. Пет момчета! Представяте ли си? Имам пет момчета. Господ не ме пожали, не ме дари поне с едно момиченце.

Корин не каза нищо. Имаше съвсем точна представа за многобройни семейства, доминирани от мъжкия пол. Сложи дъщеричката си на колене и вдигна пуловера си. Секретарката излезе, бърбейки неспирно, но Корин на свой ред не я слушаше. Взираше се в очите на бебенцето си. То сучеше и се усмихваше. Беше щастливо. „Още колко безгрижни години ще има моята дъщеря?“ — помисли си тя и веднага се сети за Джак. Какво ще каже? Как ще реагира, като види Малкълм? Беше лаконичен и студен по телефона. Клиентът му сигурно е бил наблизко. Корин не успя да сдържи един тревожен поглед към вратата и се успокои, че още е затворена. После погледна часовника си, помоли се задръстването да ѝ осигури малка отсрочка и бързо пресметна още колко ѝ остава... Когато проехтяха приближаващи се стъпки, дъхът ѝ секна и вратата се отвори.

4.

Кайл забеляза веднага Корин и ѝ направи знак с ръка. Бебето се надигна, любопитно да види какво прави майка му.

— О! Съжалявам. Не видях, че...

— Тя се нахрани.

— Мога ли да седна — попита той, сочейки стола в ъгъла на стаята.

Младата жена се отдръпна, за да мине.

— Обясниха ми положението с вашия син — каза той с глас, в който Корин усети цялото му смущение. — Как сте?

Въпросът я обърка. Никой нямаше навика да се тревожи за това как се чувства тя. Тогава промълви срамежливо „добре съм“, премествайки малката на другия си крак.

— Да знаете само колко съжалявам. Не знам какво ме прихвана, та завих по тази улица. Не ми беше оттам пътят. Ако не беше задръстването на „Престън“, никога...

Корин вдигна очи и Кайл млъкна изведнъж. Както в онзи момент, когато беше седнала до сина си на улицата и се бе обърнала към него.

— Трябваше да държа здраво Малкълм за ръката — каза тя. — Виках, виках, но той продължи да тича, без да ме чува. Бутах количката и...

На свой ред прекъсна изречението по средата, разстроена от онова, което се случи със сина ѝ, и може би също и от друго.

— По повод на количката, прибрах я. В приемната е.

— Благодаря.

— Искам... искам да ви кажа, че съм... абсолютно трезвен. Изследванията ще го докажат.

Корин само наклони глава. Без усмивка. Без да каже нито дума. Погледът ѝ стана отнесен. Чувстваше се виновна, Кайл можеше да се закълне. Какво да каже? Какво да направи? Или да я вземе в прегръдките си.

Но Корин ще приеме ли? Този жест, за който изпита внезапно желание? Очевидно не.

И му хрумна само да каже, че е донесъл документите за застраховката.

— Трябва да ги прегледате и да ги подпишем.

Тя се съгласи. Кайл приближи стола до фотьойла на Корин и отмести моливите на секретарката, за да сложи листовите пред нея. Обясни скицата и добави, че полицаят е направил проверката.

— Там е моята кола, тук е Малкълм.

— А това кръстче?

При други обстоятелства Кайл положително щеше да потвърди — без да съдържа емоциите си — че това е местонахождението на съкровището. Но в случая само се усмихна стеснително и прибави:

— Това сте вие.

Корин усети, че пламва от глава до пети. Или от петите до главата, не знаеше точно.

— Струва ми се вярно. Къде да подпиша?

Той посочи най-долу на документа, тя изписа четливо „К. Браниган“ и в този момент вратата се отвори. Тя трепна и изпусна писалката, обръщайки се бързо. Кайл можеше да се закълне, че беше разтревожена.

— Ах! Помислих си, че никога няма да успея да се върна! — въздъхна секретарката, поставяйки голяма чаша вода пред Корин. — Срегнах хиляда души, които имаха нужда от десет хиляди неща! Както винаги... О! Ето го и таткото. Той ще иска ли нещо за пиене, този татко, толкова забавно объркан?

— С удоволствие — отговори Кайл, наистина безкрайно объркан. — Но аз не съм...

Без да го изслуша, секретарката изчезна отново, затръшвайки врата. Като излизаше, щеше да смачка едно смешно малко паяче, на цвят светлокафяво, което се беше разбързало, сякаш не искаше да изпусне началото на филма. То завърши шеметното си прехвърляне и се озова едва ли не на първия ред точно навреме, за да види как Кайл поглежда Корин хем развеселен, хем объркан. Усмихнаха се един на друг. И крадешком, и прелестно.

— Трябва да попълните този документ и на гърба — побърза да прибави той.

Все още не знаеше как се казва младата руса жена. Въздушна, каквато беше, се попита дали родителите ѝ са били вдъхновени свише.

Погледна пръстите ѝ, шарещи по листа, и тези на детенцето, облечено в розово, което се опитваше да издърпа писалката от ръката на майка си. Наведе се инстинктивно да вземе малката в прегръдките си:

— Може ли? Човек ще си помисли, че иска да пише вместо вас.

— Да — прошепна Корин.

Така кафеникавото паяче видя бебето да преминава от „тревожните“ прегръдки на своята майка в „обърканите“ прегръдки на Кайл. То забеляза как малката разглежда внимателно и сериозно музиканта. Видя, че усмивката на младия човек притежаваше способността да разнежва всеки. Дори не проходило момиченце с дълги мигли. Тогава насекомото с осем крачета въздъхна, отдалечи се и се поздрави, че е дошло навреме.

— Виж ти, как се казваш, кукличке?

— Дейзи — прошепна майката, без да вдига очи, за да не се изгуби там, където не биваше.

Корин не съзнаваше ясно, но вълнението, от което се свиваше стомахът ѝ, приличаше толкова много на онова, което усещаше като дете на въртележките. На влачето на ужасите... Когато копнееше за втори тур, после за трети. Когато си представяше далечно пътешествие. Когато мечтите осветяваха живота ѝ... Когато...

— Е, Дейзи, имаш очите на мама.

Младата жена не се сдържа и леко се усмихна, после продължи да попълва всеки ред. Внимаваше, защото не беше свикнала с такава работа. Джак вършеше винаги всичко. Затова днес, като попълваше сведенията старателно, се страхуваше да не изглежда глупава и неграмотна. А пък Кайл се възхищаваше на начина, по който тя изписваше буквите — правилно и четливо.

Бентън, Корин, по мъж Браниган. Родена на 20 март 1982 в Биргинтън.

Кайл каза, че е роден също през месец март, но две години по-рано.

— Но в Уилингтън, на източния бряг на Съединените щати. Не е така екзотично като вашето родно място.

— О! Биргинтън не е никакво екзотично място. Намира се в Англия.

— Направи ми впечатление акцентът ви.

Тя още веднъж се усмихна сдържано. Все пак сега усмивката ѝ беше по-широка и предизвика у Кайл желание да научи нещо повече.

— Къде по-точно се намира Биргинтън?

— Предградие на Лондон е.

— Във ваканция ли сте в Сан Франциско?

— Не, живеем тук от четири години.

— Англия липсва ли ви?

Корин вдигна глава изненадана.

— Не. Не съм се връщала там, откакто сме в Сан Франциско.

— Защо?

— Не знам — прошепна тя и продължи да пише.

Кайл разбра, че въпросът му ще остане без отговор и че притесни младата жена. Тогава любопитството продължи да го гложди и той се загледа в Дейзи, която си играеше с шала му.

За пръв път държеше истинско бебе. Чувството го смути, но му хареса. Не приличаше на нито едно друго усещане. Беше вълнуващо. Принуждаваше човек да се запита дали някой ден ще си има свое. Свое бебе... И най-голямата от всички изненади беше, че той изпита силно желание да си има дете. До този момент не се беше замислял за дете. При неговия начин на живот... С жената, която го споделяше... С детството, което бе изживял... Затова желание никога не бе се появявало, освен като шега в края на вечерята. Но Дейзи миришеше хубаво на захар и мляко. Кайл я гледаше и си мислеше, че е сладка като шоколад. Ароматът ѝ погъделичка сетивата. Малката гледаше ококорено, сякаш се забавляваше със смущението, което предизвика. Кайл не можеше да прецени възрастта ѝ. „На повече от шест месеца ли е? Има ли годинка?“ Но вместо да попита, взе нежната ръчичка и момиченцето хвана показалеца му. Стисна го с всички сили и продължи да се кокори. Тогава тихичко и едва ли не несъзнателно започна да тананика.

Корин вдигна глава сепнато. Това беше мелодията, която чу с Джак в края на онзи ден на панаира. Точно преди да получи първия шамар...

Чуваше ненадейно музиката от време на време през последните години в супермаркетите, на обществени места, но никога цялата

песен. Не беше чула кой я изпълнява. Думите ѝ убягваха, но положително бяха за любов. Корин винаги си бе мислила, че тази песен е написана от човек, който знае... Когато оставаше сама, понякога си я тананикаше със свои думи... Мелодията беше толкова хубава. Бе като клон. Хващаше се за него, когато почувстваше необходимост и когато наблизко нямаше нито едно дърво. Без да се поколебае, попита Кайл:

— Тази песен... да знаете случайно кой я изпълнява?

— Аз — отговори той и му стана забавно.

— Да, но знаете ли кой я е написал?

Кайл се усмихна широко.

— Аз я написах преди повече от десет години. Включена е в първия ми албум.

Корин усети отново, че се изчервява. Паячето се изправи и на осемте си крачета. Филмът като че ли щеше да се окаже хубав, както първоначално обещаваха.

— Аз... Аз съжалявам — избъбри младата жена. — Не зная кой сте.

— Чували ли сте за „P...“?

— Може би. Да. Името ми говори нещо — продължи тя с извинителен тон. — Но нямаме телевизор, а радио слушам много рядко.

— Тишината ли обичате?

Корин прошепна едно „да“, което едва се чу, и отново се залови с документите, които не носеха емоционален риск. Как да обясни защо не слуша радио? Как да каже, че мрази съпругът ѝ да я изненадва, че иска да чуе, когато Джак се прибира? Как да обясни, че съпругът ѝ ще я разпитва защо слуша това или онова предаване? И защо се усмихва на шегите на водещите? Как да каже, че Джак пуска това проклето радио, за да не чуват децата, когато...

Усещаше погледа на Кайл върху тила си и тогава прибави, че е израснала с десет братя.

— Боже мой! Десет братя! Разбирам нуждата ви от тишина.

Тя хвърли поглед към вратата и попита:

— Откога пеете?

— От шестнайсет-седемнайсетгодишен. Искам да кажа, че тогава взех сериозно решение пеенето да стане моя професия.

Младата жена си помисли, че на тази възраст се омъжи за Джак... Но само попита свири ли на някакъв инструмент.

— Не се качвам на сцената без моята китара. Но като дете учих пиано. Майка ми свиреше превъзходно.

— Не свири ли вече? — попита Корин.

Той се позабави, преди да отговори:

— Тя почина преди години.

— Съжалявам.

Двамата се спогледаха, паячето отброи секундите.

— Радвам се, че тази песен е намерила път до вас. Песен, която се помни, е хубава.

Не, в действителност според Кайл беше прекрасно, че песента беше обсебила от години Корин, и изглежда е имала значение за нея. Понечи да ѝ го каже, когато крясъци разрушиха преградите на времето и пространството, зад които те се бяха скрили. Тя реагира на секундата, взе Дейзи и се сви.

Джак влезе. Направи няколко крачки, застана до Корин и стисна рамото ѝ. Не беше на себе си от гняв.

5.

— Къде е Малкълм?

— Господине, вашата жена няма никаква вина — намеси се Кайл веднага. — Аз блъснах...

Джак бутна грубо Корин и сграбчи младия мъж за реверите на палтото. Музикантът беше доста висок, въпреки това Браниган го надвишаваше. Не сведе очи и повтори тихо, че е било нещастен случай. Но бащата не чуваше нищо. Беше разгневен. И когато беше в това състояние, Корин знаеше, че не може да се контролира. Тогава се опита да застане между тях, като повтаряше, че Малкълм се е отскубнал от ръката ѝ и се е затичал през улицата. Кайл не е можел да го види... Тя е виновна. Джак я блъсна до стената.

— Откъде знаеш какво е видял той?

— Хей, какво правите — извика Кайл, усещайки как у него се надига ярост.

Джак се извърна към музиканта и забодя показалеца си в гърдите му.

— Ти! Ти ще ми кажеш веднага каква работа си имал на тази улица!

— Джак! Престани! Престани! Вината е моя!

— Защо си бил там, мръсник такъв...

Медицински сестри се спуснаха от всички страни. Корин имаше чувството, че стаята ще експлодира, когато влязоха да вразумят съпруга ѝ, който не преставаше да крещи. Появи се сержант О'Нийл, който го възпря с гласа си и с полицейската си униформа. Стана толкова лесно.

— Господине! Намирате се в болница! Съветвам ви да се сдържате.

Джак пое дъх няколко пъти, без да изпуска от очи Кайл и полицаия. След това поиска да види сина си. Някакъв лекар се появи и го хвана за ръката, с което го накара да се обърне. Започна да му обяснява, че по всяка вероятност ще оперират детето на другия ден сутринта, и поведе Джак със себе си.

Дейзи показа носле от шията на майка си и проследи очите на смешното, кафяво, малко паяче, което на свой ред се наведе от бюрото, предпазено от гнева и от непредвидимите човешки стъпки.

— Синът ви е добре.

— Как можете да твърдите, че е добре, след като едва не е бил убит...

— Господине! — намеси се сержант О'Нийл. — Трябва да видите сина си.

Джак взе Дейзи и Корин ги последва, без да се обърне. Сърцето на Кайл биеше до пръсване. През целия си живот не беше чувствал толкова ожесточение при среща с някого, освен с Мерзавеца. Гледаше как Корин изчезва и го обхвана много лошо предчувствие. Сержант О'Нийл му подаде листовете, които се бяха разхвърчали. Кайл махна ядосано с ръка. Полицаят се усмихна:

— Нямате деца, нали?

Музикантът поклати глава.

— Неговото дете изпратихте в операционната. Не бих казал, че не го разбирам.

— Този тип не е с всичкия си.

— Избухлив е. Има тяло на атлет.

Прииска му се да кресне на сержанта, че Джак плаши Корин. Че трябва да бъде тикнат в затвор, преди да стане прекалено късно. Но това не можеше да се предвиди. Да се говори на едно ченге какво трябва да направи, винаги е голяма, много голяма грешка. Никой не е виновен, докато престъплението не е извършено, нали?

— Послушайте съвета ми, избягвайте бащата — каза О'Нийл. — Дръжте се на разстояние и помолете адвоката си да се занимае със случая.

Кайл кимна. Обеща да последва съвета му и се попита как да провери дали страховете му са основателни за малкото време, което му оставаше в Сан Франциско.

— Освен това току-що получих резултатите от вашите изследвания. Отрицателни са — осведоми го той. — Свободен сте да си вървите. Утре можете да бъдете с вашата група, както сте предвидили. — Полицаят го потупа по рамото. — За къде ще летите?

— Имаме концерт в събота в Москва.

— Имате дяволски късмет — изплъзна се от устата на ченгето.
— При последното ви турне не успях да дойда на концерта.

— Ще ви изпратя покана, но не бих искал...

— Благодаря за любезността, Кайл. Кога ще свирите тук?

— Не помня всички дати.

— Помните само музиката, нали?

Кайл си записа адреса, който сержант О'Нийл му съобщи, даде му автограф за него и още два за синовете му. Полицаят му пожела успех в Москва, каза му, че ще гледа концерта по интернет с хлапетата си, но няма да разгласява, дори пред тях, как са се запознали. Музикантът поблагодари и си тръгна. Когато стигна на паркинга, сърцето му още не беше върнало нормалния си ритъм, „Разстроих една майка, пратих сина ѝ на операционната маса в същия ден, когато моят тъп баща беше погребан, и попаднах на ченге — почитател. Животът е абсурден... Трябва да се видя отново с Корин“ — каза си той.

Наистина, как би могъл Кайл да укроти сърцето си с всичко онова, което си представяше? В този момент не му минаваше през ум, че Корин от своя страна е „съборила“ него. Той мислеше за нея. За мъжа, чиято същност долови. За онова, на което бе способен.

Качи се в колата, потегли, подмина няколко редици коли, зърна в далечината знака „Изход“, включи мигач и в последния момент обиколи още два пъти паркинга. Освободи се едно място. Зае го на заден ход. Мястото беше подходящо. Входът на централната сграда се виждаше идеално. Смъкна се ниско на седалката и се помоли Корин и нейният съпруг-кретен да не изчезнат през друг вход. Не, не се колебаеше за определението, което лепна на Джак. Тип като него в най-добрия случай е кретен.

Реши да чака час и се облегна по-удобно. Чу отново удара и тишината, която последва. Малкълм не извика. Корин също, когато падна на колене и косата ѝ се разпиля по раменете ѝ. Беше непоносимо.

Включи телефона си. От инцидента до този момент имаше двайсет и седем съобщения. „По дяволите! — помисли си. — Ами ако се бях запилал в сибирската тайга?“ О, да! Кайл ще се изплъзне от телефонните обаждания, но не и от съвестта си. Нито от спомена за своята майка, която излизаше от банята със слънчеви очила. Още чуваше точния тон на нейния глас, когато, минавайки покрай него,

казваше: „Бих искала да се върна точно в онзи миг, в който съдбите се преплитат.“ Кога се преобърна неговата съдба? Днес ли?

Видя отново тъмночервеното петно на ухото ѝ. Спомни си студената кожа и бледността на майка си. Нима е възможно едно дете да забрави всичко това? Не, Кайл не можеше да се върне при Джейн и да разкаже, че една майка почти се хвърли под колелата на неговата кола. Че не можа да го избегне. Трябваше да види Корин, за да провери. Да е сигурен. Но телефонът му иззвъня. Обаждаше се Чък Гавин, неговият адвокат. Говориха надълго и широко и певецът го помоли да изпрати някаква играчка на Малкълм.

— Не съм сигурен, че идеята е добра.

— Държа да изпратиш играчка.

Чък въздъхна.

— Каква например?

— Че откъде да знам. Какво харесват момчетата на тази възраст?

— И аз като теб, Кайл, нямам деца — отвърна рязко адвокатът.

— Ти на какво се радваше, когато беше на пет?

Музикантът почувства как гърлото му се свива. На пет години обичаше да гледа ръцете на майка си, когато свиреше на пианото...

— Да му купя ли видеоигра? — предложи Чък.

Кайл си представи Джак Браниган с неговия костюм, с грубиянското поведение, с физическата сила, която се излъчваше от него.

— Не вярвам, че ще се хареса.

— Защо? Моят племенник е на пет години и има...

— Чък! Слушаш ли, когато ти говоря, да му се не види? Бащата е смахнат, току-що ти казах.

— А майката?

— Майката ли?

На Кайл му се мерна отново непоносимото изражение в очите на Корин, когато погледите им се срещнаха за пръв път.

— Тя... Купи му някаква играчка за момче и нека да я доставят в болницата да се радва малкият.

— Добре. Мога да изпратя и ваши дискове.

— За да ги счупи хлапето ли? Казах ти — играчка.

— Добре, добре. Не се нервирай!

— Как да съм спокоен, след като блъснах това дете?

— Само си го бутнал. Има разлика, Кайл.

— Това не ми помага особено.

— Знам. Адвокат съм. Не съм психоаналитик.

— Кайл?

— Може да не съм приятел или психоаналитик, но съм добър адвокат. Изпрати ми копие от протокола. Ще го проуча утре сутрин, като се върна в Лос Анджелис.

— Ще ти го изпратя от офиса на Джейн. Според теб могат ли да ми попречат да замина?

— Не ми се вярва дело за анулиране на концерт да съблазни някого. Сега топката е в моето поле. Ще си свърша работата.

— Благодаря ти.

— Разбрахме се. Ще те държа в течение. О! И не прави нищо, без да ме уведомиш.

6.

Мина час. Кайл бе приключил разговора, без да обещае нищо на Чък, който нямаше представа, че неговият клиент е още в колата и следи главния вход на болницата. Скоро щеше да се смрачи и въпросите щяха да се умножат. Както през многото нощи, когато не пееше на сцената и не беше изчерпан от умора, за да пропадне в забрава, която му даваше няколко часа отмора.

След обаждането на Джейн в Братислава, за да му съобщи за смъртта на Мерзавеца, след скандала с Патси, заради който изпусна самолета, след пристигането в Сан Франциско, сънят му бягаше. Ако се беше наспал, нищо нямаше да се случи през този следобед. Нямаше да блъсне дете и за малко да го убие. Нямаше да срещне Корин... Животът беше абсурден.

Сърцето на младия човек още се свиваше от уплаха. Насред какофонията от неговите чувства имаше едно, което той избягваше до този момент. Това странно чувство не бе го спохождало от доста години. Затова беше добре, че остана на паркинга. За да види дали това, което бе разкрил, е вярно, и за да я види още веднъж може би...
Още веднъж.

Леденият вятър от Тихия океан си намери пролука в купето и Кайл потрепери. Вдигна яката на палтото си. Чакаше вече час и половина. Беше направо безразсъдно. Но другояче не можеше. Трябваше да я види отново. Дали не беше по-внимателен към човешките същества и нещата от повечето хора? Или пък беше заради онази сутрин, когато майка му не се събуди? Как да разбере човек. Всичко за Кайл бе сериозно. Смехът, тъгата, музиката, текстовете на песните, обикновеният живот или своеобразният живот с групата му. Всичко. „Трябва да видя отново Корин“ — реши.

Вдигна глава и забеляза русата коса, която един внезапен пристъп на вятъра повдигна.

И до нея широкоплещестата фигура на Джак, който носеше на ръце малката. Корин държеше празната количка. Вървеше с наведена глава заради вятъра. А може би по друга причина...

Джак сви вдясно по една алея. Музикантът се страхуваше да не ги изгуби, тъй като някаква колонада му пречеше да вижда. Подвоуми се дали да не излезе от колата, но после се премести на пасажерското място тъкмо навреме, за да види как кретенът настанява бебето на задната седалка на бял ягуар — последен модел. Приблужи се до жена си, която сгъваше количката, и на Кайл му се стори, че тя се отдръпна, когато той хвана ръцете ѝ.

Певецът свали стъклото, но беше спрял много далеч, за да чуе каквото и да е, пък и... телефонът му зазвъня. Веднага се наведе от страх да не го засекат и изключи телефона, без да се обади. Когато се изправи, момче с ролери стоеше на няколко метра от ягуара. Стоеше неподвижно срещу Браниган. Какво ли бе станало? Без да се замисли, Кайл слезе и се пъкна между колите. Вятърът свиреше много остро и нищо не се чуваше, но видя, че колосът се насочва към тийнейджъра, който светкавично се отдалечи.

Музикантът се прикри зад един джип, за да наблюдава, и се почуди какво ли се бе случило, когато момчето се закова на място. Направи грациозно един полукръг и показа среден пръст, преди да спринтира стремително. По дяволите! Какво се беше случило?

Браниган следи няколко секунди с поглед хлапака, който изпълняваше слалом между алеите с небрежността на човек, изпълнен с презрение. Корин седеше на предната седалка. Обърна се и започна да говори на малката, наведе се и я погали по бузката. Оттам, където се бе прикрил, Кайл не можеше да види изражението ѝ, но му се искаше да види очите ѝ.

Джак седна зад волана и потегли. Музикантът се метна веднага в своята кола. Последва ги, като внимаваше помежду им да има няколко коли.

Нещо се бе случило. Но какво? Посегнал ли бе Джак на жена си, или ѝ беше изрекъл гадни думи? Ами ако хлапакът с ролерите е докоснал неговия прекрасен ягуар?

Кайл веднага отхвърли тази възможност, защото му хрумна друга мисъл. Наруга непознатия, който бе набрал номера му, и реши, че са му необходими преди всичко доказателства дали съмненията му са налудничави или основателни. Дали Корин е в безопасност, а той си въобразява обратното заради своите дълбоки душевни травми. Мислеше за Корин. Само за Корин. Ако се бе вслушал в инстинкта си

и в своята проникателност, вместо да мъдрува, щеше да слезе от таратайката, да отвори вратата на автомобила на Джак, да го хване за яката, както този мръсник го хвана в болницата, и да го метне на паважа. Щеше да погледне младата жена право в очите и щеше да я попита защо се е омъжила за такъв кретен.

За нещастие животът съвсем не е толкова прост. Човек много рядко прави онова, което чувства. Дори ако не се съмнява в мигове на абсолютна „сигурност“. В истинския живот не сме на сцената, за да правим каквото ни се иска, не е възможно след четиригодишна възраст. Особено когато чувствата са толкова силни, че извикват разума на помощ.

Уличното осветление осветяваше улицата и Кайл не изпускате от очи ягуара. Шофираше предпазливо, на дистанция, наблюдаваше внимателно и не се запита нито веднъж защо има само едно желание — да я вземе в прегръдките си.

7.

Корин седеше с наведена глава, както винаги в подобни случаи. Не гледаше нищо определено. Очите ѝ бяха отворени, но тя се бе затворила в себе си. В положение на евакуация. На прозрачност.

По изключение не се мъчеше да изхвърли Джак от съществуването си и не го чуваше да ругае всички тъпанари, които не знаеха да шофират. По изключение мислеше за себе си и си каза, че днес нейният живот бе свърнал малко встрани, което промени траекторията на обичайната орбита.

Седнала до Джак, младата жена осъзнаваше, че днес животът ѝ намигна. Не само научи кой е авторът на песента, но и се запозна с него... Днес светлинката у нея, която смяташе, че е мъртва, бе попаднала на ново вдъхновение. Като че ли струя чист кислород я бе съживила. Днес Кайл я попита как е тя, Корин. Един хлапак се спря на паркинга точно когато Джак я притисна до колата и изви ръцете ѝ. Помисли с изненада и недоумение, че Късметът съществува. След това се разтрепери, ужасена от своите мисли. Нима наричаше „Късмет“ факта, че Малкълм трябваше да понесе всичко това, за да изживее тя неочакваните чувства? Прецени пътя, който измина, за да има този син. През някаква друга епоха си мислеше, че животът е застинал. Днес знаеше, че без Малкълм щеше да угасне завинаги.

Днес Корин отвори вратата на тяхната голяма калифорнийска къща с дълбокото убеждение, че вече не е прозрачна. Видя отражението си в огледалото при входа. Косата ѝ беше разрошена, но ѝ се стори, че не е толкова бледа, както обикновено. В детството си не понасяше да се изчервява пред хора. Когато това се случваше в клас, ѝ се искаше да изчезне безследно. Днес беше странно доволна, че лицето ѝ придоби отново цвят пред Кайл. Благодарение на Кайл ли? Не изпита никакъв срам, а някакво странно чувство. Джак може би не беше всемогъщият мъж, който се бе оженил за нея, без да поиска в действителност мнението ѝ. Животът ѝ имаше смисъл. Най-накрая може би...

Поне тази вечер.

8.

Джак вярваше, че е предвидил всичко, като я изолира. Като ѝ е отне телевизията, списанията и контактите с хора. Като следеше и най-малките ѝ жестове. Доведе я от другия бряг на Атлантика, настани я във великолепна къща в Сосалито и си представяше, че така Корин ще мисли само за него. Беше убеден, че е в негова власт да прави, каквото намери за добре с нея под претекст, че е прекалено нервна. Беше сгрешил.

Джак отвори вратата на свой ред с Дейзи на ръце, която надаваше гневни викове. Беше заспала в колата и не искаше повече да я разнасят насам-натам. Корин избяга в банята да я преоблече. Малката се посърди още няколко минути и заспа на масата за преобличане. Корин я отнесе несъзнателно в креватчето ѝ. Дълго я наблюдава, като постави ръка на корема си. Закле се, че никога, никога няма да изостави децата си. Каквото и да се случи.

9.

Кайл беше спрял на трийсет-четирийсет метра от къщата. На партера лампите бяха запалени, както и на горния етаж. Нито един писък не разкъса тишината.

Гледаше втренчено къщата, без да съзнава какво очаква. Объркани и тревожни мисли се щураха в главата му. Баща му — Мерзавеца, майка му, неговата музика, Джейн, неговият неудържим възход към успеха с групата. Патси. Вплитане едно с друго. Връзката, която изтъкават събитията и която става живота на един човек. Помисли си, че днес пътните знаци по неговия маршрут бяха погрешно сложени без никаква логика. Ума ли си загуби? Отдалечаваше ли се от своите мечти или се приближаваше? Какви бяха неговите истински амбиции?

На последния въпрос знаеше как да отговори. Рокгрупата му беше резултатът на неговите очаквания. Цялата земя беше сцена за тяхната музика. От Сингапур до Ню Йорк със спирки в Париж, Токио, Брюксел и Москва, той бе достигнал и отдавна надминал първите си надежди. Знаеше, че са имали нечуван късмет да се срещнат и да повярват в себе си. Да, Кайл беше убеден в съществуването на Късмета. Необходимо е да се отбележи, че вярваше с такава страст в него, че ако му изневереше, щеше да направи погрешна стъпка. Все пак напоследък се случваше да си каже, че този луд късмет няма да трае вечно. Струваше му се несправедливо. Понякога дори... неприлично.

„Доказателството е Малкълм“ — чу се да казва на глас. Тогава ненадейно страхът, вината и ужасът от онова, което се бе случило, ужасът от онова, което можеше да се случи, го заляха като водопад. Помисли си, че се размина на косъм детето да се блъсне в колата с всичка сила. Не си представяше, че Късметът е очертал траекторията на топката, заради която Малкълм се отскубна от ръката на майка си, и промърмори: „живот...“.

Вратата на гаража се отвори и той се върна в настоящето. Сви се инстинктивно на мястото си. Джак Браниган изнасяше боклука.

Приличаше на всеки баща на заможното семейство. Защото за да кара такава кола и да живее в къща като от лъскавите страници на списание, би трябвало да печели прилично.

Съсед, който разхождаше кучето си, се спря до него. Двамата мъже се здрависаха и си поприказваха. Явно Джак обясняваше как някакъв тъпак е блъснал детето му. Жестовите му бяха изразителни. Съседът го потупа приятелски по рамото и сигурно му каза да поздрави прекрасното дете Малкълм от негово име, преди да влезе в идиличната си къща. Браниган се върна по пътеката с ръце в джобовете. В целия квартал никой не се съмняваше, че той е обикновен човек, дори симпатичен. Спря се под верандата и почака минута. „Какво гледа този идиот? — паникьоса се Кайл, като се помоли Джак да не съзерцава звездите. Нямаше да му хареса, ако Джак мислеше за звездите. Нима имаше макар и бледа представа от поезия в тъпоумната си глава на бизнесмен, който изнася със собствените си ръце боклука, докато аз от години не съм имал това задължение“. Но негодникът се обърна и затвори вратата.

След това лампите една по една изгасваха и Кайл беше принуден да напусне улицата на Корин. Замисли се за нейната усмивка, за изящните ѝ черти, за руменината на страните ѝ и за гласа ѝ, изненадващо спокоен. За косата ѝ — мека и лъскава. Беше изпитал желание да я докосне. Да я усети в ръцете си. О, да! С тези мисли за Кайл бе по-добре да изчезне! Да се върне да спи при Джейн. Да не се втурне в един свят, опияняващ и опасен... „Губя си ума“ — каза си. Беше време да напусне Сан Франциско и да се върне при групата си... на другия край на света. Ще се хвърли на сцената, за да се изчисти от всичко, което покваряваше живота му. Ще напише много песни. Песните винаги са били неговото спасение. Може би сега Патси ще поиска дете... Кой знае...

Кой знае защо Кайл се върна на гробището.

10.

Отне му не повече от две минути да открие гроба на родителите си. Втора алея, седми гроб отдясно. Под името Клара Бондера, по мъж Дженкинс, името Бък Дженкинс беше съвсем наскоро гравирано. Джейн се бе погрижила майка им да бъде погребана в Сан Франциско, но Мерзавецът бе пожелал в своето завещание да почива при съпругата си. Не можаха да го предотвратят. Абсурдни са всичките тези процедури. Джейн срещна безброй затруднения, за да пренесе тленните останки на майка им от Уилингтън, а ето че с абсолютна лекота нейният убиец се озова при нея. Във вечността. И за пръв път Кайл се запита какво ще пожелае да бъде изписано на неговия надгробен камък. Кайл Дженкинс или Кайл Маклоугън? Името на неговия родител или сценичното му име? „Отказах се от него, но той съществува. Не мога да умра, преди да съм се избавил от този Мерзавец“ — каза си.

Студеният вятър повдигна краищата на палтото му. Той стоя неподвижно дълго време, взрян в буквите и цифрите. Толкова непоследователно бе всичко. Защо майка му беше обичала този тип? Защо беше търпяла, приемала и понасяла онова, което той ѝ бе причинявал? Защо не се беше разбунтувала и не беше избягала? Защо не беше успял да я защити? Защо, защо и защо, и защо?

„Защо?“

Ако го наблюдаваше някой ангел, щеше да се трогне от този човек, застанал сам пред надгробната плоча на своите родители. Изглеждаше толкова уязвим и все пак силен. Ето едно противоречие. Оттам ли идваше неговият талант? От тази пукнатина ли? От липсата на разбиране ли? Във всички случаи този ангел нямаше да устои на желанието да го прегърне през раменете и да прошушне в ухото му, че трябва да вдигне очи.

Кое и направи. Забеляза пълната луна, върху чийто диск се открояваха клоните на една бреза. Картината беше ясна. Красива. Тя му внуши да си тръгне.

11.

Джак проникна в Корин, без да я попита дали не я боли, дали не е изморена, да не говорим дали има желание. Претърколи се по гръб и погали гърба на съпругата си, благодари на небесата, че Малкълм се е разминал само със счупване на ръката, и стана, за да отиде при сина си.

— Ще бъда до него, когато го отвеждат в операционната.

Тя не слушаше спокойния му глас, както не слушаше виковете и обидите му след срещата с приятния съсед, който не пропуснал да наговори куп глупости. Стените на голямата бяла къща бяха достатъчно дебели, за да не се чува нищо. Тази нощ вместо да изрежда думи, младата жена си изтананика две-три ноти. Защото днес нещата се промениха. Погледна луната, която вървеше по своя път и мина през прозореца. Беше кръгла и пълна. Блестяща. Корин осъзна дълбоко, че съдбата се показва само на звездите. Какво лукавство...

Замисли се за своя син, заспал със сънотворни в болничната стая, усети го в прегръдките си, изпя му няколко ноти и се помоли на светицата на сръчността да бъде щедра към доктор Стейн.

12.

— Ето те най-последно! Оставих ти поне десет съобщения!

Кайл влезе в осветения с неонов лампи коридор и Джейн разбра веднага, че се е случило нещо. Знаеше, че не е пил. Беше очевидно. Но това, което го е сполетяло, сигурно беше много по-лошо. Сърцето ѝ се сви и почака брат ѝ да седне на масата в кухнята.

— Изпратих едно хлапе на операционната маса.

Не прибави нищо повече и тя изреди всички думи наум. Една по една. Сигурно не беше много тежко. „Дете... Да му се не види, Кайл! Какво си направил?“ — помисли си.

— И?

— Когато се разделихме днес следобед, с часове бях блокиран на булевард „Престън“, тъпият светофар на всеки две минути сменяше червено и колите изобщо не помръдваха, и... — замълча и поклати глава. Вдигна зачервените си очи към Джейн. — ... не видях момченцето, което изтича на улицата.

— Тежко ли е ранено?

— Има двойна фрактура на ръката. И натъртвания.

— И друго?

— Как така и друго? Изпратих едно момченце на операционната маса, а ти ме питаш какво друго.

Джейн въздъхна неволно, което ядоса още повече брат ѝ. Той можеше най-последно да нарече нещата със собствените им имена. Жестокостта на нещата.

— По дяволите, Джейн! Даваш ли си сметка? Тази майка, която беше спокойна, сега ще трябва да се разправя с един апарат, чието име забравих, в продължение на който знае колко време и всичко това заради мен! Дори не споменавам за риска при анестезията, за вероятни усложнения. За гипса... за всички гадости, които това дете трябва да изтърпи по моя вина. Ако мерзавецът не бе решил да се спомине, никога нямаше да се върна и никога...

Стана и добави, че майка им е имала причина да се пита кога съдбите се преплитат. Джейн замълча. Какъв смисъл имаше да казва,

че произшествието не е толкова „тежко“ или че е ужасно, или дори че Кайл е безотговорен нещастник... Или че е време да се отърси от деянието на баща си. Никога нямаше да каже последните думи. Знаеше колко невъзможно е да се избави от детството си.

Хубавите и лошите неща. Човек живее с тях. Миналото и настоящето. И у двете съществува изключително голям потенциал да провалят бъдещето.

Джейн взе бутилка уиски от бюфета и си наля два пръста. Кайл отпи направо от бутилката. Остави я благоразумно на масата и седна. Мълчеше, но сестра му можеше да се закълне — очите му издаваха, че има още нещо.

— Е?

Загледа брат си, вдигайки вежди. Кайл стана отново. Преметна палтото си на люлеещ се стол. Вторачи се в стола и палтото, сякаш можеха да решат сами да се преместят, после отпи отново от бутилката.

— Малкълм... — детето, което блъснах, беше с майка си. Отскубнал се от ръката ѝ и се затичал след не знам какво... Каза, че било катеричка, но ченгето намери топка.

— Това важно ли е?

— Джейн! Мамка му!

Закрачи из стаята с бутилка в ръка и каза, че няма да си губи времето, за да разбере, след какво е тичал Малкълм.

— Усетих удар и слязох, и като видях малките обувки... Мамка му! Стори ми се, че всичко замря. Отпуснах се до малкия. Заслушах се дали диша и... — Кайл направи пауза. — Тогава майка му коленичи до него.

„Тогава“... Кайл замръзна. Видя отново Корин до детето ѝ. Нейната коса, разпиляна по раменете ѝ, скриваща лицето ѝ. Ръцете ѝ, които трепереха, и най-вече гласа ѝ, когато шепнеше името на малкия.

— И?

Той отново отпи. Джейн дръпна рязко бутилката от ръцете му и се запъти да я прибере в шкафа. Той протегна дългите си крака.

Сложи ръце зад тила си. И затвори очи.

— Тя... Човек би казал, че се появява направо от сънищата. Тя е...

Той отново замлъкна.

— Красива ли е или изключително красива?

13.

Кайл отвори очи. Сестра му забеляза, че са още по-зачервени.

— Джейн, никога не съм виждал жена като нея. Като че ли не докосва земята, като че ли гали нещата, без да ги пипа, като че ли...

— С други думи, влюбваш ли се?

Кайл свали ръцете си и ги пхна в джобовете. Той, който ги използваше постоянно да докосва, да пише и да свири, предпочиташе тази вечер да ги държи в покой.

— Дали се влюбвам не е толкова важно. По-важното е, че е омъжена за един тип, който е висок метър и деветдесет... И тя се страхува от него.

Джейн се поинтересува от фактите. О! Имаше доверие на чувствата на Кайл. Не ставаше въпрос за това, но знаеше от опита в професията си и от връзките с всички тези малтретирани жени, че фактите имат сила пред закона, а не чувствата. И все пак, ако се държи сметка за чувствата, ще се избегнат проклетите факти. Понякога и драматични факти. Смъртоносни. Обаче нищо не предугажда чувствата. Правосъдието не се интересува от чувства, защото те не са надеждно доказателство, докато една синина, подута устна, счупен крайник, медицинска експертиза и още повече безжизнено тяло, проснато напърно на леглото, са много убедителни факти.

Той разказа за пристигането на Джак, за погледите на Корин към вратата, за хлапака с ролерите на паркинга на болницата.

— Нали виждаш, че не само аз съм го почувствал.

— Ами ако е одраскал колата на този тип?

Кайл поклати глава.

— По-скоро мисля, че момчето е видяло нещо. В такъв случай е било голям куражлия...

— Което на теб ти хареса. Престани да се тормозиш. В положението, в което си бил, нищо повече не си могъл да направиш.

— Но аз искам да направя повече. Убеден съм, че Корин е в опасност.

— О! За теб тя вече е Корин...

Кайл се усмихна и с глас, който трогна сестра му, добави, че не познава нито една жена с името Корин. И неговото, и нейното започвали с „К“.

— Утре ще говоря с Дан.

— Наистина ли?

— Разбира се, знаеш много добре. Дан ще се поразходи до тях съвсем небрежно като всяко ченге. Човек никога не знае. Може пък да види случайно нещо като онзи хлапак на паркинга. Но ти — предупреди го Джейн — не бива да предприемаш нищо. Ще изпаднеш в много лошо положение.

Кайл обеща и целуна сестра си.

— Заминавам утре вечер. Какво бих могъл да предприема?

Тя дълго го гледа втренчено. Въздъхна и каза, че винаги ще си остане неговата голяма сестра, което в превод означаваше: „Аз те познавам най-добре.“ Да, Джейн беше по-голямата и държеше на старшинството. Никога не изоставяше или предаваше някого. Беше насреща, щом трябваше. Винаги намираще подходящите думи. Според официалните документи той ѝ беше природен брат, а тя на него доведена сестра. „Какъв абсурд. Джейн е моето семейство. Друго нямам“ — помисли си. Той също никога нямаше да я предаде, но това не му попречи да си мисли за онова, което не биваше да прави... загледан в тънката ѝ фигура, докато се отдалечаваше по коридора. Сестра му се върна и уточни, че тази вечер ще бъде на „вахта“. Което означаваше, че няма да затваря вратата си. Затворената врата спира поривите. Джейн знаеше до каква степен поривите са нетрайни и плахи. Кайл не биваше да попада на затворена врата. Какво нещастие можеше да се случи тогава.

Джейн се съблече, после си сложи старата пижама и почисти грима си, без да се гледа в огледалото. Нямаше достатъчно време за това и за всичко останало. Годините се изнизаха, без да ги брои. Дан я заведе на вечеря по случай рождения си ден. Но не на точната дата. Какво можеше да направи? Какво друго ѝ оставаше? За съжаление отговорът се налагаше всеки ден. Той отваряше своята врата на тези, които имаха нужда. Тази вечер Кайл си спомняше за Корин. И в тази минута пред огледалото Джейн си помисли: „Още една жена.“ В гърлото ѝ заседна буца и внезапно ѝ се доплака. „Изморена съм“ — каза си тя.

Много ужасяващи истории беше чула и се опитваше с всички сили да им се противопостави. Като на проклятие, което трябваше да обезсили. Беше във война и за жените, на които даваше убежище, беше като остров. Тя и нейният екип бяха спасили много страдащи същества. Кайл също участваше в тяхната битка. Мислеше си, че друго не прави, освен да пише и да пее, да свири и да казва истината. Неговата сестра му отговаряше, че чекът, който изпращаше всяка година, и „това“, са повече от достатъчни.

— Най-важното е да се отвори врата към надеждата за освобождение... Хората на изкуството могат да го направят. По мое мнение това дори е техен дълг — сподели той със сестра си през една от техните многобройни безсънни нощи.

— Какъв отпечатък оставяме у хората с това, което правим? Знае ли някой, Джейн?

— Само онзи, у когото е останал отпечатъкът. Твоята роля, Кайл, не е да се чудиш какъв е ефектът от твоята музика, ами да даваш, да палиш искрата... Да бъдеш може би на линия, когато нищо друго не е останало.

— По дяволите!

— Песента на птиците...

— ... и крилете на пеперудите...

— ... и клоните на дърветата. Природата е измислила най-добре всичко — каза той в заключение.

— По-добро няма. Но различно има.

Заради Корин, въпреки късния час Джейн му се обади. Дан отговори още при първото позвъняване. Изслуша молбата ѝ и обеща да наобиколи къщата, да си измисли повод, да позвъни и да попита дали мъжът ѝ не я бие. Заради Корин Кайл би направил повече от една песен, която тя бе запомнила. Да. Какво повече можеше да направи? Или по-добре?

Кайл отвори очи в девет и пет сутринта. Болеше го глава. Не само от уискито. Мислеше си, че самолетът му ще излети съвсем скоро, в четири и двайсет следобед. Преди това трябваше да се отбие за китарата, да вземе един тоалет за Патси, да говори още веднъж с адвокатата и да върне колата... Джейн му беше оставила топло кафе и

бележка: „Ще бъда в съда целия ден. Говорих с Дан.“ Той изпи три чаши кафе и изяде две парчета кекс. Днес никого нямаше да поздрави. Нямаше да има време и провери съобщенията си. Имаше три. Първото беше от Били, лютиера, който в продължение на цял час обяснява какъв е проблемът с инструмента. Второто беше от Чък Гавин, който потвърждаваше, че е получил снощи неговия имейл.

— Новините не са лоши. Ще докажа, че в никакъв случай не си могъл да избегнеш тази майка без грам мозък.

Кайл предпочиташе Чък да беше използвал друг израз. Третото съобщение беше пак от неговия адвокат. Напомняше му да не забрави да изпрати документите по куриер. На свой ред Кайл написа няколко думи на Джейн: „Вчера ми каза да уцеля с един куршум три заека. Трик, с който да преобрази живота си. Стана точно така.“ След това скъса бележката. Думите бяха продиктувани от гняв. Написа нова бележка: „На 24 ще бъда тук. Обичам те. К.“

Сестра му ще разбере. Двайсет и четири не означаваше нищо друго, освен дваайсет и четвърти декември. Денят на тяхната годишна среща. Точно след девет месеца.

Душът не помогна. Нещата му изглеждаха едни и същи. Времето, мислите, нощното неспокойствие и горещата вода не промениха абсолютно нищо.

„Трябва да я видя“ — реши.

Кайл се облече и си помисли, че щом нищо не се е променило, географията също няма да еволюира в пространството за една нощ. Телефонира на Джанис, моделиерката божество на Патси, и я помоли да занесе новия тоалет при лютиера, който по щастлива случайност живееше също в Сосалито. Пригответи сака си за три секунди и без повече да се помайва и размишлява, потегли право към дома на Корин. Като зави по нейната улица, видя голямата бяла къща. Белият ягуар не беше на алеята отпред. Спря далече от къщата. Запита се дали да се обади по телефона. Беше запомнил номера. Но идеята никак не беше благоразумна, понеже колата на онзи тип можеше да е в гаража, а Джак положително нямаше да се зарадва да чуе гласа му.

Позамисли се доста дълго. Почуди се дали младата жена не е вече до леглото на сина си в болницата. Какво каза вчера? Нищо в този смисъл. Ами ако позвънеш и се престореше, че на адвоката му е необходима някаква справка... Това беше също толкова опасно,

колкото и смешно. Осъзна, че трябва да намери друго разрешение. „Защо просто да не попитам какви са новините за Малкълм? — помисли си точно когато Корин излезе от къщата с бебешката количка. — Късметът ли ми се усмихна?“ Усети странно пробуждане в сърцето.

Запази хладнокръвие и не слезе от колата, а проследи младата жена от разстояние. Тя извървя триста-четиристотин метра, после пресече улицата и се насочи към един малък супермаркет. „Благодаря!“ — каза на глас Кайл.

Почака тя да влезе в магазина и слезе от колата едва след като провери дали демонът Джак не се навърта наблизо. Блъсна я студен вятър. Влезе в магазина. Огромно табло показваше със светещи сини цифри часа — 11:03 и температурата — 10 градуса. Погледна в първия коридор за Корин, после забеляза косата ѝ, която се изплъзна, когато тя се наведе да вземе стек йогурт.

14.

— Добър ден. Как сте?

— О! — отвърна младата жена и веднага се заоглежда. — Добър ден.

Кайл разбра. Беше прав, тя се страхуваше от Джак.

— Трябва да говоря с вас.

— Не тук — прошепна тя.

— Където пожелаете.

— На три преки оттук вдясно има детска площадка. Съвсем в края ще видите ограждение с люлки.

— Ще ви чакам там.

Тръгна пеша с разтуптяно сърце според указанията на Корин. Преброи улиците. Прекоси парка. Люлките действително бяха скрити от поглед. Листата на дърветата криеха пясъчниците и пързалките. В този ранен час нямаше нито една майка с дете. Кайл избра пейка в дъното. Тази, която почти не се виждаше. Заслуша се в шумовете. След това изключи мобилния си телефон. Не искаше броевите минути, които щеше да прекара с младата жена, да бъдат съкратени от някой ненавременен разговор. Вдигна глава, убеден, че е чул в далечината стъпки по пясъка. След няколко секунди Корин се появи. Вятърът развяваше косата ѝ. Тя се разпиляваше по лицето ѝ. Излъчваше нещо, което той не можеше да опише по друг начин, освен като музика, но разумът се намеси и си помисли, че след като му е определила среща на безлюдно място, се страхува да не бъде забелязана в компанията на друг мъж. Това означаваше ли, че не обича Джак?

— Добър ден — поздрави тя.

Кайл се изправи. Подаде ѝ учтиво ръка, а всъщност искаше само да я вземе в прегръдките си. Това го вълнуваше дълбоко и щеше да продължи да го вълнува, но отговори смутено, щастливо, тревожно, с усмивка:

— Добър ден.

Седнаха едновременно и Кайл попита какви са новините около Малкълм. Тя отговори, че са го оперирали рано тази сутрин. Няма

усложнения и повече операции не се налагат. Джак се върнал късно снощи в болницата, след като довел нея и бебето вкъщи, а тя ще отиде в ранния следобед. Лекарите ги уверили, че Малкълм се възстановява бързо.

— Чувствам се виновен — каза музикантът.

— Аз също. — После прибави много бързо: — Беше нещастен случай.

Кайл я загледа втренчено. Тя издържа погледа му.

— Искате ли да обядваме заедно?

Както и вчера, Корин поруменя и сведе глава.

— Не мисля, че е много прилично.

— Съжалявам, не бих искал да ви създавам грижи — избъбри той, ядосан от своята дързост.

Тя вдигна очи към него и той се хвана както можеше... за каквото можеше. За истината. Обясни какво бе почувствал. Че поведението на Джак към нея може би е „недопустимо“. Тя го изслуша, без да промени изражението си и без да каже нищо. Тогава той продължи:

— Бях на паркинга пред болницата снощи, когато момчето с ролерите спря пред вашата кола. Какво се случи?

— Джак беше вбесен, защото се тревожеше за Малкълм и...

— Корин — прекъсна я Кайл.

За пръв път произнасяше името ѝ в нейно присъствие.

— Моят баща биеше майка ми. Той я уби. Това е... — Не можа да довърши.

— Разбирам — отговори тя толкова разстроена, че изгуби самообладание и се чу да говори колко много работи Джак, колко го ценят в компанията, какъв добър съпруг е... — Обича децата си и мен обича.

— А вие?

— Аз ли?

— Обичате ли съпруга си?

Зад тях се чу шум и младата жена се изправи стремително. Птичките отлетяха.

— Трябва да се прибирам — каза тя.

Кайл не се осмели да зададе отново въпроса и се зае с по-важното. Подаде ѝ визитната картичка на Джейн и ѝ обясни с какво се

занимава сестра му. Че центърът, който ръководи, дава убежище на изпаднали в нужда жени. Те там са в безопасност, изслушват ги и ги разбират. Корин взе картичката, погледа я и му я върна.

— Сигурно ви се струвам невъзпитан.

Тя поклати глава.

— При други обстоятелства бихте ли приели да обядвате с мен?

Корин се усмихна леко и Кайл се развълнува.

— И ще ми разказвате за това, което обичате, или дори за това, което не обичате?

Тя се усмихна още повече. Той прибави, че и на него ще му бъде много приятно да обядва с нея.

Щеше да каже, че мечтае за нещо повече, но тя се наведе да сложи шапчицата на Дейзи, която тя бе успяла да махне от главата си. От страх Корин да не отлети е вятъра, попита какво ѝ харесва най-много в парка.

— Клоните на тази бреза.

Тя си тръгна и Кайл се строполи на пейката. Седеше неподвижно. Като че ли току-що стрела бе пробола сърцето му. Корин не се поколеба. За да му отговори толкова бързо, тя вече знаеше отговора на въпроса. Как беше възможно подобно нещо? Как щеше да излезе от тази ситуация?

Не се загледа след нея, докато се изгубваше в далечината. Затвори очи и почака мартенският вятър да го върне на земята. Искаше да я грабне в прегръдките си.

Как щеше да излезе от тази ситуация?

15.

Кайл прокара ръка през косата си и знаеше, че няма да излезе от тази ситуация. Страстта му идваше оттук. Винаги от неговото отчаяние. Всъщност искаше много да се отърве от него. Вярваше, че Патси ще бъде достатъчна... макар да не беше от жените, които се оставяха кротко в нечии прегръдки. През последните години нещата като че ли се бяха наредили. Но... животът имаше друго наум.

16.

Музикантът взе два полета. Прелетя хиляди километри и премина през няколко часови пояса. Умножи въпросите и не бързаше с отговорите. Чувстваше се празен. Като в кошмар, когато се спираш на ръба на бездънна черна пропаст и най-малкото погрешно движение е фатално.

— Извинете, господине, ще ми дадете ли автограф, моля ви? За моята дъщеря.

— Разбира се — усмихна се любезно той.

Мъжът, облечен с делови костюм, му подаде снимка. Същият човек беше с хавайска риза и джапанки на брега на морето. Беше прегърнал жена си и дъщеря си.

— На колко години е?

— Точно на петнайсет. Мисля, че е малко влюбена във вас.

Кайл се усмихна още повече.

Би му харесало да е на мястото на бащата. В гласа на този човек имаше безкрайна нежност към детето му.

— Казва се Корин.

Той вдигна очи и погледна отнесено.

— Как... Как се пише?

— Името е френско. Корин. Жена ми е францужойка. Благодаря. Страхотен сте.

Кайл стисна ръката му енергично и си спомни думите на Джейн за следите, които оставяме у едни или други хора. Помисли си, че е имал късмет да срещне този човек в самолета.

Късмет... Корин...

Тогава внезапно дойде мелодията. С един скок грабна тефтерчето си и се хвърли към тоалетните. Мястото на царското усамотение и тишината. Седна на капака на тоалетната чиния и написа темите на три мелодии. Звучаха чисто. В края на краищата бяха съобразени с онова, което чуваше. Може би са три нови идеи. Оставаше текстът. Кайл беше твърде замаян, за да види думите. Трябваше да узреят у него, преди да

се радва на реколтата. Накратко, цикълът на живота. Март е през пролетта, нали?

17.

Краката на Корин трепереха. Как посмя да свърши всичко това за толкова кратко време? „Аз!“ Погледна часовника си и пресметна точно. В 11:03 срещна Кайл при щанда за йогурт в супермаркета „Сладост“. В 11:46 отваряше вратата на дома си, за да приготви обяда. Четирийсет и три интензивни минути. Най-интензивните в нейния живот ли бяха?

Бута количката на Дейзи с радост, с едно непознато чувство. Не, вчера не се излъга. Кайл чувстваше „нещата“. Говори й за нея. Прозря в нея. И... би му било приятно да обядва с нея. По време на четирийсет и трите минути изживя живот абсолютно независим от волята на Джак.

Корин съвсем не беше глупава. Даже да не успееше да се убеди в обратното, разбра, че музикантът живееше с вината за смъртта на майка си. Не беше необходимо да каже повече от две изречения, за да осъзнае това тя.

Също така разбра, че „при други обстоятелства“ би обядвал с нея. Но бяха необходими твърде много различни обстоятелства, за да се свържат съдбите им. Прекалено много.

В този живот тук, в това настояще тук, въпросните обстоятелства не бяха нищо повече от напразни пожелания. Същото е, ако някой поиска да спечели от лотарията. Убеден е, че няма да преживее този уникален шанс, който е едно на милион, ако не играе. В това измерение, в тази вселена истинският живот раздалечаваше Кайл и Корин. В този живот, в тази минута младата жена беше твърде развълнувана, за да мисли ясно и рационално. Виждаше дълбоката скръб на Кайл, но не и своята. Не знаеше какво точно бе казала. Или какво той й каза.

Малката Дейзи чуруликаше на високото си столче. Корин й прошепна, че пюрето скоро ще бъде готово. Да, нейната реалност беше тук. Пред нея и в утробата й. Помисли си, галейки бебето, че беше стигнала до врата, която се откряна благодарение на Кайл... „Но такава врата води към свят, който съществува само в романите. В истинския живот подобни врати се затварят.“ Микровълновата отвори

своята. След не по-малко час Корин ще бутне онази към стаята на Малкълм „и ще взема моя син в прегръдките си“.

18.

Все пак онова, което зърна за миг за някакви си четирийсет и три минути, продължи да я навестява често. През всичките дни.

19.

Патси не беше на летището и Кайл съжали. Стив му съобщи, че е много разгневена. Кайл имаше ясна представа какво представлява Патси, когато е разгневена.

— Каза, че всеки път като отидеш в Сан Франциско, след това става страшно.

— Не предвидих, че друг Мерзавец ще се появи! И не предвидих, че ще си имам работа с този разбойник!

— Кайл. Спокойно! Аз не съм Патси. Не вдигам скандали за нищо. А колкото до инцидента, ще говорим по-късно. Междувременно, като ти гледам мутрата, вземи едно такси и върви да спиш.

— Ти къде отиваш?

— На репетиция.

— С всички ли?

Стив се вторачи в Кайл.

— Тя къде е?

— Не знам. Но ще дойде по-късно.

— И аз идвам.

— Не. Имаш повече нужда от сън, отколкото от репетиции.

— Сигурен ли си?

— Толкова сигурен, колкото главоболието, което те убива.

Стив беше под въздействието на казаното от Кайл.

— Надявам се, че не си забравил новия й тоалет.

Кайл кимна и прибави, че се е справил с положението и че носи подарък от Били. Нова бас китара, която той обявил за истинско чудо.

— А твоята нова китара?

— Моите звезди не бяха така благосклонни като на Патси.

— Отивай и веднага си лягай.

Стив го потупа по гърба и той се отправи към такситата.

— Хей, Кайл, дръж!

Протегна ръце, за да хване машинката, която Стив му хвърли. Искаше му се да я метне надалеч, но Стив му направи знак да се подстриже.

— По-зле е и от Братислава! Откакто сме дошли, наваля метър и половина сняг!

Тротоарите на Москва бяха затрупани със сив, мръсен сняг. Облачното небе се сливаше с асфалта. Кайл имаше странното чувство, че още се намира в самолета. Усецаше люлеенето. Не знаеше със сигурност кой ден и час е. Таксито се носеше като лудо. Движеше се по средата на пътя, все едно се намираше на ски писта. Стомахът му се сви и той се наведе към шофьора да го помоли да кара по-бавно. Но той само вдигна рамене, избъбри нещо неразбираемо и продължи да кара по същия начин. Пътят до хотела отне повече от час. Но на Кайл не му пукаше. В Москва сигурно имаше дечица, които се отскубваха от ръцете на майките си, за да тичат след бог знае какво.

Щом слезе, таксито потегли като хала, разпръсквайки сняг и кална вода, които едва не го заляха. Влезе във фойето. Стая 312. Нямаше никого в стаята. Хвърли дрехите си върху едно канапе, преди да се отпусне на леглото. Така беше премръзнал, че заспа с ушанката на главата си.

20.

— Колко е часът?

— Обяд е — отговори Патси.

Тя седеше на фотьойл, беше протегнала крака и ги бе подпряла в края на леглото. Ботушите ѝ бяха кални и мокри. Но на подобни незначителни подробности не обръщаше внимание. Гледаше го вторачено, докато той се взираше в тавана — много висок и много бял. Несравнимо по-блестящ от снега в града и несравнимо по-тъмен от кристалния полилей, чиито крушки светеха ярко. Също като Патси. Която според Кайл беше много красива. Без да сваля поглед от него, тя обясни, че хотелът е от осемнайсети век и че реставрацията на корнизите на тавана е извършена от френски майстори, които взели такъв хонорар, че направо одрали собственика — някакъв милиардер. Той от своя страна решил, че е полезно да съобщи този факт на първата страница на рекламната брошура.

— Без да говорим за стенописите във фоайето и в коридорите, реставрирани от италианци. Но като гледам физиономията ти, се досещам, че не си могъл да ги оцениш.

Кайл не отговори.

— Кога пристигна?

— Вчера. Когато ти не беше тук — подчерта той.

Тя поклати глава.

— Къде беше?

— Не съм от жените, които чакат.

— Това вече го знам, Патси.

— Защо да чакам, като знам, че ще се разправям отново с едно зомби?

— Наистина ли мислеше, че нямаше да замина?

— Това какво промени? Даже на погребението не си отишъл.

— Трябваше да се върна в Сан Франциско.

— Отговор на глупак, Кайл. Повтарям: какво се промени с факта, че отиде? Джейн щеше да се справи отлично с документите вместо теб. Има пълномощно от теб.

— Трябваше да видя с очите си името му на гроба.

— Като че ли това не можеше да почака.

— Патси, по дяволите! Концерт не е пропаднал. Нищо не сме пропуснали...

— Не, не сме. Но ти се връщаш и спиш почти двайсет и четири часа като умрял.

Кайл взе ушанката, която се беше изхлузила от главата му, и я запрати по нея. Тя си я нахлупи и каза, че ако са истински професионалисти, трябва да репетираат поне малко преди концерта тази вечер.

— Ти къде беше? — попита той отново.

— Където си поискам, както щеше да ти каже Стив. Това засяга само мен.

— Аз живея с теб.

— Аз живея с една сянка — отговори тя на секундата.

Кайл не се защити, сдържа се. Тя имаше право. От колко време не бяха общували истински? О! Сексът още беше на ниво. Алхимията на тяхната работа — също. Но тази вечер, като подхвърли, че живее със сянка, Патси посочи точно онова, което подмолно се бе промъкнало между тях, когато бяха само двамата. Кайл предпочиташе тишината. Тя — скандали и интервютата, за които Кайл знаеше, че са опасни. Наистина на моменти, при някои обстоятелства, Кайл ставаше сянка на себе си. А пък Патси не обичаше да раздава юмруци напразно. Тя стана.

— Казах ти да не ходиш.

— И какво още каза?

— Казах ти, че ако ме беше послушал, нямаше да отидеш на погребението и нямаше да бутнеш онова хлапе. По дяволите!

Кайл се надигна.

— Патси, моля те. Това е последното нещо, което искам да чуя.

— Аз също, представи си. Само се надявам родителите да не разгласят случая.

— Не е там въпросът.

Той не се подразни. Беше в реда на нещата Патси да попита. Говореше от името на другите и съобщаваше в резюме разговорите по време на неговото отсъствие. Измъкна се от леглото и отиде в банята. Тя го последва.

— Убеден съм, че онези хора не знаят кой е онзи човек и какво е заниманието му. Той не съществува за тях — каза Кайл.

Патси го погледна изненадано. Той отговори срещу отражението ѝ в огледалото:

— Ще се договорим. Няма причини за притеснение.

Тя каза, че отива при другите.

— Поръчай да ми донесат кафе.

— По дяволите!

След като се изкъпа, Кайл намери чаша студено кафе на нощната масичка. Не беше израз на благосклонността на Патси, а по-скоро доказателство, че е забравила. Ушанката, която беше на пода, свидетелстваше, че тя няма нужда от нея, докато на него постоянно му беше студено. Изпи две хапчета и взе ушанката, преди да отиде в апартамента на Стив, който винаги служеше за конферентна зала. Равносметката беше поразителна. Ярките стенописи по твърде дългия коридор бяха поразителни. Пухкави ангелчета върху още по-пухкави облаци водеха странна битка с натруфени дяволчета пред погледите на пастирка и ловец, чиято червеникава коса беше къдрава като руното на овните. Кайл си помисли, че италианските реставратори навярно са имали изострен апетит, понеже бузите на девойчето бяха кръгли и розови като праскови. Стомахът му се сви и му се прииска нещо повече от чаша студено кафе. Забърза и нахлупи ушанката.

Другите трима членове на групата гледаха някакъв руски политически дебат със скръстени ръце и погледи в празното пространство. Патси бе опънала кръстосаните си крака на ниската масичка.

Той седна на свободния фотьойл и разказа всичко, което не беше споделил по телефона. Описа точно всяка подробност. Зеления блузон на Малкълм, неговите ръкавици с надпис „Спайдърмен“ и чорапите му с хубава синя паяжина на червен фон. Описа им сержант О'Нийл и това, че коланът сигурно го стягаше ужасно. За острата миризма в манипулационната, където медицинските сестри му изпомпаха литър кръв. Всичко. С изключение на чувството, което изпита към Корин. С изключение на нея. На онова, което бе пробудила дълбоко в душата му. То бе класифицирано „строго секретно“. Досие без име, заключено в най-потайното кътче на сърцето му. Досие, което бе достъпно само за нея и само за него. Нашата тайна.

— И защо е пуснал ръката на майка си, тази тъпа майка? — попита Джет.

— Видял катеричка. Но ченгето каза, че намерил топка.

— Хлапето лъжец ли е? — попита Патси.

— Не му пука, след какво е тичал.

— Искаш да кажеш „на мен не ми пука, след какво е тичала майката“ — присмя се Патси.

— Не остава нищо друго, освен да се ликвидират всички катерички по земята, та да си отдъхнат майките — намеси се Стив, за да разведри атмосферата.

— Майната ти, Стив!

— Какво?

— В кой свят живееш, Стив? — нападна го Патси, повишавайки тон. — Реалността за теб нищо ли не значи?

„Реалността — помисли си Кайл. — Чия реалност? Моята ли? Твоята ли? Тази ли, която ни обрича на абсолютно безсъние?“

— Защо винаги трябва да вдигаш скандали, Патси?

— Защото си въобразяваш, че там аз...

— Пресата няма да бъде информирана — прекъсна я той, — ако това те измъчва. Сержант О'Нийл ми обеща, че ще бъде дискретен.

— Ами болничният персонал?

— Не съм раздавал снимки с автографи и никой, освен ченгето...

— Какво е мнението на Чък? — прекъсна го Джет.

Той не отговори, вместо това ги изгледа един по един. Помисли си за ръкавичките с един пръст на Малкълм и разбра, че ще поръча да му изпратят. Стив взе думата:

— Чък предполага, че ще трябва да се изръсим с тлъст чек.

— Вие нямате нищо общо. Бях сам в колата. Мислете каквото си искате, беше истинско нещастие, но все пак само... гаден инцидент. Дори пресата да надуши, нищо скандално няма да открие. Бях трезвен и според заключенията на ченгето почти не съм имал шанс да избегна удара. Чък знае какво прави. А пък аз му имам доверие.

— Значи няма да има съд.

— Не. Логично е.

— Логично ли? — настоя Патси.

— Не е в интерес на никого. Засяга само мен. Точка по въпроса.

Разпитът, на който го подложиха, и тяхното любопитство не шокираха Кайл. Една група е предприятие със свой образ, разговори, обсъждания, противоречия, за да се развива.

— Сега говорим за нещата, които ни засягат — заключи Джет, избутвайки краката на Патси. — Не каза ли, че имаш една-две идеи?

— Да.

— Дай да видим какво се е родило в главата ти.

Кайл тръгна да донесе бележника си, без да обръща внимание на фреските. Върна се с китарата. Настани се на стол и изсвири първото парче, което бе композирал в самолета, после другите две.

— Къде ги написа? — попита Стив.

— Седнал на тоалетната чиния в самолета. Ще излезе ли нещо според вас? — попита притеснено.

— От първото — да — потвърди Патси и стана. — От второто може би. Но последното можеш да го пуснеш направо в тоалетната чиния.

— Защо?

— Мноооого тъжно. Прекалено сълзливо.

— Не съм съгласен — възрази Джет. — Първите две ми харесаха. Третото... на третото ще му направим един хубав лифтинг.

— Лифтинг, дрън-дрън! По-добре в тоалетната чиния — държеше на своето Патси. — Докато съм жива, никога няма да го изсвирия.

Другите не казаха нищо, но се подсмигнаха тайничко. Непрекъснато чуваха това, „докато съм жива“. Знаеха всичките му аспекти. „Докато съм жива, няма да нося розово с изключение на обувките“, „докато съм жива, няма да готвя, още по-малко да пера“, „докато съм жива, няма да гладя друго, освен моите парцали“...

— Ами ти, Стив? — попита Кайл умника на групата.

— И трите парчета ми харесват. Даже последното. Струва ми се, че ще излезе...

— Стив, ти си женчо.

— Не още. Но си падам по жени. Това е музика, която жените харесват. Все пак „нормалните“, не като Патси, която ни проглушава ушите с нейното, „докато съм жива“ от години...

Тя му отправи усмивка, с която можеше да унищожи цял полк, и заяви, че те имат късмет с нея, понеже нейното чувство за хумор не

можело да се сравнява с това на по-голямата част от „нормалните“ жени, и че трябва да потеглят. Че времето напредва и концертът тази вечер няма да ги чака. Обърнаха се към Кайл.

— Става. Във форма съм.

— Вземи още един душ и изпий литър кафе.

— Май имам нужда главно от храна — каза той.

— Какво ти се хапва?

— Все ми е едно. Нищо не съм ял до този момент. Вие ядохте ли нещо вкусно?

— Студени ravioli! — разсмяха се те.

— Останаха ли?

Всички се приготвиха, докато Кайл нагъваше някакво ястие, което си поръча. Би предпочел ravioli пред това месо с гадни картофи — недоварени и студени.

— Кажете сега — попита Стив на ухото му, като останаха сами в коридора.

— Какво?

— Когато Джет те попита преди малко какво се е родило в главата ти, той се лъжеше, защото не е от главата. От сърцето ти е.

— Това въпрос ли е, Стив?

Той се усмихна:

— Защо ли те питам?

— Вярваш ли, че ще станат?

— Напълно.

— Патси никога няма да се съгласи.

Стив се разсмя.

— Откога обръщаме внимание на „докато съм жива...“ на Патси?

После прибави, че стюардесите сигурно са били много красиви, за да напише такава музика в тоалетната на самолета.

— Хубавки бяха, да.

— От онзи тип, който харесвам ли?

— Стив, ти харесваш всички жени.

— Едно малко уточнение, Кайл. Харесвах.

— Как е Лайза?

— Върна се в Мексико — отговори той и прегърна през раменете приятеля си. — С коя авиокомпания летя?

— Авиокомпания „Сънища“.

— Аз имам предпочитания към авиокомпаниии като „Материя“ или „Секс“.

Кайл се усмихна. Стив се закова на място. Вторачи се в грамадния стенопис. Посочи бузките на пастирката. После — издутата ѝ поличка.

— Чудя се дали италианските реставратори със същото усърдие са изрисували това апетитно задниче в същия розов цвят като бузите.

— Питай шефа — посъветва го Кайл.

— Шефа ли? Кой шеф?

— Онзи, който дирижира оркестъра. Хайде, тръгвай. Чакат ни.

21.

Обратното броене започна. След няколко минути беше стартът. Всеки от музикантите изпълняваше свой ритуал, преди да се качи на сцената. Всеки зачиташе церемонията на другия. Стив четеше мирно и тихо, седнал на един фотьойл по-встрани. Книгата беше една и съща от техния дебют и никой никога не разбра препрочиташе ли я или се преструваше, че чете. Отговорите се меняха от единия ден до другия, докато те престанаха да го тормозят. Стив мълчеше като гроб. Когато не искаше да говори, онемяваше. Държеше се своенравно точно като Патси. Независимо дали е спала десет часа или не е затворила и за миг очи, преди всеки концерт ликуваше от радост, докарана с нов тоалет. Държеше да има две огледала в цял ръст, за да се любува на изкусната изработка от всички страни. „Сцената е моят живот.“ Колкото повече приближаваше часът, толкова по-спокойна ставаше, докато Джет се паникьосваше има ли достатъчно палки за смяна. Как бе възможно подобно нещо? Как изчезваха цели кутии с палки? Проверяваше качеството им по всички параграфи, както и на тези под табуретката пред барабаните на сцената, и винаги слагаше в задния си джоб две резервни.

— Трябва винаги да се проверява за всеки случай...

— В какъв случай, Джет?

— Ами така, за всеки случай — ядосваше се той.

Да, за да събере сили да застане пред публиката, барабанистът имаше нужда да излее чувствата си и да проверява, докато Кайл правеше точно обратното. Той имаше доверие на всички. Знаеше, че китарите им са подготвени според изискванията. Поставени са точно на място. Не прекарваше последните минути, за да разпитва членовете на екипа и да ги контролира, след като те знаеха добре какво да правят. Преди експлозията винаги сядаше на вечното канапе в гримьорната и масажираше слепоочията си със затворени очи. Прехвърляше наум песните под ред и се питаше знае ли ги още. Ами ако объркаше нещо? Вярваше напълно на другите, а колкото до него, седеше паникьосан на канапето през последните минути. Но се паникьосваше мълчаливо. И

за да се успокои, си представяше врата. Вратата. Тази, която го отвеждаше до абсолютната празнота. Нямаше никаква представа за начина, по който го постигаше, но в тези моменти на пълна концентрация, дори сред изнервените музиканти, успяваше да намери път към тъмно и празно място, където забравяше всичко.

Пътят беше винаги един и същ. Вратата се намираще точно след неговия страх да не провали шоуто. В зависимост от деня страхът беше или шлюз, или бойно поле. Но във всички случаи, като преминеше това ужасно изпитание, Кайл Дженкинс се превръщаше в Кайл Маклоугън от група „Р...“, артистът, който живееше само през двата или трите часа на спектакъла, отнасящ него, обикновения човек, другаде.

И както почти през всички вечери главоболието се самопокани. В абсолютен екстаз. Стовари своята болка, без да попречи на пътешествието на Кайл. Той знаеше правилата на играта и знаеше, че ще вилнее до секундата, в която той ще стъпи на сцената. Там изчезваше като по чудо. Може би отиваше да си побъбри с Патси, а дали не се настаняваше сред публиката да слуша и да събира сили? След това удовлетворено или не, се връщаше „у дома“ да се наслаждава на своята своенравност.

Стив погледна часовника си и плесна с ръце като учителка. Другите трима със същия рефлекс се изнизиха в лабиринта от коридори на сутерена под московската зала. Можеше да бъде която и да е сцена на планетата. Всички сутерени си приличаха. Като че ли за проект под земята всички архитекти на света имаха една и съща идея.

Както обикновено Стив решително закрочи, докато Патси и Джет се смееха и вдигаха врява. Кайл оставаше винаги след тях в пълна концентрация. С впечатлението, че върви с километри покрай бетонните стени, преди да се промъкне като боец от съпротивата към свободата.

Когато тъмнината стана непрогледна към края на коридора, знаеха, че не остава друго, освен металната стълба към сцената. Кайл не чуваше звука от стъпките си, а само туптенето на сърцето си, до момента, в който аплодисментите и виковете избухнаха с появяването на Стив и Джет. Те компенсираха всичко останало. Патси изчака десет секунди, преди да се появи с вдигнати ръце. При нейното излизане публиката полудя. Тя стисна китарата и дръпна няколко тона по своя

си начин. Тогава излезе Кайл. С безкрайна радост, искрена и дълбока, Кайл Маклоугън обхвана с поглед тълпата. Тази една-единствена секунда, дълга като вечността, обясняваше защо упражнява този занаят. За да изживее мига. Този миг на истинска магия и на неповторимата среща между очакването на хиляди сърца и енергията, която той им даваше. Която и другите даваха.

Отиде до своя микрофон, взе го с едната ръка, а с другата размаха китарата.

— Добър вечер, Москва?

Понесоха се викове. Джет удари барабаните три пъти и шоуто се възпламени. Достатъчно бе само да се спогледат с Патси, Джет и Стив, за да изпълнят парче, което не беше в програмата. Да минат от една тоналност в друга и да изсвирят според силата на настоящия момент нещо непредвидено. Музиката ги сплотяваше. Може би някои вечери повече. Свободата е на сцената.

— Случва се да не контролираме решение, взето в гримьорната — каза Кайл в едно интервю. — Случва се да го забравим и да се отнесем другаде, да скъсаме всички вериги...

— Това екстаз ли е?

— Да — усмихна се той. — Екстаз и щастие. Свободата е сцената.

Тази вечер в Москва никой не подозираше какво чувства той и какво крие в душата си. Постоянно усещаше движението на косата на Корин, която падаше върху раменете й... Затвори очи за по-дълго време от обикновено, гласът му бе по-нисък и стисна микрофона по-здраво. За да не се отклонява... Тъй като емоцията вече беше факт.

Знаеше, че рядко е достигал такава сила на чувството. За да стигне до това ниво, работата не е достатъчна, нито пък талантът и хармонията. Необходимо е да се отворят някои рани малко по-дълбоко и да те отпратят в друго измерение. Концертът в Москва беше почти мистичен. Превърна се в мит. Случи се нещо, което на другия ден бе класифицирано от пресата като изключително. Журналистите писаха, че концертът е бил „божествено откровение. Паметен. Групата достигна зрялост и изследва с тънка чувствителност нови пътища“. Журналистът признаваше, че не е намерил други думи, за да опише какво е преживял.

Даже Патси, напускайки сцената, беше усетила разликата. Промъкна се до Кайл и му прошепна, че отиването му в Сан Франциско се е оказало в края на краищата благотворно. Той я хвана за ръцете.

— Ами ако си имаме дете?

— Какво ти става? Болен ли си? — дръпна се тя.

После замръзна, разтревожена и обзета от паника.

— Говоря сериозно, Патси. Омъжи се за мен и ми роди едно дете.

Тя се усмихна странно и промърмори, че ще си помисли.

Обикновено не размишляваше, преди да отговори или да изрази мнението си. Всъщност беше толкова смаяна, че не се досети да попита защо. Не още.

Може би защото тази вечер Кайл каза истината. Ще признае, че едно дете ще го привърже към нея за цял живот. Такъв избор ще бъде убедителна причина да не мисли никога повече за Корин.

Все пак беше ли убедителна причина?

22.

Адвокатите на Кайл и Джак се договориха. Заключението бе: няма да се стига до съдебен процес. Според фактите инцидентът е бил по вина на Малкълм. Той се е затичал през улицата, без да се огледа, извън означеното за пешеходци място. Доказано бе, че Кайл не е могъл да го избегне. Скоростта е била нормална. Чък Гавин обясни ясно, че един процес ще опетни американската кариера на господин Браниган и че има повече какво да губи от пееца.

Джак руга зад стените на красивата си къща, но прие пъзелите, конструкторските игри и плюшения Спайдърмен, както и парите, изсипани от тъпия музикант. Внесе ги в сметката на своя син. Обичаше да бъде точен с цифрите. Точен, великодушен и същевременно, когато съпругата му не носеше неговото потомство, можеше да я удря и да изисква сексуално подчинение, щом изпиташе желание. Удаваше му се да живее с „това“, без „това“ да го затормозва.

Поискал е прошка, нима? Подарява играчки, нима? Беше научил от уроците по закон божи, че прошката е благодатна за всички. „Както за онзи, който я иска, така и за този, който я приема“ — казваше майка му. Даже след като Джак не бе стъпвал в църква от деня на тяхната сватба, тази идея се носеше неясно в периферията на мозъка му. Това нещо беше се запечатало у него като някаква истина, която се предава от поколение на поколение.

— Прости ми, любов моя. Обичам те. О! Само ако знаеше колко те обичам. Ще умра без теб, Корин. Не е нарочно. Ти си виновна, знаеш много добре. Колко те обичам... Дрън-дрън, дрън-дрън, дрън-дрън, дрън-дрън... Виж какви перли ти подарявам...

Колко пъти, вместо да си постави правилния въпрос — „ами аз, обичам ли наистина Джак?“ — Корин беше прощавала незаслужено. Без съмнение много. Беше пренебрегвала тихия глас, който ѝ нашепваше, че всичко „това“ е от низост. Защото има неща и хора, които никога не се променят. Джак нямаше никакво намерение да се промени. Искаше наново извинение след всеки шамар. Сякаш плащаше сметката за нещо. Сякаш ако се държи човек „зле“, можеше

да му се лепне етикет, който обозначава наказание или осъждане на затвор. Сякаш нямаше последствия от действията.

Как би могла Корин да предвиди, че животът ѝ ще тече все така? Че ще представлява поредица от бременности, шамари, удари в корема, разтворени крака, въпроси и всичко това смесено с нежни обещания, подаръци, всички удобства? Това беше просто невъзможно. Защо? Защото нищо не е в застои и нищо не се развива извън контекста. Дните следват един след друг и всеки носи невъобразима случка, изпълнена е ужас. Дотолкова, доколкото по време на бременностите на Корин Джак се държеше нормално. Най-после ударите секнаха. От време на време изпускаше някоя дума. Отвратителни думи, но не така болезнени като ударите в корема, защото младата жена не ги слушаше.

И после хормоните и емоциите се разбъркваха интензивно при раждането на техните деца. Идваха малките всекидневни радости. Миниатюрните ръчички около шията. Бебешката кожа до нейната. Техните усмивки... Обещанията на Джак. Неговата любов... Корин в действителност не виждаше до каква степен е изолирана и зависима от милостта на Джак. И никога не се беше питала нормално ли е да приема всичко това.

Все пак, каквато беше чувствителна и деликатна, трябваше да се усъмни, че нещата ще започнат отново и че нейният съпруг дава обещания, които никога няма да изпълни. Да. Но да не повярва в тях, щеше да означава безвъзвратна присъда... Имаше деца.

А сега чуваше и гласа на Кайл, който питаше: „Обичате ли съпруга си?“

Струваше ли си да слуша някакъв си Джак, който даваше обещания, които никога нямаше да изпълни? Или някакъв си Кайл, който я покани да обядва с него, но не можеше също така да го изпълни? Какво означава да обядва с непознат? Означава ли, че иска да я държи в прегръдките си?

23.

Корин устоя дълго. След това един ден, когато Малкълм беше на училище, а Джак при клиенти в Лос Анджелис, закъдето замина със самолет, тя отвори вратата на библиотеката в квартала, намери музикалния отдел и веднага видя дисковете на „Р...“ Дейзи почти не говореше и нямаше опасност да я издаде. Мама ѝ даде куп книжки с картинки, тя се захласна и Корин седна на един фотьойл. Взе първия диск, без да го избира специално, и натисна „play“. В Биргинтън много обичаше да слуша музика. Родителите ѝ и братята ѝ също обичаха. Особено когато надуваше музиката по-силно от тях. Но не и Джак... Не, Джак — не. Преди всичко сега няма да мисли за Джак. Още по-малко за това какво обича и какво ѝ налага...

Корин не затвори очи и се изолира от всякакви смущаващи мисли. Слушаше внимателно. Напълно съсредоточена. Не беше наясно дали тя потъваше в музиката, или музиката проникваше в нея. Усмихна се, смени диска, в това време една дама с бели коси, седнала по-далеч, се приближи.

— Веднъж чух герой от един филм да казва: „В това е красотата на музиката. Не могат да ти я отнемат.“ Странно, но е вярно, нали?

— Красиво казано — отвърна живо младата жена, притеснена, че е била изненадана.

Възрастната дама докосна ръката ѝ.

— На моята възраст човек губи паметта си и не си спомня къде е прочел или чул нещо. Отначало бях много разочарована, че тялото ми изневерява. Но най-накрая се убедих, че това не е толкова важно. Важното е, което се случва тук, както на въртележките — каза тя, поставяйки ръка върху корема си. — Пожелавам ви приятен ден. И хубаво бебе...

Корин сподели, че се очаква другия месец, и старата дама си тръгна, сбогувайки се любезно. Младата жена се почуди за миг дали не е сънувала появяването на тази жена. Погледна часовника си. Времето беше минало много бързо. Оставаше само една песен. Натисна „play“ и дъхът ѝ спря, щом чу мелодията, която Кайл изтананика в болницата.

Свали слушалките. Не можеше да слуша по-нататък. Беше повече, отколкото можеше да понесе. Много повече и сълзите ѝ потекоха. Тези ужасни сълзи, които винаги контролираше. Тя, която си мислеше, че има власт само над собствените си сълзи, сега щеше да излее порой от сълзи. Ощипа носа си и пое дъх, за да ги отпрати в най-дълбоките бездни.

24.

Корин дни и седмици наред прекара, забранявайки си да мисли за Кайл. За онова, което каза. За онова, което бе забелязал. За онова, което изпита, когато я покани да обядва с него... Тази среща, колкото случайна, толкова и невероятна, изцяло я бе завладяла. Знаеше, че се случи нещо. Но една среща можеше ли да промени всичко? След това я обзе паника. Стига само да размисли и да пропъди тези много опасни чувства, за да остане място само за нейния живот с Малкълм, Дейзи и с детето, което изграждаше телесното си съществуване в утробата ѝ. И Джак... Може би този път ще удържи обещанието си... и може би виковете ще се ограничат с виковете при раждането и може би...

Защо влезе в библиотеката?

25.

Младата руса жена извървя улиците до дома си, бутайки количката на Дейзи. Тази сутрин вятърът като че ли стана пролетен. Мартенски. Атмосферните условия в Сан Франциско заблуждаваха... Премахваха сезоните, както Корин се бе надявала, че е възможно да забрави музиканта.

Защо отиде в библиотеката?

О, Господи! Колко се упрекваше, че влезе там. Толкова напразни усилия. Абсолютно напразни. Дни наред се бе мъчила да накара сърцето си да замълчи, а после се потопи в тъгата си. Не биваше да влиза. „Не биваше да влизам, никога...“ После изведнъж се сви на две. Коремът ѝ стана твърд като камък.

Вече!?

26.

Точно преди да вземе Малкълм от училище, получи силни контракции. За друго вече не мислеше. Трябваше да се прибере.

Късно следобед, когато Джак кацна в Сан Франциско и включи мобилния си телефон, установи, че е получил четири съобщения. Едното беше от Кейти, тяхната съседка. „Защо тази дебела крава ми телефонира?“ — каза си. Отговорът на дебелия крава бе:

— Добър вечер, Джак. Обаждам се да ви предупредя, че Корин отиде спешно в родилното отделение. Ще ставате отново баща! Поздравления! О! Да не забравя да ви кажа, че Малкълм и Дейзи са при мен. Не се тревожете. Ще им дам да вечерят!

Взе колата си и се отправи бързо-бързо към болницата.

27.

— Защо сама не ми се обади?

Джак тъкмо влизаше в стая 432. Преди дори да попита дали бебето е добре и как е жена му, той изрече този проклет и неадекватен въпрос и Корин бе обзета от мрачно предчувствие.

— Нямах време. Стана много бързо.

Постара се да добави, че си имат още едно момиченце. Чакала той да дойде, за да го кръстят. Едва не се е родило на паркинга на болницата... Джак изведнъж осъзна, че бебето е в люлка до леглото. Наведе се да погледне малката, която спеше със стиснати до устата юмручета.

— Кестенява е като мен, но е красива като теб.

Корин потрепери. Помоли се от цялата си душа малката да не прилича на него като порасне.

— Криста, а? Вечно име, нали?

Тя кимна. Криста беше името на героиня от книга, която обожаваше като дете. Криста беше свободолюбива и упорита. Спаси брат си от голяма беда, която той глупаво си бе навлякъл. Беше проявила ловкост и проицателност. Криста беше силна и Корин въздъхна с облекчение, че Джак не промени мнението си в последния момент.

— Къде беше, когато започнаха болките?

Започваше се. Подбра думите си много внимателно и си припомни всичко, което бе правила. Беше ли казала на някого нещо, което да я издаде? На дребната старица с бели коси, разбира се. Но тя губеше мисълта си, пък и Джак не бе припарвал в библиотека през всичките години на брака им.

— Дейзи не заспиваше и излязох да я разходя, преди да взема Малкълм. Тогава коремът ми се втвърди.

— Къде беше?

— Недалеч от училището. Взех Малкълм и...

— Защо не ми позвъни?

— Но ти беше в Лос Анджелис!

— Да. Но защо не ми позвъни?

— Не можех, Джак. Когато стигнах до дома, вече почти не можех да вървя. Кейти ме видя най-случайно. Тя се обади за линейка. Стана много бързо. Водите ми изтекоха, преди да дойде.

Джак въздъхна и попита защо Криста се е родила по-рано.

— Не знам.

— Другите ги роди след термина. Като заминавах сутринта и през ум не ми мина, че ще родиш през деня.

— Знам, Джак. Това е положението.

Бебето проплака и Джак го взе.

— Дано следващото да е момче.

Корин се вледени. Не искаше други деца. Не желаше да стане като майка си. Нямахше още трийсет, а бе родила вече три деца! Най-вече не искаше повече момичета.

Разбира се, Корин изпитваше силна тревога да не се повтори онова, което нейните родители решиха за нея... Страхуваше се от Джак, или още по-лошо тя, в пристъп на лудост да не ги омъжи и някой друг Джак. Защото имаше много мъже, които удряха, докато се кълняха в любов, и на които не можеше да се попречи да татуират любовта си върху кожата на жените. Във всякакви среди. Във всички страни. Техни представители има в кръговете, които правят законите, за да легализират ударите си. Има такива типове по целия свят, които убиват любовта с любов.

— Искам още едно момче — заяви съпругът, сякаш чул нейните мисли.

Корин прошепна „да, Джак“ със сведени очи.

— До кога ще те държат тук?

— Ще ме изпишат вдругиден сутринта.

— Ще бъда тук в девет.

В десет и четирийсет и осем Корин влезе в голямата бяла къща, без да поглежда огледалото. Джак никога не попита как е минало раждането, дали болките са били така непоносими, както предния път. Кейти се появи веднага с Малкълм и сестричката му. Сториха му се огромни. Дебелата крава се поинтересува как е минало раждането.

— За да не забравям, че трябва да внимавам! — каза тя, галейки бузката на Криста.

Джак слушаше, без да чува. Позволи си да вземе три дни отпуск и животът потече както обикновено.

Младата жена все още чувстваше остри болки ниско в корема. По-силни, отколкото след предишните раждания. Но не им обръщаше внимание. В болницата ѝ казаха, че може да се случи в следродилния период. Но болките не отминаваха и станаха непоносими, когато Джак я насили, без да изчака. От нея се изтръгна неволно вик, който събуди бебето и ядоса Джак. Но той стана, за да вземе Криста и да я остави в ръцете на жена си. После за част от секундата Корин видя как той се съдържа. После залепи една целувка на бузката на прекрасната малка принцеса, която заприличваше все повече на майка си, и прошепна в ухото на прекрасната си женичка:

— Хубаво е да те имам отново.

Просна се пак на леглото и захърка. Криста престана да суче. Тя също веднага заспа. Но не и Корин. Коремът ужасно я болеше. Все повече и повече. Отиде до тоалетната. Стана още по-зле, когато си легна отново. Прониза я непоносима болка и почувства как между краката ѝ бликва топла струя. Корин успя само дръпне съпруга си за рамото, преди да загуби съзнание.

Линейката откара младата жена в спешното отделение на Общинската болница в Сан Франциско, където оперираха Малкълм. Тя изгуби страшно много кръв. Носеше се между два свята и чувстваше, че животът ѝ изтича. „Не, не сега — помисли си. — Не искам...“ Дойде лекар с очила с кръгли метални рамки. Обясни, че ѝ е инжектирал медикамент за анестезия и ефектът ще настъпи след минута-две. Може да брой обратно заедно с него. Той започна 20, 19, 18... но Корин не броеше. Видя Кайл, който попита: „А вие?“ После своето отражение в очилата на лекаря. Самата тя беше щраусът, който Джак спечели на стрелбището, и ако забравата не я бе погълнала, щеше да каже:

— Не, не обичам Джак, както мечтаех да обичам.

28.

Патси събуди Кайл. Беше още тъмно. Клаксоните виеха в град, за чието име нямаше никаква представа. Нито от страната или континента, където предната вечер свириха. Защото имаха концерт. Това... знаеше. Но в колко часа се върнаха?

— Не искам деца.

— Какво?

Нито пък знаеше дали живее в истински кошмар, или е проектиран в действителността. Но едно бе сигурно, Патси беше будна, полугола и скръстила ръце, го гледаше право в очите.

— Отговарям ти на въпроса.

— На кой въпрос?

— На онзи, който ми постави в Москва.

— Патси! Спя!

— Ами тогава събуди се.

Седна до него на леглото и го разтърси, без да го щади.

— Чуй ме добре. Аз няма да имам деца. Няма и да осиновя.

Кайл се надигна.

— Защо?

— Не искам един глупак да ми съсипва деня или да пуска ръката ми, за да тича след някоя тъпа катеричка. Ще бъда недостойна майка, непоносима, неорганизирана, безотговорна. Виждаш ли ме, Кайл? Погледни ме! Размишлявах по въпроса седмици наред. Това просто е невъзможно.

— Ами аз? Ако съм добър баща?

Патси взе ръката му.

— Ти си Кайл Маклоугън. Член на групата „Р...“. Ти си се съсредоточил в своята музика, в своите мисли, в своя свят, където не искам да ме отвеждаш... Къде ще вместиш едно хлапе? Бъди честен! Признай си!

Кайл се отпусна назад и се загледа в тавана.

— Непрекъснато сме на път — продължи тя. — Къде ще сложиш едно дете? Няма да сляза от сцената, за да кърмя, и на никого няма да

отстъпя мястото си, чу ли?

Тя се изтегна до него. Сложи глава на рамото му и добави, че е мислила много.

— Едно дете. Невъзможно е. Нито за теб, нито за мен. Освен ако не променим начина си на живот. А пък аз в никакъв случай няма да го променя.

Знаеше, че Патси не греши. Тя имаше своите недостатъци, но беше естествена и беше реалистка. Не се съмняваше в който и да е свой избор. Не я ли заобича точно заради това? Тя се приземи на леглото му чак когато обмисли действията си. След хаотични и мимолетни връзки, които оставяха чувство за празнота в крайна сметка. След като се присъедини към групата, спа първо със Стив, после с Джет. За да избие всякакво любопитство от главите на момчетата. А на Кайл беше казала да не си мечтае. Не го харесвала.

— По-точно не още.

Той я преследваше. Тя му се измъкваше.

— Не изперквай. И твоят ред ще дойде. Но не ти обещавам нищо. И продължителна връзка не ти обещавам. Нищо... Като ми писне от теб, ще те разкарам.

— Няма да е все така — каза той.

— Да. Бъди сигурен. Ще правим любов. Ще изчезваме, всеки по пътя си. Ще се обичаме. Ще задържим за кратко. После пак ще изчезваме. Така се върти колелото.

— „Завинаги“ не съществува ли за теб?

— Не. Все пак — да. Възможно е, ако се влюбиш на осемдесет години и имаш рак с разсейки.

— Не съм съгласен.

— Това е положението. „Завинаги“ има винаги край. Най-малкото защото човек умира...

— Ще ти докажа, че „завинаги“ съществува.

— Не с мен, скъпи.

Това му се стори забавно. Патси го забавляваше. Той прояви търпение. Докато тя вилнееше, той правеше същото. Момичета и още момичета. Трудно е да се устои на лакомствата, когато вратата на сладкарницата е широко отворена и сладкишите сами влизат в леглото ти. Беше прелъстителна игра. Уравнение, за което имаше време да провери и по обратен път пак да провери. Моментно удоволствие и

подклаждана необходимост. Винаги беше авантюра. Срещаше вълнуващи момичета, трогателни, а някои... безлични. След това една сутрин Патси реши, че е време. Съблече дрехите си и се хвърли гола в леглото на Кайл. Абсолютно освободена.

Вече имаха успех. И той ставаше все по-бурен. Когато медиите надушиха тяхната любовна история, те бяха заедно от месеци. Какво увеличаваше най-много продажбите? Талантът ли? Същето ли? Двама любовници това е джакпотът. Два пъти бяха вече обиколили земното кълбо с концерти и нови проекти.

Патси се надигна на лакът и попита Кайл дали настоява тя да си помисли.

— Не — отвърна той.

29.

Обаче... Обаче... Сдържано и колкото потайно, толкова и сигурно, нещо се зараждаше дълбоко в душата на Кайл. Но то беше опасно. С много силен потенциал.

30.

Кайл благодари на Патси за нейната искреност. Тя заспа на мига, както през всички нощи, докато той се взираше в тавана на тази стая, която все така не знаеше на кой град принадлежи. Образуваха се сенки от отраженията на фаровете на минаващите коли. Като облаци в ясен ден рисуваха образи и кошмарни форми. Обърна се към прозореца, но стаята им се намираще на двайсет и втория етаж. В това беше сигурен. Той натисна бутон в асансьора, когато се връщаха. На тази височина нямаше никаква вероятност някое дърво да го приюти в клоните си. Спомни си отново брезата в парка на Корин. По дяволите.

След това... младата руса жена...

„Съществува ли «завинаги»? Да му се не види, един господ знае дали Патси има право?“ Мислите му блуждаеха безспир и той помоли коленопреклонно Мигрената да го разсее, но като всяка капризна любовница тя играеше на криеница. Оставаше само Корин... Ами ако няма нищо друго, освен нея?

Дали вече беше родила? Коремът ѝ издуваше пуловера, но Кайл не можеше да прецени в кой месец беше. Нямаше никаква представа по въпроса. Знаеше само, че инцидентът стана на двайсет и четвърти март, а днес беше... „Кой ден сме, да му се не види?“ Обърна се и се загледа в тавана. Беше по-нисък и по-модерен от този в Москва. Мебелите също. Почувства меката нощ, когато таксито ги докара. „Юли сме“ — заключи. Но кой ден, никога не помнеше. Четиринайсети. Петнайсети. „Шестнайсети?“ Нямаше ноти, които да носят такива имена. Деца също. Момченце ли ще бъде или момиченце? Зачуди се какво ли е да родиш. Да носиш дете. Колко е странен животът, като дава тази магия само на една част от човечеството. Наистина щеше да се радва да си има дете. Все пак не беше нито разумно, нито възможно. Корин не беше разумен избор... Нито пък възможен.

31.

Тази нощ повече от всяка друга Кайл искаше да я види. Искаше да види тази, която го бе трогнала. Да бъде до нея. Да види очите ѝ, да потъне в тях. Знаеше, че тя умее да го разбира. Когато най-после си призна, че след толкова време нещата не са помръднали и на милиметър и че все още има желание да я държи в прегръдките си, заспа. За да се сепне след час. Беше мокър от пот. Кошмарните видения изчезваха, щом отвореше очи, но тревогата оставаше. Имаше усещането, че е заобиколен от кръв. Като че ли смъртта се приближаваше. Кайл седна, за да прогони образите, и потърка слепоочията си. Искаше му се Патси да се събуди. Да го попита какво му е... Но тя спеше спокойно до него, завита през глава с чаршафите. Виждаха се само няколко червени кичура.

Скоро щеше да се съмне. Кайл стана от леглото и се приближи до прозореца. Слънцето надничаше плахо иззад дъждовните облаци. Неоновы реклами във всички цветове огряваха улиците. Зърна надписи, които не можеше да разчете, но си спомни веднага. „В Осака съм.“ Сложи си джинсите и тениската, захвърлени на един фотьойл, и изпи чаша вода. Винаги трудно заспиваше и сънят му беше лек, накъсан от ужасни сънища. Те бяха като Мигрената. Вече не се бореше с тях, защото нямаше смисъл. Понасяше ги и чакаше кризата да отmine.

— Вземи лекарства — казваха му другите, щом го видеха да разтрива челото си.

— За какво?

— Не искаш ли да не те боли например?

— Не става.

— Медицината се развива... — подчертаваше редовно Стив.

— Така съм устроен. Пробутали са ми скапан череп и са ми дали китара да забравя.

— Не разбирам защо го правиш.

Кайл се загледа в облаците. Нито една звезда не беше видима вече и все пак не бяха се преместили в другия край на галактиката. „Не

— каза си той. — Нищо не се е променило.“

Слънцето се колебаеше дали да се покаже. Нямаше смисъл да си ляга отново. За щастие вратите на този апартамент се плъзгаха безшумно. Направи си голямо кафе. Понякога му помагаше да понесе главоболието. Защо не и кошмара му? Вече беше сънувал крясъци, ням вой, мебели, които се чупят, класическия скок от отвесни скали, удари, но рядко — кръв. Необичайно беше. Защо кръв? Погледна часовника, който Патси бе поставила на бара. Пет часът сутринта в Осака. Обедно време в Сан Франциско. Набра номера на Джейн и тя се обади при първото позвъняване. Шофираше и го помоли да не прекъсва, докато спре някъде. Чуваше брат си така ясно, все едно седеше на мястото до нея.

— Главата ли те боли?

— Не.

— Познавам по гласа ти, че или не си лягал, или не си могъл да заспиш.

— Купи си билет за лотарията. Днес ще ти върви, позна.

Кайл премълча за кошмарите. Сестра му щеше да се разтревожи.

— Какво е времето в Сан Франциско?

— По-хубаво, отколкото през март, когато замина. Още ли сте в Азия?

— По-точно в Осака.

— Какъв късмет!

— Ела.

— В някой друг живот.

Той замълча и Джейн събра кураж да говори. Предположи защо ѝ се обажда. Когато замълчаваше така, знаеше какво означава това. Според нея той прояви огромно търпение. По други поводи обикновено беше ужасно настоятелен и ѝ досаждаше до смърт. Но много рядко питаше дали Дан е направил онова, което тя му обеща.

— Постоянно наобикаля. Разхожда се из квартала вечер и през деня, но нищо нередно не е забелязал. До днес.

— Чудесно — каза Кайл. — Благодарни му от мое име.

— Непременно.

— Ами ти, добре ли си?

— Да. Даже много добре.

— О! — изненада се Кайл. — Значи преминаваш на друг етап?

— Тази вечер Дан ще ме представи на бъдещите свекър и свекърва на Ейми.

Кайл подсвирна:

— Охо! Това е официално признание.

— На толкова прилича.

— Щастлива ли си?

— Да — въздъхна тя. — Като момиче, което ще се запознава със семейството на гаджето си.

— На колко години стана Ейми?

— На двайсет и три.

— И ще се омъжва!

— Младите така постъпват, Кайл.

— Бившата на Дан ще присъства ли на сватбата?

Джейн замълча за няколко секунди. Но те бяха мъчителни. Товарът, който понесе, за да изживее любовта си с Дан. Фактът, че е негова любовница, мъчителният развод, изискванията на Арла, която не искаше децата ѝ да стъпват в Къщата...

— Не желае да ме вижда от своята маса и в края на краищата намирам, че идеята не е лоша.

— Кога е сватбата?

— След две седмици! А пък аз още нямам тоалет. Затова съм тръгнала...

— Поздрави Дан за дъщеря му, също и за това, което прави.

Тонът на Кайл не изненада Джейн. Трябваше да му каже, че ще бъде най-добре да забрави Корин... но се сдържа: „Да знам кога да премълча. Да знам да премълча винаги навреме.“

В Осака вече беше ден. Очертаваше се облачно време. Кайл затвори очи, въпреки че кошмарът му беше все така действителен. Запрелиства бележника си с телефонни номера. Спря се на буквата „О“ и намери Общинска болница на Сан Франциско.

Набра номера. После веднага прекъсна връзката, сякаш Патси го бе заловила на местопрестъплението. Наля си още кафе и отпи. Стоеше прав и се колебаеше. Претегляше „за“ и „против“... Погледна отново часовника: 12:10 на обяд. Не му липсваше кураж повече от обикновено. Той беше откровен. Поставяше ясни въпроси. Защо да се колебае и да губи ценно време, след като знаеше, че пътят винаги е кратък... даже когато изглежда дълъг? Тогава остави чашата и отметна

косата от очите си. Взе телефона. Натисна бутона за последния набран номер и му отговори оператор. Кайл помоли да го свържат с госпожа Корин Браниган.

— Коя стая?

— Не знам.

— Кое отделение?

— Родилното предполагам.

Прехвърлиха разговора и преди Кайл да си даде сметка какво прави, втори оператор го попита отново за номера на стаята. Отговори, че не я знае. Жената съобщи, че в списъка на пациентите за деня това име не фигурира. Тъкмо щеше да затвори, когато тя му каза, че го прехвърля в гинекологията.

— Не се знае. Случва се наша пациентка да бъде погрешно вписана в списъка на отделениято по гинекология. Не затваряйте, моля. О! Знаете ли кога е родила госпожа Браниган?

— Тези дни.

„Идиотски отговор“ — каза си Кайл смутено. Все пак сестрата не направи никакъв коментар и прехвърли разговора. Още веднъж остана в очакване. Без да мисли. Най-вече не биваше да мисли. Трета жена, която, съдейки по гласа ѝ, си представи, че е възрастна и изморена, го изслуша търпеливо. Той повтори още веднъж всичко и чу щракане по клавишите. След това жената съобщи със същия равен глас:

— За малко я изпуснахте. Госпожа Браниган е изписана и ще се прибере вкъщи.

— Роди ли?

— Това, господине, не мога да ви кажа. Сведенията ми са само, че е изписана от родилното отделение. О! Почакайте...

Жената очевидно бе затулила слушалката, защото се чуваха само откъслечни думи от някакъв разговор.

Кайл побърза да обясни, че е много близък приятел и че не може да се свърже, защото работи на другия край на света, в Осака и... Жената не дочака края:

— Не бива да разкривам информация, но вашата приятелка е приета с кръвоизлив.

— Кръвоизлив ли? — повтори той смаян. — След раждането ли?

— Уверявам ви, господине, че след като госпожа Браниган е изписана, значи се е оправила.

— А бебето?

Тя се поколеба, после потвърди, че майката и бебето са добре.

— Сигурна ли сте?

— Господине, изписваме хората само ако са оздравели.

— Благодаря. Много благодаря.

Побърза да затвори, преди да го попитат за името му. „Майката и бебето са добре.“ Нямахше как да не се усмихне. Вярваше, че общуването между хората не се заключава само в думите. Но и в жестовете. И в погледите. Че комуникациите не са синоним на пътна мрежа, телефон или интернет... Не беше ли причина това, което каза, тонът му, самата жена като личност, или просто алхимията на момента, които подтикнаха сестрата да му даде тази информация?

Както всички, Кайл нямаше нужда от доказателство, но обожаваше да го получава. И ето доказателството, че въпреки разстоянието, което ги разделяше, те бяха свързани. Помисли си, че ако първия път не беше затворил телефона, можеше да чуе нейния глас. И след това какво?

След това се ужаси. Ами ако Джак разбереше, че се е обаждал? Кайл се загледа към хоризонта и почувства точно същото, както чувстваше музиката, че Негодникът няма да узнае. Никога.

32.

Корин забрави баретата си на масата в стаята, от която току-що бе излязла. Щом си даде сметка, остави Джак пред асансьора и тръгна по лабиринта от коридори. Джак извика, тя отговори, че се връща веднага. Мина пред пункта на медицинските сестри. Повикаха я:

— Госпожо Браниган?

— Да — обърна се Корин.

— Обърках се, мислех, че сте си отишли вече.

— О! Забравих нещо в моята стая.

— Ако знаех, че ще се върнете, щях да кажа на господина, на вашия приятел — уточни тя, — да почака.

— Моят приятел ли? — изненада се младата жена.

Нито един приятел или приятелка ѝ телефонираха. Дори родителите ѝ чакаха тя да се обади.

— Приятелят ви в Осака.

— О! — изчерви се Корин. — Благодаря.

Сестрата вдигна вежди.

— Интересуваше се дали сте родили и аз казах, че...

— О! Няма нищо — успокои я Корин и тръгна, колкото можеше по-бързо към стаята, в която лежа. Умът ѝ работеше твърде трескаво, за да укроти сърцето си. „Моят приятел в Осака...“ Благодарни на светията на забравянето, че е сътворил чудо, за да забрави баретата си в стаята, и най-вече че остави Джак с куфара, с Дейзи и с Криста на ръце. Отвори вратата и без колебание се насочи към масичката до леглото. Баретата ѝ лежеше върху списанията, които бе скрила в най-долното чекмедже. Взе най-горното и го отвори на страница трийсет и втора. Снимката не беше много ясна, но Корин смяташе, че е съвършена. Беше останала очарована, когато библиотекарката на болницата избра именно това списание измежду всичките.

Преди два дни възрастната жена бе влязла в тази стая с количка, натоварена с най-разнообразни списания.

— Искате ли нещо по-специално, госпожо Браниган? Книга или списания?

— О! По-скоро списания. Няма да имам време да прочета цяла книга...

— Мода? Обзавеждане? Психология? Деца? Кръстословици? Кухня или езда? Какво ви се чете днес? Мога да ви оставя три.

— Първите, които ви попаднат под ръка.

Корин обръщаше страниците и прочиташе всяка една статия, позабавлява се с модата и се запита на какво прилича със своите тоалети, колкото странни, толкова и елегантни. След това стигна до готварски рецепти — „Милост, никакви рецепти...“ — и тогава попадна на една снимка. Ръцете ѝ овлажняха. Ето как работеше Кайл. Снимката показваше групата му на сцената. Виждаше се тълпата и хиляди вдигнати ръце. Разкриваше се страстта и енергията на концерта.

Прочете материала за групата. Научи кога и как се е сформирала. Кога са постигнали успехи. Видя няколко снимки, документиращи тяхното издигане. След това прочете, че Кайл и Патси са „заедно“ от четири години. Според нея Патси беше великолепна. Много по-хубава, отколкото на обложката на диска, който слуша в библиотеката. Излъчваше свобода и се улови, че изпитва завист към червенокосото момиче.

Тя впрочем завиждаше на всички, които умееха да се налагат. Питаше се откъде намираха смелост, която на нея ѝ липсваше, да се съпротивляват. Да, Корин изпита завист към Патси по тази причина. Заради тази и още заради куп други причини... По дяволите.

Беше оставила списанието при другите в най-долното чекмедже на шкафчето до леглото, притиснато зад люлката на Криста. Не отвори повече списанията, докато беше в болницата, но и не ги върна на библиотекарката. Много ясно съзнаваше, че това е малък акт на съпротива — на свобода? — което беше по-лесно, отколкото да крие онова, което звучеше у нея. Доброто като злото. Музиката като виковете. Ако Кайл имаше късмет със своя талант, светата природа бе надарила Корин с превъзходна памет... „Това е моят истински подарък от живота — мислеше си тайничко тя. — Какъв подарък само! Да не забравям нищо.“ Отказваше да вижда красотата си, защото смяташе, че тя е виновна за съдбата ѝ. Вярваше, че ако не беше толкова хубава, баща ѝ нямаше да я омъжи толкова малка за Джак... Нещата щяха да бъдат различни. Щеше да си има някое мило гадже, с което щеше да

живее в Биргинтън. След няколко години щяха да си имат дете. После може би и второ. Щеше да продължи да работи в ресторанта на Теди. Да се смее на шегите на готвачите и да организира купони за приятелите си. Да, щеше да има приятели, с които да изпива по биричка и да се смеят на разни глупости. Щеше да ходи на концерти... Нямахше да срещне Кайл.

Корин погледна през прозореца. „Какъв живот — помисли си тя, без да знае своя ли има предвид, или този на музиканта. — Какво е времето в Осака?“ В Сан Франциско вятърът шибаше дърветата. Прибра бързо косата си в нещо като кок и хвърли последен поглед на снимката. Усмихна се, като препрочете обяснителния надпис: „Грандиозен концерт на група «Р...» в Сингапур“. Щяха да завършат своето азиатско турне в Осака. Значи бяха пристигнали. Колко е часът в Осака?

Не се запита защо Кайл се е обаждал. Имаше значение, само че се е обаждал, дори ако искаше от все сърце този човек да излезе от живота ѝ. Той се беше обадил. Той я беше поканил да обядва с него. Не беше ли той единственият ѝ приятел?

33.

Кайл остави телефона си. Не стана от канапето. Взе китарата и я притисна до себе си. Свиреше на себе си. Свиреше парчето, което написа в тоалетната на самолета. Третото парче. Не беше за изхвърляне. Беше справедлив и знаеше защо не го харесва Патси. Тази сутрин на Кайл не му пукаше. Една-единствена мисъл пропъждаше болката: „Корин е добре.“

34.

Ако съществуваше във вселената счетоводна къща, която да отчита колко пъти на хиляди километри разстояние Корин и Кайл са „усетили“ другия, счетоводителят щеше да получи световъртеж, като тегли чертата на финалния сбор.

И двамата мислеха за другия, като че ли са с него. Но и двамата отричаха. Всеки по свой начин. Всеки със своята самозаблуда.

Виждаха само свят, в който не съществуваше никаква възможност за връзка между живота на единия и живота на другия, и все пак беше хвърлен мост. По един или друг начин срещите им се предпазваха от могъщи сили. Разтърсващи. Ужасни. Толкова... съблазнителни. Тази жена бутна Кайл в неговите укрития и този мъж отвори пролука у нея.

35.

Корин се върна при Джак, който стоеше там, където го остави. Попита я сухо защо ѝ отне толкова много време. Тя отговори, че е търсила баретата си из цялата стая.

— Защо тази барета е специална?

— Малкълм ми я направи за Деня на майките!

Не прибави „не си ли спомняш“, но много ѝ се искаше. Корин беше предпазлива и подобна забележка положително щеше да подразни съпруга ѝ.

36.

Корин се върна в техния дом с всички вещи по обичайните им места. Джак избягваше сексуален контакт, както бе препоръчал лекарят. Нито една от сестрите не попита какво в действителност се е случило, докато в спешното отделение не установиха възпаление. Усилията бяха съсредоточени върху излекуването ѝ и да не липсва нищо на сладкото бебе, както и на майката. Корин нищо не каза, което да разкрие каквото и да е... Животът тече по свой начин, който е трудно да се трансформира.

Съпругът се прибираще всяка събота с букет цветя. Подари на своята красавица часовник с два диаманта, инкрустирани в стрелките. На нея ѝ се видя грозен, но благодари на Джак. Който беше толкова търпелив... По дяволите! Лекарят даде строги препоръки.

Джак изчака посочените шест седмици. Нито ден повече и навакса. Изиска отново неговата жена с личице като на кукла и с кожа като кадифе да му се подчинява. За пръв път в целия си живот тя помоли светицата на плодовитостта с всичката енергия, на която бе способна, никога повече да не забременява, и една вечер в пристъп на екстремна смелост, една вечер, когато си спомни снимката на Патси на сцената, Корин попита „защо“, щом той разкопча панталона си, докато тя подреждаше чиниите и приборите.

Без обяснения той я хвана за косата и я запрати на стената в кухнята. Тя падна на колене. Прехапа горната си устна и капка тъмночервена кръв се отвори върху безупречно чистите плочки на пода. Последваха я още десетки капки. Джак коленичи и започна да се извинява. С безкрайно наслаждение изтри с гъба кръвта и изрече ясно сред порой от извинения — колкото глупави, толкова и непоносими — че тя му принадлежи и понеже му принадлежи, може да прави, каквото реши с живота ѝ. За нейно добро.

— Ти си моя, Корин. Не искам да ти причинявам нищо лошо, но ти ме принуждаваш. Моля те, извини ме. О! Любов моя, само да знаеш колко те обичам.

Корин никога повече не попита „защо“. Никога не каза „не“. Прикри раната с червило, наведе още малко глава на улицата и каза на Малкълм, че се е убола с вилица. Синът ѝ се усмихна и отиде да играе. Младата жена се успокои, че нищо не е видял, вместо да си помисли, че го бе излъгала. Така всекидневието пое по обичайния си път.

Нещата останаха отчайващо еднакви и младата жена чакаше само дните да отмират.

Докога?

37.

Групата се награди с няколко дни отдых в хотел на прелестния плаж Палм Бийч до Сидни. Оставаха им четири дни, преди да се качат на сцената в Тайланд. От два дни Патси беше отпрашила при „една приятелка“, като остави Кайл сам в неговата луксозна стая.

— Защото само се прескачаме в тези стаи! Защото ме отегчаваш! Защото споделям мнението на Стив и Джет и искам да се установя в Лондон. Защото това, което ни предлага Кранк, ми харесва!

— Казах „да“! — подхвърли той.

Тя го погледна право в очите.

— Каза „да“, но с нежелание.

След тези думи затръшна вратата. Затова ли се наду? Или имаше нещо друго? Както във всички връзки отношенията се опорочават, когато А иска онова, за което Б не желае и да чуе, а пък за А то е важно. Брачните консултанти го наричат естествена досада, причинена от рутината на всекидневието. Психоаналитиците твърдят, че е свързано с някакво по-дълбоко несъгласие в момент, когато чувствата спят. Сексолозите обясняват, че комплекти черно дантелено бельо за мадам е решението или в края на краищата пътешествие до Венеция с куфари, пълни с „Плейбой“. Други се опират на доказателства и подчертават, че във всички случаи това е по вина на техните властни майки. Най-умните, като Стив, правят извод с едно „случват се какви ли не тъпотии“ и така описват в резюме ситуацията.

Продуцентът им Майк Биле от звукозаписната къща „Кранк“ им предложи наскоро да предостави изключително на тяхно разположение митичното студио, „Дъ Ривър“ в Лондон, което съвсем наскоро купил. Това беше най-изкушаващото. Музикантите щяха да имат пълна свобода да творят.

Само Кайл имаше резерви към тази промяна:

— Та ние си имаме вече всичко!

— Не. Липсва ни време. Когато записваме, постоянно се оплакваме, че времето не стига. Колко пъти сме се молили да си имаме наше студио? — припомни им Джет.

— На мен ми харесва да работя на пълни обороти.

— Кайл, и друго си казвал.

— Още чувам как твърдеше, че парчетата ще станат по-хубави, ако имаш повече време.

— Може би... Защо не станем направо продуценти...

— Ами стани, де!

Кайл и Джет млъкнаха. Приковаха погледи един в друг. Патси, която си сложи трети пласт червен лак, започна да духа върху ноктите си, загледана в Стив. Джет се обърна към Стив.

— Ти, дете знаеш да броиш отвъд трите нули — нахвърли се нетърпеливо Джет, — припомни на нашия колега, че договорът от Лондон ще важи, ако стане реалност.

Стив въздъхна. Мразеше да го поставят в роля на арбитър. Но бутна кариерния си каскет назад, пхна ръце в джобовете и с възможно най-неутралния тон обобщи накратко:

— Ако работим в Лондон, ще имаме свобода да творим, пък и доларите няма да са малко.

— Нима ще ни плащат в долари?

— Кайл! — кипна Джет. — Нарочно ли се заяждаш? Трябва да си луд, за да откажеш такова предложение!

Кайл изгледа Стив.

— Аз също съм навит. Ще излъжа, ако кажа, че не съм мечтал за подобно нещо.

— Да. Но да се установим постоянно, където е студено...

— Не е по-студено отколкото в Сан Франциско.

— В Лондон няма океан.

— Има Теееемза — отвърнаха двете момчета в хор.

— Темза океан ли е?

— По дяволите, Кайл! „Кранк“ ни предлагат студио! Само за нас. Знаеш какво студио, нали?

— Мега печелившо — подчерта Джет.

Всички впериха погледи в Кайл. Всички, освен Патси, която по изключение запази мълчание по време на целия разговор. Певецът докосна с върховете на своите ботуши върховете на нейните, които имаха главозамайващи точета. Тя дъвчеше дъвка и пукаше балончета със затворени очи. Не повдигна клепачи, когато той настоя.

— Наистина ли можем да отидем там, когато пожелаем?

— Да. Вписано е в предварителния договор, който ти не си чел.

— Очевидно сте го прочели и заради мен — отвърна той и веднага съжали за думите и тона.

— Зависи само от теб как ще се развиваме — каза след кратко мълчание Джет, явно засегнат.

— Не е само „заради нас“, но ще имаме ключове за постоянно. И ако това ще те успокои, написано е черно на бяло. Тук. Можеш сам да провериш.

Стив посочи един параграф от купа документи върху коленете му. Кайл можеше да се закълне, че е научил съдържанието наизуст.

— Ами ако ни се прииска да направим запис на някое друго място? В друга страна? Ами ако се окаже, че в тяхното проклето студио не получаваме вдъхновение?

— Не виждам причина! Винаги си казвал, че не ти пука къде твориш — подхвърли Джет. — Ти написа в тоалетните на самолетите доста парчета, които ни донесоха слава.

— Да, но не си представях, че ще го раздаваме съвсем по „английски“.

Момчетата изпуктяха, като си спомниха концертите и английските истории. Патси вдигна изкуствените си мигли, които тежаха цял тон, изпепели ги с поглед и разклати с досада халките на ушите си.

— Какво те прихвана?

— Важно е само това, че е далеч от Джейн — отвърна момичето и изплю дъвката си в кошчето за боклук.

Тя стана. Прекоси стаята, без да погледне никого, и излезе, без да затръшне — по изключение — вратата. Джет и Стив се вторачиха в Кайл. Разбираха го, но разбираха и Патси. Тя не знаеше нищо за Корин, но все пак усещаше ясно, че ехото от историята в Сан Франциско още не е заглъхнало.

— Ами май обстановката се нажежи.

— Не се знае нажежава ли се или се... смразява.

— Пак ще кажа: „Случват се какви ли не гадости. Точка по въпроса“ — заключи Стив.

— Кога ще отидем там?

— Когато си поискаме, Кайл. Но септември ми се струва идеалният момент. Ще организираме европейско турне.

— Ами твоята Лайза? Тя на какво мнение е?

— Лайза снима два филма годишно и обожава Лондон — отговори ентузиазирано Стив.

Колкото до Джет... — показва им среден пръст. Барабанистът тъкмо беше приключил едни петгодишни „проблеми“ и нямаше никакво намерение да отваря отново досието.

Кайл сложи ръце зад главата си, прибавяйки, че на Стив ще му се наложи да си купува чадъри вместо шарени каскети.

— Изглежда, че в Лондон вали по-малко, отколкото в Сан Франциско.

— Живеем още в Лос Анджелис, пичове — подхвърли той.

— Колко дни в годината?

Стив имаше право. Прекарваха по-голямата част от живота си по пътищата или в самолетите. На Кайл му се случваше да не знае нито мястото, нито датите. В този момент, ако го попитаха какъв е цветът на мебелите в кухнята, той щеше наистина да се поколебае. Накратко казано, беше кухня в къща, която купиха с Патси преди няколко години и където тя явно нямаше желание да влезе повече. Лондон или Лос Анджелис нямаше кой знае каква разлика. Пък и Лондон беше градът на музиката.

— Хубавото е, че ще трябва да прегледаш гардероба си — подхвърли живо Стив, поглеждайки Джет.

И двамата се смееха по един същи начин, откакто завършиха гимназия и се размотаваха по плажовете със своите китари и сърфове. И двамата се съобразяваха с модата, и с това, което гаджетата им ги караха да носят. И двамата, но не и Кайл. Той нямаше желание Патси да го наставлява, която от своя страна не се интересуваше от друг, освен от себе си, а нейните тоалети не бяха никак зле. Косата ѝ също. Той обличаше, каквото му попадне. Не поглеждаше никога огледалата, също снимките или статиите. Отнемаше много време... Защо да го пилее за нещо, което изобщо не може да се промени?

Честно казано, това неусетно изтичане на времето го преследваше натрапчиво. Дори на трийсет години си мислеше, че един живот никога не е достатъчно дълъг, за да се види всичко, да се направи всичко, всичко, за което бе мечтал. И все пак... той имаше късмет. Имаше съвест. Други бяха по-малко благодетелствани.

А Корин?

38.

— Кайл! Мамка му! Ставай!

— Какво? Какво се е случило?

Стив стоеше на петдесет сантиметра от него. Огромните му плещи сякаш изпълваха цялата стая.

— Майк Биле пристигна.

— По дяволите! — разбърза се той и с един скок стана от леглото, което невинаги беше разхвърляно само от едната страна.

— Патси е в моята стая. Кафето също.

Кайл си сложи джинсите, бялата тениска и маратонките „Кон верс“.

— Тя...

— Направи забелка. Случват се какви ли не гадости! — намигна му Стив.

Кайл тръгна след Стив. Ярkozеленият коридор го заслепи, като че ли го виждаше за пръв път. Шортите на цветя на неговия приятел също. Не си помисли за пастирката с розови бузи в Москва, ами за забелката на Патси, която разговаряше с Майк Биле. Те се смееха. Тя не хвърли дори бегъл поглед на Кайл, който взе чашата, която му подаде Джет. Всички насядаха около масата. Майк прочете отново заедно с тях договора. Певецът не постави нито един въпрос. Всички се подписаха и отидоха да обядват в един ресторант на плажа. Слънцето беше също така интензивно, както зеленото на коридора. Младият мъж не свали слънчевите очила и се прокле, че си е обул джинси. Цялата тайфа го взе на подбив.

— Не програмирам аз времето в тази част на света по това време на годината.

— Та като стана въпрос за време, другия път, Майк, не ни оставяй дупка от цяла седмица, през която да се пържим в тази част на света — подхвърли Патси.

— Защо? Тук няма ли хубав крем за тен?

Патси се върна в тяхната стая и в тяхното легло. Правиха любов. Без нито една дума. Без нито едно обяснение. Стегнаха отново багажа

си, качиха се на самолета, за да продължат да свирят. Работата повече им се удаваше от ваканциите.

Според Джейн Лондон представляваше невероятна възможност.

— Нали ще си дойдеш за Коледа въпреки това?

— Да.

— Струваш ми се изморен.

— Връщам се от бачкане.

— И не спиш...

— Как мина сватбата на Ейми?

Джейн си спомни лъчезарната усмивка на Дан, когато даде ръката на дъщеря си, и убийствения поглед на Арла, когато двете жени за нещастие се срещнаха в тоалетната. Описа му изисканото меню, последния филм на Уди Алън, когото обожаваше, и както винаги през последните месеци, без Кайл да попита, го информира за редовните обиколки на улицата на Корин.

— Видял я е да излиза с трите си деца. Нищо ново, Кайл.

Той си каза, че в края на краищата Лондон е добра възможност. Дори превъзходна. Отдалечаваше го от Сан Франциско и от изкушението на дните в самота... Дните с вятър в клоните... Защото кошмарът от Осака не бе съвсем заличен от друг. Така че от време на време тъмночервеното, почти черно, се завръщаше. Същото. Тревожно. Студено. Кайл не успя да го трансформира в музика, за да се отърве. Не успя да говори и с Патси. Липсваше му кураж, както му липсваше, когато набра първия път номера на Общинската болница в Сан Франциско. Стомахът му се беше свил и беше отслабнал два или три килограма. Искаше му се да бъде добър човек. Без да се насилва. Да бъде естествено добър. Но напоследък имаше неприятното впечатление, че не е нищо повече... от нещастник, който чака и няма смелост да говори открито с Патси. Или с Корин.

Все пак предвиждаше ли да напусне Патси в този момент? Отговорът се състоеше от две малки букви. Н-Е. Не би се обадил и на Корин. Интуицията му подсказваше, че има безброй гибелни причини. Преди всичко телефонната компания изпращаше разпечатки с разговорите, работното време на Джек, въпросите, които можеше да зададе, последствията от въпросите... Кайл не искаше друго, освен да

я закриля. Да я държи в прегръдките си. Да се обади, означаваше да я изложи на опасност.

Да. Ако Лондон бе възможност, все пак имаше едно нещо, което Кайл Маклоугън не успя да оформи във въпрос. Което почувства по отношение на Джек.

Каквото и да бе казала Корин в парка.

39.

Когато Джак се върна в ранния следобед на този ден, Корин се разтрепери, чувайки колата отвън. Наведе се над кошчето и събуди момиченцето да му даде да суче. Като защитно укрепление. Мъничката засука изненадана. Гледаше майка си и се усмихваше. „Боже мой — помисли си Корин, — да знаеш колко те обичам.“

Нейният съпруг отвори вратата като победител. Държеше някакви документи и ги показваше, както шампион величае трофея си. Все пак онова, което Корин видя най-напред, беше усмивката му.

— Познай какво е това?

— Оттук не виждам.

— Тези пет хартийки всъщност са пет билета за самолет.

— О! — прошепна тя смаяна.

— Няма ли да попиташ за къде са?

— Да. Да.

Джак погледна жена си право в очите.

— Тогава кажи.

Корин задиша по-спокойно. Днес Джак имаше желание да играе. Ако някой я попиташе в тази минута кога е започнала тази смешна игра, нямаше да може да каже дали съпругът ѝ я бе измислил още в началото, или тя си даде сметка едва напоследък. Но във всички случаи на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да партнира. Затова попита:

— За къде ще пътуваме?

— За Лондон и Брайтън.

— Наистина ли, Лондон... — избъбри, представяйки си лицата на своите родители и на Тими.

Чу как Джак обяви, че бил „най-добрият търговец на коли за годината“ в световната мрежа на марка „Ягуар“. Ще му връчат наградата в Брайтън на годишния конгрес.

— Победих. И тъй като не мога да отида сам, ще дойдете с мен.

— Всички ли? — попита тя с едва забележима смяна на интонацията, за което съжали веднага.

Джак придърпа една табуретка и седна срещу нея. Погали страната ѝ и шията ѝ.

— Не си мислиш, че ще те оставя сама в тази страна на диваци. Идвате с мен и ще се възползваме да видим къщата на моите родители.

— Там ли ще спим?

— Корин! Знаеш много добре, че е дадена под наем.

Очите на Джак не намекваха, че жена му е идиот, не, в тях се четеше очакване да попита къде ще спят. Понеже тези очи искаха да обявят резултатите от труда на най-добрия.

— Къде ще се настаним?

— В един много хубав хотел.

Корин се постара много да изрече въпроса за хиляда точки, който нейният съпруг иска да чуе:

— Кой?

Джак обра точките и се усмихна.

— В Лондон, „Дърли Хаус“.

— О! „Дърли Хаус“ — повтори Корин, без да отмества очи от очите на Джак, който сега чакаше въпрос за десет хиляди точки.

Младата жена го виждаше ясно да танцува в черния ирис на неговите очи. У нея избликна внезапно желание да не пита, само да потвърди: „Колко е хубаво! Ще видя моите родители и братята си!“ Но такава проява на неподчинение можеше да свърши много зле. Тогава като послушна, сладка съпруга попита с очаквания въпросителен тон, от който се задави:

— Ще бъде ли възможно да посетим моите родители?

— Възможно е наистина.

Корин се усмихна. В усмивката вложи всички точки, които той очакваше. Джак я целуна по устните.

— Родителите ти не са виждали момичетата. А Малкълм е пораснал толкова много. — И после с абсолютно същия тон добави: — Прощаваш ли ми?

Корин каза „да“. Този отговор струваше два милиона точки и за малко да ги загуби, защото не попита веднага за кога е предвидено пътешествието. Сведе глава да изчурулика хубавата новина на Криста. Джак коленичи, за да целуне дъщеричката си и да погледне в очите прекрасната си, сладка съпруга. Той беше така сигурен в себе си, както в деня, когато ѝ поиска ръката... Корин начаса елиминира всякакво

желание за бунт, „защото нямам достатъчно смелост да променя живота си“. Тогава благодари на съпруга си:

— Кога заминаваме?

— След две седмици.

— Малкълм ще изпусне уроци в училище.

— И какво от това? Вече знае да пише и да смята! Моят син ще навакса бързо!

— Ти ли ще съобщиш на учителката му, или аз?

40.

Джак каза, че е негово задължение да се погрижи, и потегли с усмивка на уста към фирмата си. Не знаеше още, че желанието му да бъде най-добрият търговец, ще му струва скъпо. Това, което му е най-скъпо. Но... не веднага.

Корин си помисли първо за Тими, после за баща си и майка си. Потръпна. Не я ли омъжиха именно те за Джак? Най-добрият за нея. Който се оказа най-лошият. „Колко точки?“

Все пак радостта, че ще види Тими, надделя. Имаше толкова много неща да му разкаже.

41.

Когато боингът със семейство Браниган кацна на английска земя, този на Кайл кацна от Банкок малко преди него. Но по някаква тайнствена причина, която подразни повечето от пасажерите в самолета на Корин, те бяха принудени да останат търпеливо по местата си. Единици, като Джак, настояваха да слезат веднага. Учтиво ги изслушваха, но бяха поканени да напуснат самолета едва след като екипажът получи разрешение от летището. Отправиха се към митницата, която преминаха забързано. Децата плачеха, възрастни жени заплашваха, че ще подадат жалби, бизнесмени се заканваха, че ще анулират годишния си абонамент. Но всеобщата възбуда не засегна Малкълм, Дейзи и Криста. Бяха наследили търпението на майка си и знаеха да чакат мълчаливо. Изведнъж от другата страна на стъклената преграда настъпи раздвижване. Пътниците от полета Сан Франциско — Лондон забелязаха, че тълпата се развълнува. Много бързо се разбра, че става въпрос за някаква „звезда“... Те забравиха на бърза ръка претенциите си, обхванати от любопитство. Но никой не знаеше коя „звезда“ току-що е пристигнала... От уста на уста се понесоха разни имена. Корин чу Шарън Стоун, Анджелина Джоли, дори Джордж Клуни. Някои се опитваха да видят какво се случва, други негодуваха, понеже бяха ги настъпили, или защото ги бяха избутали от местата им, но всички се надпреварваха да разберат името, за да имат храна за разговори. Но това се оказа невъзможно. Бяха помолени да се отправят към залата, от която трябваше да вземат багажа си, след което щяха да се изнижат през лабиринтите на летището.

— Каква банда идиоти! — негодуваше Джак, побутвайки Корин пред себе си. — Почакай ме тук с децата.

Тя се подчини. Беше много напрегната заради факта, че ще види отново семейството си. „Глупаво е — помисли си тя. — Би трябвало да съм доволна...“

Откакто съпругът ѝ и съобщци за предстоящите събития, тя обмисли хиляди планове, за да се подготви за евентуални разочарования. Радостите... Не е необходимо да се ревизират. Могат да

се получат чрез измама. Но онова, което е противоположно на радостите... По-добре да го приеме, за да го преглътне. Като шамарите. Най-тежки са неочакваните.

Джак се появи с количка, натоварена с куфари, и отново заръча на жена си да го чака, докато вземе ключовете за колата „От тъпака, който е неспособен да размаха обявата с името ми, както трябва!“ Най-добрият търговец бе възнаграден с най-голямата. С най-хубавата. С най-бялата. И с най-неоткриваемата.

Корин остана в главната зала с децата и се зарадва, че намери три свободни места едно до друго. Внезапно се почувства изтощена. През последните две седмици не спеше повече от два часа на нощ. И тук, с часовата разлика, краката ѝ се подкосиха. Малкълм и Дейзи сложиха главички на коленете ѝ и тогава в далечината отново се понесе тропот. Тълпата беше удържана и Корин забеляза кордон от полицаи, които обграждаха... „Кого обграждат?“ За миг ѝ мина мисълта за Кайл и неговата група, но веднага я прогони. „Смешно. Но романтично.“

Малкълм се надигна и попита какво става. Тя погали бузката му и каза, че не знае, понеже не разбира нищо от виковете на хората. Пък и Джак няма да забележи, че гледа Джордж. Ако Джордж беше този, който се криеше зад стената от ченгета. Обърна гръб на „Джордж“ и приглади тежките си коси, които се спускаха по раменете ѝ. На Кайл му се стори — не, в действителност забеляза между раменете на полицаите руса коса, дълга и гладка, и се спря. Обаче един от гигантите го подкани да продължи. „Какво прави Корин тук? — усмихна се той на себе си. — Смешно, но романтично. — Усети лек трепет. — Идвам тук, за да не мисля за нея, и щом забелязвам първото русо момиче, ще си счупя врата.“

42.

Бяха резервирани за шампиона на търговците на луксозни коли апартамент в изключително удобен хотел в сърцето на Лондон. Корин остана там почти през целия ден, докато Джак беше във фирмата. Той очевидно нямаше да ѝ разреши да отиде сама при родителите си и тя излезе навън чак следобед. Наблизо имаше парк, но заваля като из ведро само няколко минути след като седна на една пейка. Трябваше да се върнат тичешком. Децата заспаха почти веднага от умора, даже преди Джак да прекрачи прага.

Кларк Бентън най-случайно звънна и успя да склони зет си да ги заведе сутринта, за да се порадват на внуците си. Колкото може по-дълго.

— Но ще трябва да ги вдигна много рано.

— Какво от това? Ако им се доспи следобед, и при нас има легла, Джак.

Когато Корин слезе от колата, едва позна Луис и Джеси, близнаците на Брайън — номер две от братята Бентън. Неговата жена Джена беше починала малко след тяхното раждане от рак. Минаха години, преди да го преживее. Децата бяха с три години по-големи от Малкълм и заради гостите им разрешиха този ден да не ходят на училище. Те се затичаха с разрошени коси. Бяха вир-вода от играта в градината, която приличаше по-скоро на минно поле в сравнение с идеално поддържаната морава на съседите. Невъзможно бе да се определи цветът на шапките им, но бузките им пращяха от здраве. Миришеха на нещо свежо, на пот и трева. Очите им бяха очите на семейство Бентън. Сини, светли и живи. „Приличат на Малкълм“ — помисли си Корин, целувайки ги.

— Ще дойдеш ли да играем?

— Може ли? — попита момченцето, като погледна баща си.

— Защо питаш? — попита Кларк и го побутна при другите.

Притисна дъщеря си до себе си. Доколкото можа, понеже Криста се гушеше до майка си. Дядото ѝ заговори нежно. Тя го погледна недоверчиво, но не се разплака, когато я взе. Той се засмя. Малката се

ококори и се взря в него внимателно. После се усмихна. Дядото се обърна към Корин, поздрави я, че се е „потрудила“ добре, и се наведе възхитен към Дейзи.

— Добър ден, хубавице. Толкова си руса, колкото сестра ти е кестенява.

— Добър ден, дядо.

— Ама ти говориш много правилно.

— Корин се грижи много добре за нашите деца.

Кларк се изправи и каза:

— В това, синко, никога не съм се съмнявал.

Той се запъти с бебето на ръце към колата — последен модел, Дейзи след него и след тях Джак, хванал Корин за ръка. Двамата мъже се дивяха пред всеки детайл на луксозната лимузина. Тъстът погледна своя зет с цялото уважение, което му вдъхваше, и хвърли едно око към любимия си съсед, чието здраве и репутация се бяха разклатили след развода на дъщеря му. Корин попита как е Брайън.

— Вече е по-добре, среща се с някаква жена, но не питам. Той не иска да говори.

Кларк разказа стегнато и точно за всеки от синовете си. До един работеха, въпреки че никой не бе учил повече от гимназия.

— Бачкането е много важно за един мъж. Даже Тими с неговите статии по вестниците се оправя без нас.

Добави, че тази вечер всички ще се съберат. Всички е изключение на Бен, който живееше в Манчестър, и на Джейми, който се подвел по някаква червенокоса с маниер на стара мома, и се преместил в Дъблин.

Племенниците на Корин заедно с Малкълм, чиито коси бяха вече разрошени, също се струпаха около колата на Джак като запалняковци. Те гледаха очаровани, Малкълм не правеше изключение. Колата беше абсолютно същата, която показва на братята ѝ, когато за пръв път паркира пред дома на семейство Бентън. Тогава на Корин също ѝ направи впечатление.

Джак си погледна часовника. Трябваше да тръгва за работа. Искаше да поздрави тъщата си, но Кларк каза, че в момента болногледачката ѝ почиства и превързва краката и ще се видят на вечеря.

— Корин! При родителите си ли ще останеш? — по-скоро изкомандва Джак, отколкото попита.

— Че къде да ходи? Не съм виждал дъщеря си повече от четири години!

Браниган сложи ръка на тила на жена си и предупреди, че ще се обади през деня. Тя отговори, „добре“, помисли си „както обикновено“, а баща ѝ прошепна:

— Живееш далеч от семейството, но извади дяволски късмет, че намери този Джак, нали?

Думите, които Корин се бе надявала да каже, заседнаха в гърлото ѝ. Беше обмислила безброй реплики. Знаеше ги наизуст. Дори ги репетираше: „Джак ме бие, татко.“ „Джак ме насилва, когато не искам, мамо.“, „Джак играе странна игра, Тими“. Но в този миг разбра, че никога няма да произнесе тези думи. Тогава от отчаяние се усмихна на щастието на баща си. И сведе очи. Той сложи ръка на рамото ѝ и я поведе към задната част на къщата.

— Елате, деца, ще ви покажа любимото място на майка ви, когато беше на вашите години.

— О, все си е там — каза Корин, хапейки устни пред старата върба.

Когато секачите започнаха да я секат, Тими изпадна в такава криза, че бащата на Корин ги спря в последния момент. Помоли ги да окастрят изсъхналите клони и хората се погрижиха за дървото, обречено на сигурна смърт според всички. Пребори се. Устоя на онова, което напираше да го унищожи, и на ужасните зимни ветрове. На следващата пролет сребристорозелени листа изненадаха всички.

— ... и оттогава ще рече човек, че ще ни надживее!

Корин погали дългите листенца. Бяха нежни, но жилави.

— Като беше на пет или шест години, те видях как се люлееш на този клон. Косата ти се носеше заедно с вятъра. — После Кларк добави: — Знаеш ли, все се страхувах като всички бащи, че ще работиш някаква тежка работа. Радвам се, че срещна Джак.

Корин се усмихна и се подслони под спускащите се клони. Сложи ръка на ствола. Толкова измамни пътища. Баща ѝ искал да я защити. Как да му се сърди? Тя не изпитваше ли същите страхове? Как да попариш мечтите на някого? С какво право?

Не ѝ достигаше кураж. Във всички случаи не и такъв кураж. След това един остър глас ги сепна. Госпожа Бентън викаше, че ги чака на терасата.

— Корин?

— Идвам — отвърна тя.

Баща ѝ тръгна, повел Дейзи за ръчичка и понесъл Криста на ръце. Корин почака да се скрие зад ъгъла на къщата и опря гръб на ствола. Сърцето ѝ биеше лудо. Какво да направи, за да се спаси?

Тогава за пръв път у Корин се оформи тази идея. Да, животът ѝ претърпя леко изменение след инцидента с Малкълм. След Кайл. Срещата с орбитата, в която се движеше ден след ден, се отклони едва забележимо, но учените, които знаеха да измерват този вид явления, щяха да го докажат със сериозни изчисления. Тя съвсем беше изгубила представа за събитията и ако тези господа благоволяха да вдигнат носове от своите книги, щяха да посъветват младата жена да се поинтересува малко повече и да изпрати зов за помощ, за да ускори нещата.

Но без майката на Корин.

43.

— Видът ти е прекрасен, детето ми. Бракът и Сан Франциско са ти се отразили добре. Станала си още по-хубава.

Ами да! Някои неща си оставаха абсолютно непроменени. Все пак това не успокояваше. Корин живееше с мисълта, че ще може да говори с майка си и тя ще я чуе. Сега си даваше сметка, че времето и разстоянието са предатели. Те деформират спомените. Действителността е различна.

Всъщност родителите ѝ не се интересуваха как наистина се чувства. Но не с едни и същи подбуди. Корин знаеше, че баща ѝ се възхищаваше на външния вид на Браниган. За него хубавата физиономия върви с добрата душа. Нищо повече. За госпожа Бентън мисълта, че ще бъде негова тъща, сякаш я правеше по-красива. Като че ли положението на Корин бе донякъде и нейно, като че ли самата тя живееше в красивата американска къща, за която разправяше във фризьорския салон. Въпреки че беше видяла само две-три снимки. Джак не обичаше фотографията и много рядко правеше снимки. Правеше на децата по Коледа две-три. Другите хора правеха албум, който пазеха ревниво в компютъра си, и го показваха от време на време, когато пожелаеха или когато се събираше семейството.

— Ела да ме прегърнеш, детето ми, и ми покажи това сладурче, дето се крие в ръцете ти.

Корин се подчини, наведе се и целуна майка си по повехналата страна.

От две години госпожа Бентън беше в инвалиден стол. Коленете ѝ бяха съсипани окончателно от многото килограми, натрупани от непрекъснатите бременности. Краката ѝ бяха подути и разширените вени я измъчваха. Но тя не се оплакваше. Имаше максима, която гласеше, че да бъдеш жена, означава да понасяш страдания. През всичките месеци тялото ѝ я кара да страда. Това е в реда на нещата. Защо да се оплаква? Според нея така ще се възпротиви на Божията воля. Корин знаеше отлично, че е невъзможно да докаже на майка си, че в света на хората Бог не съществува. Госпожа Бентън вярваше,

докато дъщеря ѝ не се уповаваше на вярата. Не говореха на един и същ език. „Тогавата за какво да си приказваме?“ — мислеше Корин още като дете.

— Как си, мамо?

— Как да съм, като стара жена! Но виж сега — започна тя, като задвижи с изключителна ловкост стола си. — Чака ни работа. Тази вечер ще бъде истински празник, ще се съберат децата!

Едва прекрачили прага на гостната и майка ѝ съобщи програмата, която ѝ бе съставила:

— Казах на Джени, че днес е свободна. Понеже си тук, защо да плащам на някоя, само за да те гледа какво правиш. Сигурна съм, че ще се радваш да ни сготвиш тези две великолепни пуйки както едно време. Помниш ли?

Питаше я дали си спомня часовете, прекарани в тази кухня! Не само че нещата не бяха се променили, но беше невъзможно и отчайващо да си представи, че ще се променят някой ден. Невъзможно беше да промени представата им за Джак. Ще бъде абсурдно Корин да каже, че е мечтала за друг живот... в който всички Джаковци на света ще бъдат премахнати и върнати в ембрионално състояние от светия естествен подбор.

— Все пак в началото го обичаше, нали? — щеше да отговори майка ѝ със свити юмруци и очи като дула на калашници.

Да. Това беше вярно. Корин се влюби в Джак. В неговата външност. В този, за когото се представяше. Да. Не устоя. И тя като родителите си, братята си и всички останали се подаде на чара му. Не обърна внимание на думите на Лени — готвачът в ресторанта на Теди. Нейният съпруг беше толкова влюбен, такъв покровител, ревностен, щедър, изключителен, но... неочакван. Да, беше убедена, че любовта е онова, което е между нея и Джак. И после без всякакво предчувствие стана инцидентът. Срецна Кайл. Сега знаеше колко се излъга, като се омъжи за Джак с всичко онова, което представляваше. Той не беше нейният живот, дори да крещеше до небесата, че му принадлежи. Как да се измъкне от това положение?

— Какъв късмет все пак! — каза майка ѝ, хващайки лявата ѝ ръка, на която блестяха часовникът с инкрустирани скъпоценни камъни и падежният пръстен с диаманта, който преобърна живота ѝ.

Свали очилата си и се любува дълго време, после прибави, че Джак е сключил брачен договор, но я отрупва постоянно с бижута.

Ще каже на дъщерите си да не се доверяват на диамантите. За предпочитане е някой мъж, който подарява камъче от градината си, но умее да слуша какви са мечтите и желанията на съпругата му, без да размахва юмруци. Даже някой, който отива да лови риба с приятели и дори вечер да се връща мръсен като пор.

— Каза ли на Тими, че ще бъде днес тук? — попита Корин, за да смени темата.

— О! Брат ти подготвя някакъв репортаж в северната част на Лондон, но обеща, че ще направи всичко възможно да дойде. Другите също. Поне тези, които успеят.

— С приятелките си ли?

— Тези, които ще дойдат, нямат приятелки или съпруги.

— А Тими?

— Тими си мълчи. Знаеш го какъв е.

Това не беше вярно. Той говореше най-много, но за онова, което се случваше с него, с нея не говореше. Неговата майка. Тяхната майка. Говореше само с онези, които умееха да слушат. И имаше късмет, че се е родил в това семейство.

— От всичките ни деца, с изключение на Брайън, който горкичкият загуби жена си, мир на душата ѝ, само ти се омъжи по „всички правила на изкуството“. Само ти приличаш на мен.

Корин се обърна с гръб и започна да се моли. Да, тя, атеистката, се молеше, както се моли, когато Малкълм беше в болницата. Но днес призова светицата на безплодието и всички онези, които населяваха небесата, да няма повече деца, и си повтори, че никога няма да заприлича на майка си.

— Но тази вечер все пак ще се съберем доста хора. Хайде, хващай се за работа. Трябва да опечеш тези две пуйки! — каза тя с глас, който предвкусваше похапването.

Корин сложи Криста в нейното кошче и го остави в един ъгъл на стаята, после се обърна към двете огромни птици върху масата. Стори ѝ се, че са я чакали с години. Без да каже дума, си сложи огромната престилка и започна да бели лук. Потекоха ѝ сълзи. Но сълзи от лук не се броят.

Госпожа Бентън се настани до масата и се захвана с планината от картофи, бъррейки през цялото време за живота в квартала. Госпожа Машен правела това, госпожа Бауи казала така, госпожа... Корин никак не се интересуваше какво ще ѝ случи на път към супермаркета, но слушаше. Защото майка ѝ от време на време подхвърляше: „Не е ли така?“ и „Какво мислиш?“, и Корин трябваше да отговори, в противен случай тя я поглеждаше укорително. И през цялото време не преставаше да люлее кошчето на Криста.

Корин си помисли колко е странно, че бе запазила известен финес на глезените, дори след като прасците ѝ бяха набраздени с хиляди вени, чийто вид предизвикваше у нея желание да изкрещи. Но я гледаше, както се гледа непозната — без никакво чувство. Всички погрешни пътища...

От време на време младата жена се изплъзваше от задушната кухня и от празните приказки на майка си под претекст, че иска да види как са Малкълм и Дейзи. След това, тъй като нямаше как да избяга по-далеч, пък и беше късно за каквото и да е, се връщаше послушно на работното си място. Обядваха набързо, после прекараха останалата част от деня потопени в миризмите на пълнежа и на печеното. Джон пристигна първи. Корин се обърка, като го видя с трийсет килограма в повече. Прегърна я и ѝ каза, че е извадила късмет да се измъкне оттук. Бил готвач в долнопробен ресторант в Лондон. Днес бил в почивка, после отидоха в кухнята, за да направи плодовия сладкиш, докато майка им гледаше някакво шоу по телевизията, което не искаше да изпусне. Не си казаха нищо повече, освен реплики от рода на „подай ми маслото“, „дали да не сложа още захар?“, „отвори фурната“, „побързай“. Джон нямаше гадже, откакто...

— Да му се не види — възкликна той. — Напусна ме, понеже съм бил много дебел, а пък аз от стреса надебелях още.

— Страдаш ли? — попита Корин.

— За какво? За килограмите или за друга фуста?

— Ти ще ми кажеш.

— Стигнах до заключението, че предпочитам храната — каза той, изчезвайки към трапезарията.

44.

Джак пристигна по едно и също време с останалите си роднини — братята на Корин. Постояха малко в градината, обсъждайки професионалните подвизи на Браниган, после влязоха с децата, които се надвикваха, че са гладни и жадни! Настана такава олелия, че Корин трябваше да се качи в някоя от таванските стаи, за да накърми Криста. Малката беше постоянно превъзбудена. „Какво прави Тими?“ — питаше се младата жена.

Заизкачва се по стълбището и затвори всички възможни врати след себе си. Дървените стълби миришеха по същия начин както в спомените ѝ. На прах и на изпарения от кухнята. Докато се качваше, картините от детството ѝ оживяха. Виковете, гонитбите по стълбите, смеховете, сълзите, радостите, разхвърляните обувки, които събираше по чифтове, дрехите с тонове, прането, сушенето, гладенето. Като седна на леглото, си помисли, че въпреки всичко детството ѝ беше щастливо. Криста се нахрани и заспа в прегръдките ѝ. Корин тъкмо я сложи в кошчето ѝ, когато вратата се отвори.

Тими надникна и се извини, че не е могъл да се освободи порано. Тя стана и с един скок се хвърли да прегръща брат си. Беше по-висок от нея с няколко сантиметра и беше изключително слаб.

— Не се ли храниш?

— Нямам време. Тичам по цял ден!

— След какво?

— След кинтите. Като всички.

Криста се размърда, но не отвори очи. Тими и сестра му седнаха на леглото и се загледаха един в друг. После той заговори с нисък и развълнуван глас, че в момента не е нищо повече от обикновен репортер на хонорар в „Таймс“, но не се е отчаял, че в близко време ще си създаде име. Тича във всеки смисъл на думата, за да събира новини.

— Не знам дали това е хубаво. Но правя всичко по силите си да ме виждат навсякъде. И да ме запомнят.

— Изглеждаш щастлив.

— Обожавам това, което правя. Чувствам се свободен. Като вятъра в нашата стара върба.

Корин не каза нищо.

— Имаш ли си приятелка?

Той се подсмихна.

— Нямам време да се правя на сериозен.

— Срещаш ли се с момичета?

— Какво си мислиш? Естествено! Но си избирам обектите.

— Само за леглото.

— Изключително само за леглото.

— И никакви любовни истории?

— Искам да живея, преди да ми надянат букаи. Искам да се възползвам от младостта си.

Корин тъкмо щеше да каже колко му завижда, когато вратата се отвори и се показа Джак. Тя веднага се отдръпна от брат си и се наведе да придърпа завивката на Криста. Излезе на площадката, усещайки погледа на Тими, но Джак направи един ловък ход. Поздрави младежа за амбициите му, заслужили възхищението на баща му, и попита какво получава за своите думи на месец.

— Имаш предвид лири стерлинги или удоволствието да правя, каквото обичам?

— Знаеш много добре, че не говоря за друго, освен за пари, като всички търговци.

— Разправят, че си най-добрият търговец на годината.

— Точно така. И очаквам да ме поздравяш, Тими!

Влязоха в трапезарията и в този момент Малкълм тъкмо разправяше за своята знаменита операция на ръката.

— Изглежда, че солистът на „Р...“ те е бутнал — подхвърли Тими, сядайки до него.

Корин сдържа дъха си.

— Ами да. Но аз не си спомням — отговори детето.

— Казва се просто „да“, Малкълм, а не „ами да“ — поправи го майка му.

— А ти видя ли го? — попита Тими, обръщайки се към сестра си.

— Кого?

— Кайл Маклоугън! Великият Кайл Маклоугън!

— Да, но не знаех кой е.

— По дяволите, не мога да повярвам! Моята сестра е имала възможност да ми вземе автограф от любимата ми група, а тя даже не знае кой е Кайл Маклоугън. Ти си пълна нула.

— Корин не е нула. Тя не се интересува от такива глупаци — намеси се Джак.

— Сигурно ти се е приискало да го фраснеш — смени темата Тими тъкмо навреме.

Погледът на Джак се насочи към шурей му, който се хилеше като хлапак.

— Това щеше да ме успокои най-много.

— Но той ми изпрати цял куп играчки! — изгърси Малкълм, но никой не го чу.

— Ще дава, независимо че е кретен.

— Кой са тези? — попита Джон.

— Банда мързеливци, които обикалят планетата, за да пеят — отговори Джак.

— „Мързеливци“ може би — възрази Тими, — но тези „мързеливци“ са достатъчно талантиливи да печелят повече, отколкото ти някога ще спечелиш.

Джак погледна отново младия си шурей, когото не можеше да срази и който беше играч. Корин имаше чувството, че свеж ветрец погали лицето ѝ. Пое голяма глътка живителен въздух, но беше забила поглед в чинията си, за да не избухне в смях.

— Това няма да продължи дълго.

— За тях не се тревожа — настоя младият мъж.

— Аз също ги харесвам — обади се Джеси. — Получих подарък — последния им диск за рождения си ден и знаете ли какво?

— По дяволите! Кой е този? — продължи да пита Джон.

— Потърси в Гугъл и ще видиш — отвърна Джак.

— О! Проучил си го!

Кръвта на Корин се смрази.

— Какво си мислиш? Че ще налапам дрънканиците на неговия адвокат, без да проверя.

— Детектив ли нае?

— Тими! — повиши тон Джак, чието търпение вече се изчерпваше. — Да не би да ми се подиграваш?

— Джак, не ти се подигравам. Журналист съм и задавам въпроси по навик. Професионална деформация.

Джак въздъхна и се обърна към Джон. Корин прецени усилията, които полагаше, за да се контролира и да изглежда безразличен.

— За твое сведение, Джон, онзи тип, който бутна моя син, е певецът...

— ... китаристът и композиторът...

— ... на една рокгрупа. Трима мъже и една мацка, тъй да се каже.

— Патси е гениална!

— Страхотна е. Мечтай си, Тими, омъжена е за певеца.

— Имам куп подаръци! — обади се напразно Малкълм.

— Не. Патси е против брака. Но имаш право. С певеца са двойка — обясни Тими. — От години.

Един от племенниците на Корин попита Малкълм получил ли е пари. Господин Бентън, госпожа Бентън, Джон, Брайън, Марк и почти всички останали изрекоха:

— Колко?

— Хубава, кръгла сума, която внесох в банката. Малкълм ще я получи, като стане пълнолетен.

На Корин никак не й хареса обратът на разговора. Но беше опасно да се намеси. Щеше да предизвика усложнения.

— Мълчанието ви ли купиха? — поинтересува се бащата на Корин.

— Моят син е бил причина за инцидента — отговори Джак след пауза, която показваше колко е ядосан. — Но става въпрос за дете и експертизите доказаха, че онзи глупак се е движел с разрешената скорост. За нещастие не е имало нито един свидетел.

— Ти нищо ли не видя, Корин?

Джак отговори, че е била бременна и се е намирала доста далеч от мястото на произшествието.

— Трябваше да го дадете под съд! Не се знае...

— Никакъв шанс — изказа мнението си Тими.

— Никой няма интерес да се опетни кариерата му. Нито те, нито аз. Нито ти. Така че ще ви бъда благодарен, ако си мълчите, както съм се ангажирал.

— Това е семеен разговор, Джак — подчерта Тими.

— Аз бях виновна — намеси се младата жена, за да прекрати задълбаването по темата. — Не успях да задържа Малкълм.

— Не — прекъсна я детето. — Аз пуснах ръката на мама.

— Но защо? — попита дядото.

Малкълм се обърна към него:

— Видях катеричка и се затичах след нея. Аз съм виновен — заяви авторитетно, което накара всички да насочат погледи към него. — Казах на полицаия.

— И защо се затича след тази катеричка? — попита Джеси. — Това е абсолютна тъпотия, някаква катеричка!

— Джеси! Внимавай какво говориш!

Малкълм вдигна рамене и заяви, че не знае.

— Кларк! Защо се умълча?

Кларк продължи да си прави оглушки.

— Добре! Понеже вашият дядо е оглушал окончателно — продължи мама Бентън, тупайки с длан по масата в знак на нетърпение, — не можем ли да говорим за нещо друго? Защото най-важното е, че малкият е добре, нали така?

— Най-сетне! — върна слуха си Кларк. — Всички вече ожадняхме.

— Корин! Донеси пуйките!

Тя се подчини охотно, а през това време майка ѝ се оплака на Джак, че съпругът ѝ не е загубил слуха си, но оглупява.

— Идвам с теб — казаха едновременно Тими и Джон.

Тримата побързаха да поставят огромното количество печени птици в големи плата и бяха посрещнати с възгласи. Потракването на ножове и вилици измести разговорите за известно време, докато Тими не подхвърли със съкрушителен и заядлив тон:

— Ето ви една клюка. Изглежда групата ще се установи в Англия.

— Откъде знаеш? — попита ядосано Джак.

Корин стисна ножа, младият мъж се усмихна ангелски.

— Представи си, пристигнали са в един и същи ден с вас.

— Ах! Затова ли беше суматохата на летището! По дяволите! Трябваше да си доставя удоволствието да му размажа физиономията! — рече Джак подигравателно. — Как така се е случило да кацнем в един и същи ден?

Тими го изгледа предизвикателно, с което си изпросваше доста бой като малък.

— Да не мислиш, че са съобразили програмата си с твоята?

Джак се видя принуден да отрече с жест. Да му се не види. Той избра датите, купи билетите и организира пътуването.

— В заключение това е злополука в плана. Също както злополуката на Малкълм. Злополучно избиране на подходящото време.

— Все пак кажи ми, Тими — великият кореспондент, ти защо не беше на летището?

Въпросният велик журналист въздъхна дълбоко от яд.

— Представи си, те не бяха съобщили за пристигането си. Научих случайно, като се върнах в редакцията на вестника. Беше твърде късно. Но се надявам да имам късмет да ги интервюирам в някой от близките дни.

— И какво ще ги попиташ?

— Дали пуйката на жена ти е била вкусна — подметна Джон.

Избухна смях. Джак остави приборите си. Бащата на Корин постави ръка върху лакътя му, защото мястото от дясната му страна беше запазено за неговия зет. Кларк Бентън заяви с глас, внушаващ уважение:

— На всички ни е все едно кой изпрати Малкълм в операционната. Не извинявам този тип, но не забравям, че за нещастие това може да се случи на всеки един от нас. В това число и на теб, Джак. Достатъчно е само да отместиш поглед за секунда и... става страшно. Най-важното и единственото, което има значение, както справедливо отбеляза моята жена, е, че малкият е здрав.

— А ще ми доставите най-голямо удоволствие — прибави госпожа Бентън, — като похвалите дъщеря ми, че съм я научила как да приготви тези великолепни пуйки! Има ли желаещи за допълнителна порция?

Джон поднесе пръв чинията си и изломоти лакомо „аз“ с пълна уста. Едно истинско „аз“, което разсея напрегнатата атмосфера.

Всички се възхищаваха, че Корин не е загубила уменията си, а Браниган се сдържаше. Но беше ядосан. Корин вече знаеше какво ще каже още след първия завой в края на улицата. Мълчеше само от учтивост. Налагаше жена си, когато нервите му не издържаха, но уважаваше по-възрастните. Трудно е да се разбере. Но беше така.

Нямаше и за секунда да даде повод на бащата на Корин да му се присмее. Утре ще измисли какви ли не доводи, че децата трябва да си починат на спокойствие в хотела, вместо да дойдат тук да играят... Тогава младата жена впери поглед във всеки един от братята си, за да ги фотографира в сърцето си. Дълбоко в себе си знаеше, че вероятно никога повече няма да ги види.

Разговорът се завъртя около безобидни теми. Корин забеляза, че Джак дискретно поглежда често часовника си, но преди да каже, че е време да си тръгват, на Тими му хрумна гениалната идея да го попита дали е съгласен да го интервюира и да напише статия за блестящата му кариера. Като лисицата на Жан дьо Лафонтен Джак се поддаде на ласкателството и Тими си уговори среща на другия ден в централата на „Ягуар“.

— Не се тревожи, не съм измамник.

— Възхищавам се на досетливостта ти — подхвърли Корин, която миеше чинии в кухнята. — Имаш остър ум.

— Това няма нищо общо с ума. Но още не съм срещал човек, който да не иска да види портрета си във вестник.

Тими редеше чиниите, които Корин му подаваше, после не се съдържа и попита наистина ли се е срещнала с Кайл. Лично.

— Вече ти казах.

— Какво си помисли?

— Нищо — отговори тя тихо.

— Не говори ли с него? Симпатичен ли е? Или е надут?

Корин се усмихна, като видя усмивката на брат си. Подбра много внимателно думите си. Не защото му нямаше доверие, а защото човек неволно можеше да изпусне някоя дума.

— Мисля, че е... добър човек.

Джак отвори вратата на кухнята.

— Какво заговорничите вие двамата?

— О! Не викай. Откога нямам право да говоря с единствената си сестра, която изобщо не виждам и която ми липсва? — каза Тими, прегръщайки Корин през раменете.

Тя би предпочела Тими да спести този жест. Хвана куп чинии и ги подаде на Тими. Подаде и на Джак, след което понесе плодовата торта към шумната трапезария.

— Струва ми се, че за пръв път има торта по друг случай, освен за рожден ден! — отбеляза Марк.

— Не знам как светата природа го е уредила — рече татко Бентън, — но излиза, че всичките ми деца са родени или през декември, или през януари.

— Това няма нищо общо с природата и още по-малко с всеблагия Бог! — обади се един глас, който никой нямаше време да разпознае.

— Не разрешавам богохулство на масата — прекъсна ги майката. — Впрочем Корин е родена през март.

— Корин е изключение — каза Джак. — Тя е принцеса.

Всички изръкопляскаха. Браво. Джак наистина е мъж на място. За нейното семейство той беше и винаги щеше да бъде мъжът, който не само бе преуспял отвъд Атлантическия океан, но който също така беше преобразил келнерката в...

Корин изтича по стълбището, като взимаше по четири стъпала наведнъж, за да потърси убежище при Криста.

45.

Когато Корин си почисти грима и излезе от банята в разкошния лондонски хотел, съпругът ѝ я чакаше съвсем гол в леглото, което ни най-малко не я изненада. Той каза, усмихвайки се, че не е изял десерта си. Плодовият сладкиш не го задоволил. Люби я мълчаливо. Накратко казано, както Джак си знае, а през това време тя благодари на светата случайност, че изпречи Кайл на пътя ѝ... Този човек разбра само за няколко часа. Но минаха месеци, преди да ѝ стане ясно неговото послание, и тази нощ, загледана в тавана, си помисли за пръв път, че заминаването е нейната врата към избавлението.

Само че за да замине, ѝ бе необходимо местоназначение. Убежище. Място, на което да пристигне. Но къде? Във всички случаи не при родителите ѝ, те веднага ще я върнат при нейния прекрасен съпруг. Не и при братята ѝ. Те са същите. И как ще се грижи за себе си? За децата си? Защото няма да ги изостави. Никога. Когато все пак се разведеше, не умееше нищо да прави. Джак ѝ го повтаряше често. А ако откаже да ѝ даде децата... О! Не! Това — не!

Може би Тими... Ще намери ли решение? Каквото и да е решение? Не. Тими имаше мечти. Признанието и изповедта невинаги са лесни. Може би е по-лесно пред непознати, които не носят отговорност, че не са видели, заподозрели или разбрали... Но непознати... Корин не срещаше непознати.

Оставаше Кайл. Ами ако нямаше друг, освен Кайл? Потрепери. Да. Нямаше друго, освен светото съвпадение, което си правеше шега, размествайки пешките на шахматната дъска.

46.

Джак спеше като рицар-победител. Корин лежеше с широко отворени очи и почти ѝ олекна, когато стана в четири часа сутринта да накърми Криста. Малкълм спеше дълбоко, къдриците му бяха все така разрошени. Както и на Дейзи, прегърнала своя зелен заек. След като смени памперса на бебето си, младата жена го сложи в хотелската люлка. Бебето се загледа в картинките на драпериите над люлката. Размърда крачета и ръчички и после, противно на всички очаквания, затвори очи, щом усети завивката върху себе си. Черните мигли на дъщеря ѝ бяха безкрайно дълги. Корин я люлееше. Най-после и нея я налегна дрямка. Сви се под завивките и сънува комети и Венера. Планети и изчисления на траектория. Безкрайни числа, отбелязвани набързо със син тебешир на огромна карта от нейните племенници, които се смееха, докато техните майки брояха отново и отново лири стерлинги и подаръците изненада, които Малкълм вадеше от грамадни куфари.

Както беше предвидено, Тими интервюира Джак в централата на „Ягуар“, а през това време Корин излезе в парка до хотела. Той ѝ нареди да не се отдалечава. Вървеше съвсем до стените, бутайки количката, а Малкълм и Дейзи се хванаха за нея, както им каза. Времето беше много хубаво. „Но какво ще прави Кайл в парк за деца“? — помисли си тя, когато една майка горе-долу на възрастта ѝ седна на пейката до нея. Косата ѝ беше подстригана съвсем късо и стърчеше на кичури, носеше съвсем къса пола и яркорозов чорапогащник. Тя забеляза дискретния поглед на Корин и каза с лъчезарна усмивка:

— Защото днес слънцето е благоразположено!

Младата жена веднага започна да разказва с изненадващо чувство за хумор как се е озовала сама, след като съобщила новината на таткото, който ѝ дал две възможности: да абортира или да наблюдава как се изнася с най-голяма скорост.

— Спрях се на трета. Да се оправям сама.

Корин неволно се засмя.

— Знам. Малко или повече сме сами на тази странна планета, но все пак... Бих искала синът ми да расте в истинско семейство. Ами твоят съпруг, какво работи?

„О! Моят съпруг ли? Ами той...“ Мобилният ѝ телефон зазвъня. Обаждаше се Джак, който ѝ събщи, че ще се върне скоро в хотела заедно с Тими.

— Трябва да тръгвам. Съпругът ми се връща!

— Вече? Та ние тъкмо се сприятелихме!

— Все пак трябва да тръгвам.

— Утре ще дойдеш ли?

— Утре заминавам.

— Вече?

— Джак, моят съпруг, ще ни води в Брайтън.

— Там ли е семейството ви?

— Не. Съпругът ми има семинар.

— Страхотно! Ще падне ядене!

— Не и за нас.

— Заради бебето ли?

Корин потвърди.

— След това ще се върнеш ли в Лондон?

— Да, но веднага вземаме полет за Сан Франциско.

— Божичко, не си губите времето! Но там ли живееш?

— Да.

— Ама наистина ли?

— Да — отговори Корин и стана, за да повика Малкълм и Дейзи, които се люлееха.

Младата жена скочи на крака и рече:

— Ще те изпратя.

Корин се опита да изчисли времето, което бе необходимо на Джак, за да се върне. Презря се и изхвърли своите щраусови страхове в първото кошче за боклук. Заслуша се в новата си приятелка, която разказваше, че се казва Мери Туинсън, че е родена в Глазгоу на четиринайсети февруари в седмия месец и половина.

Прибави още най-различни смешни и трогателни случки от своя живот. Разказа ѝ за работата си като графичка, което ѝ позволявало да бъде до сина си, страдащ от всякакви алергии, за книгите, които изчитала трескаво, за приятелката си Джулия, модел в училище по изкуствата. Дърдореше като сврака, като че ли принудена да живее в безмълвие дълги години. Според нея Лондон бил най-страхотният град на света дори ако трябва да отглежда сина си като самотна майка.

— Да не бяха заминавали родителите ми за Глазгоу! Но... Да не би да ти дойде до гуша от моите приказки? — попита тя, прекъсвайки изречението си.

— Не. Ти си необикновена. Все пак... ти си... смела.

— Благодаря. Най-после някой да го оцени!

Корин се спря. Бяха пристигнали пред хотела. Мери вдигна поглед и като видя фасадата, остана с отворена уста.

— Да му се не види! „Дърли Хаус“! На това му се вика класа! Не ми каза какво прави съпругът ти, за да плаща този разкош!

— Продава луксозни коли.

— По дяволите! Да живеят таратайките! Като си помисля само, че бившият ми, който офейка, разтреперан от страх, никога не е правил

любов с мен, освен в моето собствено легло! Знаеш ли, че си късметлийка?

— Ще мисля за теб — каза Корин, прибавяйки, че щеше да ѝ бъде много приятно да се срещнат отново, ако беше останала по-дълго време в Лондон.

— И на мен щеше да ми бъде приятно. Щяхме да станем страхотни приятелки и щях да те заведа на експедиция да ти покажа как пазаруват истинските лондончанки. Щеше да си купиш модерни бижута. Не като твоята ужасна гривна. Погледни само! — Стисна ръката ѝ тя. — Сигурно струва цяло състояние!

Корин вдигна рамене, докосвайки леко гривната с показалеца си. Това бижу бе оценено точно със стойността на първия юмрук в корема ѝ.

— Ще те заведа да слушаме истинска музика и да пием бира. Хубава английска бира, която те опива и...

— ... ще празнуваме рождените дни на нашите деца заедно... — продължи Корин.

— ... и ще ти разправам какво ме натъжава, а ти на мен какво теб те натъжава. Даже ако ти завиждам жестоко заради твоя живот на принцеса.

— Да — въздъхна Корин. — Искам да бъда приятелка с теб.

— Какво говориш! Не сме ли вече приятелки?

— Да!

— Мамка му! Все пак Сан Франциско! — повтори Мери и я смушка с лакът.

— Там е хладно и влажно. Много повече, отколкото би предположил човек...

— Накратко казано, имам късмет, че живея тук, така ли?

— Дори не подозираш колко голям — усмихна се Корин, после се почувства странно, когато Мери я прегърна спонтанно.

Беше отвикнала от допир с други хора, освен с Джак и децата ѝ. Помисли си глупаво, че не знае къде да дене ръцете си. Мери взе да рови в огромната си чанта. Извади стара книга без корици, разпаднала се на коли. Прелисти страниците, сякаш знаеше наизуст съдържанието им, и отбеляза едно определено място. Подаде на Корин първата част, а тя по рефлекс погледна дали Малкълм я вижда. Но той беше клекнал с Дейзи на няколко метра от нея.

— Ето. Давам ти я за спомен от мен. Спомен за нашето тъй дълго приятелство.

Корин прочете: „Рита Хейуърт и Изкуплението Шоушенк“ от Стивън Кинг.

— Благодаря. Но защо?

— Защото това е една красива история. А ти имаш вид на момиче, което обича красивите истории.

— Много благодаря.

— Знаеш ли онази стара песен „Блус Брадърс“?

Корин поклати глава, но с изненада се усети да казва, че е щастлива „... да бъда твоя сестра по четиво“.

На свой ред притисна Мери до себе си и пусна незабелязано в джоба ѝ гривната от тежко и блестящо злато. Не се осмели да ѝ я даде по друг начин. Но нейната нова приятелка беше момиче, което ще разбере посланието. И ако Джак започнеше да задава въпроси, Корин ще му отговори, че е някъде из голямата къща в Сан Франциско. С риск да получи юмрук в корема.

— Прочети този пасаж. И мисли за мен. Мисли и за Анди Дюфрен.

— Кой е Анди Дюфрен?

— Ще видиш... Един готин пич.

Корин прибра книгата в чантичката си. Подарък от приятелка не се отказва. Обеща да мисли за нея. И за Анди. Но ѝ бе до болка ясно, че ще мисли главно как да намери идеално скривалище, за което Джак нямаше да се досети. Повика децата и влезе във фоайето на хотела. Малкълм заяви, че мравките в Лондон са по-големи от тези в Сан Франциско.

— Нима? — учуди се тя, като го гледаше право в очите.

Синът ѝ се усмихна и се качи в асансьора. Възрастна двойка го помоли да задържи вратата и той го направи. Господин и госпожа Уотсън останаха очаровани и усмивките им разкриха еднакви редове блестящи зъби, когато разбраха, че стеите им са на един и същи етаж с младата майка. Малкълм отговори правилно и точно на двойната лавина от въпроси на двамата пенсионирани учители, които още не се радваха на невероятното щастие да бъдат дядо и баба.

Щом Корин затвори вратата, синът ѝ се обърна към нея, отвори широко очи, вдигна вежди и каза, че се надява баба и дядо Бентън да

не го засипват с въпроси, като дойде следващия път. Тя отговори, че възможността въпросите да бъдат същите е минимална, и не добави „ако има следващ път“. Момченцето седна на канапето и с дистанционното започна да прехвърля програмите. След това, без да откъсва очи от някаква анимация, попита защо в Сан Франциско гледат само неговите филмчета.

— Защото... — започна майка му, но вратата се отвори и в стаята нахлуха гръмките смехове на Тими и Джак.

48.

След като прегърнаха Корин и децата, двамата мъже продължиха да говорят празни приказки като двама стари приятели и не обърнаха внимание на Малкълм, който разказваше, че английските гълъби тичали смешно бързо в парка, че с Дейзи не ги догонили и че мравките...

Корин заведе бързо сина си в банята и го изкъпа за втори път през този ден. Той попита защо.

— Защото тук замърсяването е по-голямо — измисли тя оправдание.

— Повече ли, отколкото в Сан Франциско?

— Не, но... утре няма да имам време, преди да тръгнем за Брайтън.

— Мамо...

— Да — отвърна тя разсеяно, докато го сапунисваше.

— Мамо...

Гласът му стана с един тон по-нисък. Тя вдигна очи към сина си. Той изглеждаше сериозен. Беше ли видял, че Мери ѝ даде книгата? Малкълм се хвърли на врата ѝ и я прегърна много силно.

— Обичам те, мамо.

— О, Малкълм! Само да знаеш аз колко много те обичам.

Корин беше смутена. Нейният син беше смутен. Усещаше ли нещата? Той растеше. „Страданието е гангрена. Ще засегне Малкълм. След това Дейзи. Криста...“

Полазиха я студени тръпки и в този момент вратата се отвори рязко. Джак обяви:

— Побързайте. Ще ви вода на ресторант.

— Защо? — попита Малкълм.

— За да благодаря на моя шурей.

Това означаваше, че той беше много по-изобретателен и много по-хитър, отколкото Корин предполагаше. Тя приготви децата. Малкълм ѝ се усмихваше успокоен, сякаш никога не е бил смутен. Тя надяна обичайната си маска и се включи най-естествено в разговора.

Когато им сервираха десерта, Тими съобщи, че е решил да замине за Афганистан като военен кореспондент. Добави, че родителите им не знаят още и всъщност се занимава с това-онова, за да минава времето.

— Хубаво ни заблуди... — каза Джак.

— Нима ще станеш военен?

— Не. Очаквам одобрение от редакцията на вестника.

— Поздравления! — рече Джак.

— Но защо? — попита Корин изплашена. — Нима искаш да отразяваш ужасите на войната?

— Точно това възнамерявам да направя.

— Не си с всички си. Съвсем си...

— Хората се бият, за да защитят свободите си — намеси се Джак с апломб, който я порази.

— В такъв случай трябва да има хора, които да говорят за това — продължи Тими.

— Но наистина ли защитават свободата си? — изпусна се тя.

— Че кой се съмнява? — отвърна Джак, без да забележи иронията във въпроса.

— Питам, защото е... опасно.

— Опасността не ме плаши — заяви Тими.

— Не те разбирам — настоя тя. — Как можеш да отидеш там и...

— Искам да отида, за да изоблича какво хората причиняват на други хора. Един ден трябва да осъзнаем, че на тази лудост трябва да се сложи край. Не е ли така?

Корин не можеше да прибави каквото и да било, без да се издаде. И тогава всички се умълчаха. Тими пръв вдигна поглед от чинията си. Позагледа ги един след друг и каза, че се търсят хора като него — свободни, без ангажименти.

— Аз съм идеалният кандидат. Всеки е със своите задължения в обществото. Когато имаш жена и деца, свършено е. Аз съм свободен. Чувствам за свой дълг да отида.

— Може да те убият — каза тя.

— Ще внимавам.

— Корин! Какви ги говориш? Тими има нужда някой да го насърчи, а не да предрича най-лошото. Според мен постъпва много смело. Това е шанс за неговата кариера.

Тими благодари на своя зет и извади фотографския си апарат.

— Ще се наредите ли да ви снимам?

Джак отказа категорично Корин да бъде показана на неговите снимки.

— Още по-малко моите деца. Не знам какво ще правиш с тези снимки.

— Нямах ли ми доверие?

— Не е там въпросът. Не искам да ги фотографираш. Има какви ли не хора.

— Няма проблем. Както искаш.

Месеци по-късно Тими се упрекна, че не реагира на пронизалото го странно чувство, когато погледна Корин, замръзнала като статуя. Но в момента не обърна внимание на тази малка неяснота. После забрави.

Джак стана и каза, че е време да си лягат. Сутринта щели да тръгват рано за Брайтън. Разцелуваха се във фойето на хотела и Тими ги изпрати до асансьора. Трима непознати се вмъкнаха, Джак влезе след тях с децата и Корин не успя да ги последва, преди вратата да се затвори, смайвайки съпруга си, който остана със зяпнала уста.

— Пък и може да се напечеля достатъчно с моите репортажи, за да си позволя едно пътешествие при теб...

— Не ми харесва твоето намерение — каза тя, натискайки машинално копчето.

Той задържа сестра си.

— Каквото и да кажеш, няма да промениш мнението ми. Но ще ми липсваш.

— Аз...

Тими я прегърна.

— Ще мисля за теб постоянно.

— Само не се моли, за бога! — разсмя се той.

Асансьорът дойде и тя влезе в кабината като автомат. Мъж и жена, още по-възрастни от онези, които срещна следобед, помолиха Тими да задържи вратата, докато те ситнеха със скоростта на таралеж.

— Ако срещна Кайл, да го поздравя ли от теб? — подхвърли брат й, намигайки.

— Няма да го срещнеш.

Възрастната двойка мина зад младата жена.

— Толкова малко ли ме познаваш? Чети „Таймс“. Ще вдигна голям шум. И в края на краищата, ако се молиш, измоли от музата на идеите да ми прати вдъхновение.

— Коя, коя? — попита възрастният господин жена си.

— Музата на идеите...

— Коя, коя?

Старата дама вдигна очи точно когато вратата щракна меко. Корин си помисли, че сърцето ѝ остана на партера. „Защо заминаваш, Тими?“

През нощта дъждът не престана да плющи. Джак, Малкълм и Дейзи не забелязаха този факт. Младата жена беше в такова състояние, все едно бе погълнала литри кофеин. Тя стана като котка, абсолютно безшумно, и се изложи на лекомислен риск, за да вземе книгата на Мери, която бе захвърлила върху гардероба в стаята на децата. Разплете една телена закачалка и сподави тържествуващ вик, когато най-сетне напипа книгата.

Намери убежище в банята при входа на апартамента. Опасността Джак да я изненада ѝ се струваше невъзможна, толкова здрав бе сънят на нейния съпруг. През всичките години на техния брак не го беше виждала нито веднъж да става дори до тоалетната.

Под заглавието с виолетови букви беше написано: „Тази прекрасна книга принадлежи на М. Туинсън“. Корин започна да чете. Още от първите редове бе завладяна от съдбата на Анди, несправедливо осъден на затвор... Той превиваше гръб като нея. Понасяше унижения и удари като нея. Но чакаше своя час, без да се отказва от мечтата си, без да се отказва от Сиуантанехо. Помисли си, че книгата премина от ръцете на Мери в нейните точно когато се питаше какво да направи, за да се измъкне.

О! Колко много заобича Анди Дюфрен! Не се почуди „от колко време не съм държала книга?“. Нито си каза: „От кога не съм чела хубава история?“ Каза си, че тази книга не можеше да попадне у подходящ човек: „Благодаря ти, Мери Туинсън, благодаря ти, господин Стивън Кинг.“

Ако младата жена знаеше, че в същия момент, в същия град Кайл се бе отпуснал с притворени очи на канапето пред телевизора с изключен звук в своята стая в лондонския хотел, щеше да се приближи, за да види кой е филмът. Щеше да разбере коя книга го е

вдъхновила. Щеше да изпита желание да се промъкне незабелязано до този мъж, да сложи глава на рамото му и да остане така до... края на света.

Кайл се сепна. Вървяха последните кадри от филма. Точно когато синевата на небето се сля със синевата на морето върху силуетите. Измореният млад мъж гледаше как се изреждат имената на артистите и останалите от екипа, без да има сили да помръдне. Прочете, че Франк Дарабон е режисьорът. След това затвори очи. Дали ако остане абсолютно неподвижен, Мигрената ще се отегчи и ще си отиде и Сънят ще се смили над него? Ще реши да го отведе в своя свят. Може би призрактът на Корин ще се промъкне до него... Но Кайл не вярваше в призраци.

Да, Корин и Кайл щяха да споделят и това. Нещо повече. Като нова глава, която щяха да разказват с радост, застигнала ги ненадейно. Щяха да оценят намигването на съдбата толкова, колкото и да останат поразени.

49.

Вестникът, в който пишеше за компанията „Ягуар“ и за Джак — най-добрия измежду най-добрите — излезе по време на престоя на семейство Браниган в Брайтън, но измина пътя до Сан Франциско в неговото куфарче за документи. Статията и снимката ласкаеха търговеца, който я прочете прав в своя хол. Корин си мислеше, че нейният брат наистина е изобретателен, с тънък усет и талантлив. Не трябваше да заминава за Афганистан. Обеща си да му се обади, за да го разубеди. Но заради часовата разлика не позвъни през първите дни. После така и не се обади.

В Сан Франциско нещата бяха несъмнено различни. В Сан Франциско Корин мислеше за визитната картичка, която Кайл ѝ бе подал в парка.

Все пак много дни се изтърколиха, без да намери кураж за... „какво“? Дори да произнесе на глас мисълта си беше трудно. Все едно да даваш обет и да мърмориш. Все едно да искаш и да се страхуваш. „Сега не е моментът“, такъв обрат взеха нейните мисли и всекидневните грижи запълниха времето ѝ. Както и „Таймс“, който Корин купуваше редовно, за да знае какво прави Тими, дори при положение, че от момента, в който излагаше сюжета, до момента, в който Корин го анализираше, минаваше доста време.

Джак, чието его напоследък беше скочило до небесата, се съгласи, че за работата на неговия гениален шурей може да се говори в голямата бяла къща. Ласкателствата в пресата породиха други статии в американските вестници и списания. А Джак съвсем не беше безчувствен към ласкателствата.

Всеки път, като попаднеш на статия от Тими, неговата сестра я изрязваше грижливо и я залепваше в тетрадка, купена специално за случая. Джак нищо не казваше. Не, той не беше се променил, но статията за него заемаше първите три страници в голямата тетрадка...

О! Джак душа даваше да води парада!

50.

След това дойдоха последните дни на октомври и последните дни с хубаво време за северното полукълбо. Задуха силен вятър, който напомни за приближаващата зима.

В Лондон, както в Сан Франциско, дните се скъсяваха. Заваляха дъждовете. Студът скоро щеше да скове света и да обезобрази дърветата. Клоните щяха да оголеят. Човек трябваше да е сляп, за да не види устройството им чак до скелета.

В Лондон, както в Сан Франциско, Мери и Корин мислеха от време на време за Анди Дюфрен. За куража му, за неговата упоритост, за силата на Късмета и за убеждението на Анди, че един ден ще постигне своята мечта.

Кайл се запита дали филмът, чиито финални кадри видя, е бил хубав. Спомняше си смътно синевата на морето. Силуетите. Корабче може би... Най-накрая си помисли, че навярно има нужда от дълга почивка. Да се изтегне на горещия пясък и да не прави нищо друго, освен да гледа морето.

51.

Както при всяко раздаване на автографи, групата привлече тълпи. Медиите не преставаха да публикуват материали, но те не бяха дали още нито едно интервю, откакто пристигнаха в Лондон. Тими си мечтаеше за своята статия. Всичко опираше до това да разбере къде се намират музикантите през деня и тогава се шумугна с феновете в големия магазин. Имаше хора от всички възрасти. Имаше такива, които разказваха за всеки концерт, на който са били. На различни дати. В различни страни. През различни години. В разговорите им се долавяше нещо чаровно и поразително. Бяха златна мина за подробности. Тими попадна на четири Патси, без да се оглежда. Но нито една не беше Патси, която искаше да види. Все пак мерна червената ѝ буйна коса. Роклята без презрамки. Татуираните рамене. Но главно смехът ѝ го обгърна. Звънтеше също както тя искреше. Едно девойче от дясната му страна го помоли да направи снимка, тъй като Тими бил по-висок.

— На колко години си? — попита той, като ѝ върна мобилния телефон.

— На осемнайсет.

Младият мъж погледна право в очите лъжкията.

— Не ми се вярва.

— Не е твоя работа.

— Само не качвай снимката във „Фейсбук“.

— Майка ми не разбира нищо от компютри.

— Един съвет, не взимай за чиста истина всичко, което говорят майките.

Хлапачката се захили и Тими неочаквано се озова точно пред Кайл. Подаде своя диск за автограф, благодари и плъзна служебната си визитна картичка.

— Ще се радвам много, ако ми дадете интервю.

Стив отговори, че в момента Кайл не дава интервюта. Ангажиментите им не позволяват да...

Кайл погледна машинално картичката. „Тим Бентън“. Напоследък той се съмняваше помни ли добре места и дати, но паметта му за бележки, имена и образи беше ясна. Корин се е казвала Бентън, преди да се омъжи за кретена. Вдигна глава. Сърцето му се разтуптя. Младият мъж с червена спортна риза вече беше изтласкан. Надигна се и го забеляза как се отдалечава. Без да се замисли, Кайл го задържа:

— Моля ви, случайно да сте роднина на Корин Бентън? Всъщност Корин Браниган.

— Тя ми е сестра — отговори Тими, без да скрие усмивката си.

— Ще имате вашето интервю.

— Ексклузивно.

— Ексклузивно — потвърди Кайл. — Ще ви се обадя утре.

На другия ден сутринта се обади на Тими. Определиха си среща и интервюто стана факт. Музикантът се досети да убеди другите, че ще бъде много уместно да се съгласи да бъде интервюиран. Премълча, че Тим Бентън е чичо на детето, което удари с колата. И без да му трепне окото, излъга, че младият журналист е приятел на негов приятел и че очаква този репортаж да му отвори врати.

— Късметът ще му се усмихне, а?

И тримата одобриха без проблеми. Бяха успели и знаеха, че късметът е щафета. И какво прави човек в една щафета?

— Съсредоточава се в протегнатата ръка.

Тими се държа самоуверено, очарователно и приятелски. Обеща на Кайл, че няма да спомене пред никого за инцидента и че случаят „ще остане в семейството“. Изразът се хареса на музиканта. Когато го придружи до асансьора на хотела, журналистът не се стърпя и каза, че има поздрав от сестра му.

— Така ли? — смути се Кайл.

— Корин беше за няколко дни в Лондон със съпруга си и децата. Струва ми се, че пристигнахте едновременно с тях. Не е ли странно?

На свой ред Кайл не можа да сдържи усмивката си и се сети за русата коса, която зърна на летището. „Животът...“ — помисли си с чувство, което го прободеше в сърцето като стрела. Погледна Тими право в очите и му поръча да предаде и неговите поздравии.

— Тайно — подчерта.

— Ах! И вие сте усетили, че съпругът ѝ е малко ревнив.

— Малко! — повтори Кайл, като не знаеше какво друго да прибави, без да се покаже груб и невъзпитан.

И Тими постъпи по същия начин и продължи:

— Ако бяхте видели откъде идва, ще си кажете, че Корин е голяма късметлийка. Единайсет момчета и едно момиче. Няма да крия, че моите родители я експлоатираха докрай.

— Разбирам.

— Освен това каквато е красива... Нали разбирате...

— Да — отговори Кайл, като си мислеше, че понякога, дори ако човек е чувствителен, не вижда проблема, просто защото е във от понятията ни за „нормално“ в живота.

После от дъното на коридора долетя оглушителен вик:

— Кайл! Телефона! — извика Патси. — Джееейн...

Кайл намигна съчастнически на Тими и обясни:

— А това е моята сестра.

Журналистът го потупа по рамото, преди да влезе в асансьора. Беше много доволен. Кайл също беше доволен. Интервюто се получи и имаше номера на Тими. „За какво ми е? — попита съвестта си. — За да прибавя още едно паве по пътя на доказателствата!“

Другите изобщо не разбраха кой е Тими. Каква полза? „Животът...“ — помисли си отново Кайл, представяйки си меката коса на Корин. Тоновете, които бе почувствал.

52.

Мери не намери веднага гривната. Имаше толкова много сака във всички цветове, че трябваше да смени доста тоалети, преди да облече отново забележителния блейзър.

— Каква безразсъдна жена! — възкликна и потрепервайки, придърпа завивката на бебето си, което се усмихваше. — Миличкото ми, майка ти видя слънце и облече лятно сако! Няма да е зле да ме наглеждаш!

Пъхна ръка в единия джоб.

— Трябва да взема и ръкавици! Но... какво е това? — учуди се, като извади някакъв предмет — метален и студен.

— Гу-гу!

Мери седна стъписана на първата пейка. Загледа бижутото, което искреше на дланта ѝ, и се замисли. После вдигна поглед към сина си.

— И сега какво да правя, а? Ти знаеш ли? Такова нещо... трябва да струва едно малко състояние.

Всъщност Мери Туинсън не беше чак толкова изненадана, че Корин го е пъхнала джоба ѝ. Знаеше също така, че подарък не се отказва.

— Трябва да благодаря.

Взе метрото до „Дърли Хаус“, където Корин беше отседнала, и се отправи към рецепцията. „Слава богу — помисли си, — рецепционистът е възрастен, не е някой нафукан младок.“ Усмихна се подкупващо и каза, че е загубила бележника си с адресите, а трябва непременно да пише на своята приятелка госпожа Браниган, затова ако е възможно...

— Не съм упълномощен да го съобщавам. Но ако ми оставите писмо, ще го изпратя на вашата приятелка.

— Наистина ли?

— Това влиза в моите задължения, госпожо.

Рецепционистът ѝ подаде лист за писмо и плик. После ѝ посочи с глава фотьойлите във фойето. Младата жена седна и написа само следното:

„Сиуантанехо! Хиляди благодарности. Обичам те,
Мери Ти.“

53.

Има дни, когато звездите осъзнават вашето съществуване и решават да ви обърнат внимание. Тогава ви заливат с дъжд от събития. Щастливи и нещастни. Които ви спасяват или жертват. Или и двете наведнъж...

Този двайсет и девети ноември звездите подредиха съдбата така, че Корин получи няколко новини, които, анализирани там, горе, дадоха сериозен тласък за ускоряване на началните промени в жизнената ѝ траектория.

Същата сутрин, докато разресваше косата си в банята, Малкълм бутна вратата съвсем лекичко и застана на прага с отпуснати ръце, без да помръдва. Корин се обърна. В светлите очи на сина ѝ имаше сянка, от която изглеждаха като стъклени.

— Нямахте катеричка.

Тя коленичи.

— След какво се затича?

— След моята топка. Но казах на полицаия, че не е моята.

— Защо?

Детето вдигна рамене. Тя погледна сина си право в очите.

— Защо не каза нищо?

— Татко забрани да я изнасям навън — каза той, прегръщайки я през врата. — Нали няма да му кажеш?

— Обещавам ти, Малкълм, никога няма да му кажа.

Корин следеше постоянно как се държи Джек с децата. Нито веднъж не го видя да вдига ръка срещу тях. Беше стриктен и строг. Но само със своите деца. Все пак тази сутрин тя разбра, че е забравила нещо важно. Забравила беше да погледне в очите на сина си. И онова, което видя — тази заплашителна сянка я потресе.

— Затова ли искаше да говорим в банята в Лондон?

— Да.

Корин беше поразена от първия си за деня електрошок. Почувства се виновна. Сляпа. Егоистка. Малкълм беше крил тази лъжа много дълго. Което означаваше, че Джек му вдъхваше страх. Защото

сянката, която видя, не беше само боязън, че ще му се скарат, но нещо по-ужасно. Много повече отколкото бе предполагала. Погледна сина си в очите и му каза, че ще го пази. Винаги. Малкълм я притисна отново към себе си, после изтича да се облече, понеже днес в училището щеше да дойде клоун с уред за големи сапунени мехури.

— Ще ми разкажеш ли?

— Да.

— Всичко ли?

— Да.

Какво да направи, за да намери изход?

Получи втория електрошок малко след това. Корин остави сина си, който се усмихваше отново, в училището, после Дейзи — в яслата, тогава се отби в предпочитания от нея супермаркет „Сладост“, защото там се продаваха френски хляб и много чуждестранни списания. Именно оттам купи „Таймс“, благодарение на който Джак разправяше в своя офис, че неговият шурей е написал още такава или онакава статия.

Корин обичаше да пазарува в този супермаркет. „Разбира се...“ Във въпросната сутрин си мислеше с известна радост, че има нещо „нежно“ между тези стени. Плати на касата, после се запъти към дома си като всеки ден. Все пак, за разлика от друг път не изчака да се върне вкъщи, за да види дали има статия от Тими. Не, тази сутрин точно в девет часа Корин прелистваше вестника, докато вървеше, понеже носеше Криста в кенгуру, което Джак ѝ даде снощи. Беше споменала, че мечтае да носи бебето си плътно до себе си, и Джак беше обиколил града, за да ѝ направи изненада.

Обръщаше страниците — първа, втора, трета, четвърта, пета и се закова на място на сред тротоара.

Дълга статия и три снимки заемаха цялата страница. Преди да я прочете, погледна най-отдолу и видя: „автор Тим Бентън“. Сърцето ѝ щеше да изхвъркне. Паралелно и в синхрон си помисли: „Значи Тими успя“ и „Искам да видя Кайл“. Втората мисъл се изплъзна направо от сърцето ѝ и я принуди да сгъне вестника и да продължи по пътя си. Изчерви се заради своето хрумване и същевременно беше щастлива, че е стигнала до тази идея. Каква дързост! За Корин, да си признае подобно желание, без да прекъсне мисълта си по средата, беше също толкова ново, както да вкуси сладкиш, за който копнее всеки ден,

минавайки покрай витрината на сладкарницата, но не смее да го погледне.

Вдигна глава и остави вятърът да отвее косата ѝ назад. Вятърът носеше мирис на океан и на далечни места, мирис на пътешествие и на сол. Даваше вкус на живота ѝ... Разпръскваше мрачните ѝ мисли като излишните облаци и бледото слънце в този ноемврийски ден заблестя ненадейно.

Също като жената, която разнасяше пощата. Видя на тротоара госпожа Браниган, позна я и застана, за да ѝ предаде пратката. Обикновено тази жена, която се носеше като сянка в своята униформа, никога не бе обръщала внимание на Корин и пускаше пощата в кутията, без да поглежда встрани. Младата жена ускори крачка, за да вземе пликовете, които ѝ подаваше служителката, и ѝ благодари, че я изчака.

— Приятен ден, госпожо Браниган.

Трети електрошок. Корин се забави, докато жената се качи в колата си, и после погледна писмата. Най-отгоре имаше плик с английска марка. Адресиран до „госпожа Корин Браниган“, с почерк, който не беше нито на нейните родители, нито на Тими. Плик, на чийто долен ляв ъгъл имаше фирмен знак на хотела, където бяха отседнали... Корин извади ключовете си. Така трепереше, че едва отключи.

54.

Не си позволи да прави каквито и да са догадки. Затвори блиндираната врата, остави Криста в люлката в хола и разкъса плика, без да губи време да съблича мантото си. Един лист беше сгънат на четири. Корин го извади с треперещи ръце и прочете няколкото думи, надраскани нечетливо съвсем по средата.

Ето как получи известието на Мери Ти, изпратено седмица по-рано. То бе заредено със същото напрежение, както когато е било формулирано. Корин произнесе на глас „Сиуантанехо“ и изпита чувството, че Мери е с нея в белия хол и я притиска в прегръдките си.

Не беше необходимо по-дълго писмо. Когато думите са излишни, те имат способността да изчезват. Помисли си, че времето и пространството не са неизменни величини във вселената. Впрочем днешният ден приличаше на Коледа. Корин получи два подаръка, за които мечтаеше и които не се осмеляваше да си пожелае. Статията на Тими и писмото от Мери. Два подаръка. „Все пак три, ако броя и усмивката на пощальонката“ — помисли си тя развеселена, преди да се стъписа. Защото имаше още едно известие. Малкълм се страхуваше от своя баща... А той съвсем навреме беше в командировка достатъчно далеч. Едва ли не още един подарък. С изключение на това, че вечерта щеше да се върне.

Младата жена сложи дърва в камината, зави Криста и седна на канапето. Разтвори вестника и прочете с удоволствие интервюто на Тими. Беше проведено умело, с чувство за хумор. Мислеше си, че брат ѝ има истински талант да привлича читателите, когато се спря на последните редове:

— Няма да ви питам откъде черпите вдъхновението си, защото сигурно сте отговаряли хиляди пъти на този въпрос, но бих искал да науча за какво се хващате, когато като на всички хора в живота ви нещо се обърка?

Кайл беше отговорил:

— За клоните на дърветата. По-специално върба.

Хубаво беше, последните думи от интервюто. „По-специално върба.“ Две думи, избрани, за да попаднат право в целта. „Боже мой“ — каза си Корин, развълнувана както никога през живота си. Загледа двете снимки. На по-голямата трите момчета държаха Патси, изтегната върху ръцете им. Тя беше просто великолепна. Свободна. Лъчезарна. Силна.

И втората... втората беше на Кайл, седнал в един фотьойл. Сам. Беше отметнал косата си и гледаше право в обектива. Като че ли се обръщаше към нея. Като че ли ѝ изпращаше послание. На Корин ѝ се стори, че има същия израз, както когато я попита дали би обядвала с него. О! Толкова щеше да ѝ хареса... Толкова ѝ се искаше да чуе отново гласа му. Тими беше ли му казал, че е неин брат?

Да, тази статия, нейното съдържание, беше допълнителен подарък. И общият сбор прави... Корин затвори очи. Може би заспа. И със сигурност сънува, докато Криста се събуди.

55.

Сложи малката, вече заситена, в креватчето ѝ, почака дишането ѝ да стане равномерно и слезе в хола. Взе ножиците и изряза внимателно снимките. Но като взе лепилото, се сепна. „Какво правя? Не съм оглупяла дотам, че да залепя тази статия в тетрадката!“ Защото, да, трябваше да е загубила съвсем ума си и да иска да се самоубие, за да подразни по този начин Джак.

Трябваше да... да... я скрие. Корин би предпочела да я хвърли в огъня. Но подарък отказва ли се? В такъв случай не оставаше ли само възможността да я скрие? Стана и огледа и най-скришните кътчета в хола. После в кухнята, банята, гаража и във всички останали стаи. Нито едно място не ѝ се стори достатъчно сигурно. „Все пак трябва да намеря скривалище“ — паникьоса се тя, умолявайки светото вдъхновение да ѝ изпрати просветление. Минутите се нижеха, без да ѝ хрумне идея за сигурно скривалище, а стенният часовник в хола отброи ненадейно три глухи удара.

Трескава лудост обхвана младата жена. Щом е три часът, трябваше да побърза, за да е навреме пред училището. Как изгуби толкова много време? Прибра ножиците и лепилото на местата им и отиде в стаята на Криста. Сложи статията в последното чекмедже на скрина под хартията, с която бе постлала дъното му. Там, където криеше книгата на Мери. Това скривалище беше най-надеждното. Джак и да спеше със свити юмруци, не подреждаше дрехите на децата... Нека да оставя своите там, където му падне.

56.

Криста спеше толкова дълбоко, че не се събуди, когато майка ѝ я сложи в количката, не видя как облече набързо мантото си, как прибра вестника, изрезките от безупречно чистия под и писмото на Мери, забравено наред тази купчина. Не видя и как пое с количката.

Вятърът беше много по-студен и по-силен. Корин спусна докрай гюрука и усети внезапен ужас. Ами ако Джак е чел „Таймс“ в самолета? Но това беше невероятно при вътрешен полет. „Ами ако ме попита дали съм го купила днес? Ще излъжа — помисли си, изхвърляйки всичко в една общинска кофа за боклук. — Ще кажа, че не е имало. Или че съм забравила. Какво да направя? Освен да мечтая?“

В последния момент напипа писмото на Мери, изплаши се, поколеба се и прочете внимателно адреса, преди да хвърли и плика. „О! Прости ми.“ После продължи по пътя си. Младата жена беше толкова смутена, че не ѝ хрумваше нищо смислено. Денят беше толкова претрупан с какво ли не. Толкова коледни подаръци за момиче, което никога не ги е очаквало. Изпита изведнъж желание да беше малко по-рано, за да започне всичко отначало. В очите ѝ се появиха сълзи. Ощипа силно носа си.

Корин видя отново цифрите в курсив върху син фон на малката визитна картичка, която Кайл ѝ подаде в парка, недалеч от тук. „(415) 501 7206“ Адресът ѝ убягваше. От твърде много вълнения ли? Не. Денят, когато Кайл се бе опитал да ѝ даде картичката, тя не се осмели да прочете друго, освен телефонния номер. Сега този номер представляваше надеждата, колкото безумна, толкова и силна. Тя съществуваше. Като отговор на въпроса, който я терзаше, откакто беше в Англия.

Какво да направи, за да се спасят?

57.

В Лондон водата, която се изливаше от душа, не събуди Кайл. Мигрената прошушна своето „добро утро“. Тази сутрин проклетницата беше съдържана, учтива, почти мила, но той знаеше отлично, че това никога не е обещание. Мигрената беше непредвидима. Ставаше лоша, ужасна и скандална, щом ѝ хрумнеше. Щом поискаше. Преди нещата да се превърнат в драма, стана, за да пие кафе. Литри кафе, докато водата още бълбукаше. Дояде препечената си филийка точно когато водата престана да шурти. После второ кафе, трето, изяде и една ябълка, без да забележи Патси.

Когато отвори вратата на банята, тя тъкмо излизаше и го избута от пътя си.

— Вече си облечена!

Отговор нямаше. Само поглед. Мрачен. Безмълвен. Но Кайл съзря упрек, че не е готов за оглед на не се знае кой по ред апартамент.

— В колко часа имаме среща?

— Аз имам среща, защото съм готова — каза тя, обличайки патешко жълтото си манто. — Ти закъсняваш, затова оставаш тук.

— Както и да е, това не променя нищо, понеже винаги ти избираш.

— Избирам аз, защото на теб не ти пука къде ще живеем.

Стегна невъзмутимо колана си. Кайл я задържа за китката.

— Изморен съм.

— Повтаряш се, Кайл. И ме изморяваш.

Рязко освободи ръката си и отвори вратата към коридора, като изрече:

— Крайно време е да отидеш да те прегледа някой обикновен лекар или психиатър. Това ще ти улесни живота, както и моя.

После, преди той да отвори уста, добави:

— Да. Вярно, забравих, ти обичаш да страдаш.

— Млъкни, Патси.

Тръгна към вратата, но изведнъж се извърна.

— Не! — избухна. — В края на краищата нямам желание да мълча! Не ми е забавно да те гледам как се опиваш от своята болка и не ми е забавно да живея с тип, който не престава да се бичува, че не е могъл да спаси майка си.

Кайл не знаеше дали тези последни думи бяха подбрани, за да го наранят, или бяха от голямото семейство на прозренията в случайните грешки на езика. Те го подканваха да си тръгне. Това, на което тя не се решаваше. Тя се вторачи в него със скръстени ръце за цяла една минута.

— Знаеш, че имам право.

— Не ми се слуша.

— Давам ти две минути да се облечеш, в противен случай...

Тя се осъзна и се укори.

— В противен случай какво? Ще наемеш апартамента на твое име ли? По този начин, като ти писне от мен, от моите мигрени, от моите душевни състояния, ще ме изриташ ли?

— Каква проникателност! Даже с твоите мигрени си оставаш заядлив. Браво.

— Пак ще си легна.

Това и направи. Затвори очи. Чу как Патси се приближава.

— Ти не ме обичаш вече.

— Обичам те.

— Лъжеш.

Кайл отвори очи. Най-последно Патси го произнесе. Той беше усетил да назрява, после да заглъхва. Беше изразено странно и подло с онова „роди ми дете“, което се изплъзна от устата му на „лъжец“. Все един ден този факт, тежък като декемврийско небе, трябваше да се прояви. Патси беше най-смелата от четиримата.

— Самата аз не знам обичам ли те още и не знам искам ли те още в моето легло.

Той седна.

— Тогава да поговорим сериозно.

— Не сега — каза тя, поглеждайки часовника си. — Имам среща за апартамент, който ми харесва. А ти знаеш колко мразя да закъснявам. Държа нещата да са ясни и мразя да затъвам като в блато.

— Патси...

— Няма да се върна тази вечер, решила съм го.

— Патси...

— Приятна мигрена, мухльо!

Извърна се и излезе от техния апартамент, без да затръшва вратата. И без да я затвори.

Патси беше прозорлива и решителна. Беше разбрала, че са стигнали до кръстопът, и докато той се питаше кога и защо, връзката им беше започнала да се разпада. След срещата с Корин ли стана така? Кайл не можеше да определи. С Патси прекараха толкова много години заедно по двайсет и четири часа в денонощието, работеха заедно, караха се за една нота, един акорд, една вариация. Според Стив и Джет беше нормално. Погледнато отстрани, Кайл и Патси се държаха както обикновено, но те се наблюдаваха и се анализираха различно. Един срещу друг. Вече не двама по двама. Тя отхвърли онова, което той композира, когато се връщаше след смъртта на своя баща-негодник. Беше почувствала в неговата музика тази почти неуловима разлика. Впрочем не каза ли тя и не го ли повтори безброй пъти:

— Никога няма да изсвирия това парче.

Кога любовта си отива? Даваме ли си сметка веднага или трябва да мине време, за да стане ясно най-накрая? Те не знаеха. Ако Джейн беше тук, щеше да прибави, че същото се отнася за насилието. Патси ненавиждаше Джейн. Двете жени не се разбираха. Музикантката мислеше, че да теглиш черта на миналото, е единственият начин да оцелееш. Да живееш постоянно с него, както постъпваше нейната недотам истинска зълва, беше непонятно. Да се страда, както страдаше Кайл, беше равностойно на самоубийство. С Джейн не ѝ се разсърдиха. Онова, което бяха преживели, трудно се забравяше. Пък и кой забравя своето детство?

Младият мъж се отмести, за да не му блести слънцето в очите през завесите, които не бяха затворени докрай. Мигрената набираше сили. Втурна се към тоалетната да повърне. Да изхвърли от тялото си онова, което то не преработваше. Винаги все същият ритуал. Все същите спазми. Винаги подлагаше главата си под водата, за да се измие. Кайл знаеше много добре, че благотворният ефект ще трае само няколко минути. Колкото да се върне до леглото.

Патси. Корин. Патси. Корин... Мигрена. Мигрена. Мигрена. „О, колко много ви обичам, мои Мигрени! Защо ли ми е да се отърва от вас?“

Следващите часове му предложиха пълната забрава, от която имаше нужда. След това проклетницата се оттегли. Може би в черната дупка, която сама беше издълбала. За няколко бегли момента не съществуваха друго, освен нейното отсъствие. Също като да изрежеш някого от снимка. Кайл се чувстваше сам, изгубен, с измамното впечатление, че няма власт над нищо.

Да разбере живота си му се изплъзваше. Беше неизбежно да види отново майка си с нейната рокля на цветя, когато излизаше от банята със слънчеви очила и казваше с висок глас: „Бих искала да се върна отново точно в онзи миг, когато съдбите се преплитат“... Никога не разбра дали говореше на себе си, или отправяше зов за помощ. Но беше сигурен, че беше там, до нея, и че не направи нищо. Кайл знаеше, че беше само на пет години. Само че имаше дни, когато би искал да се изкачи по нишката на живота и да провери бил ли е нехаен. Или не е бил. Дали не е могъл да направи нещо. Дали е било във възможностите му. Или не. „По дяволите, Патси, имаш право“ — помисли си.

58.

Беше 10:40 сутринта в Лондон и 18:40 в Сан Франциско. Патси не се върна вечерта. Не остави съобщение. И Корин беше на хиляди километри.

Кайл си обеща, че по Коледа ще намери начин да я види. По един или друг начин трябваше да разреши въпроса. Не знаеше още какво ще й каже, но днес взе решение. Ще се срещне отново с Корин. Ще й каже какво изпитва. Какви са тревогите му. Страховете му. И трепетът, който тя му вдъхна. Това ценно и крехко изживяване, което обожаваше и което го хранеше.

Не мислеше какво ще стане... само че очакването няма да бъде прекалено дълго. Още няколко дни работа в това лондонско студио, което в края на краищата му хареса. Днес ще бъде там сам. Това беше прекрасно. Утре... Утре ще правят запис и работата ще ги погълне както винаги.

На хиляди километри, през цял един океан и на брега на друг, Корин почувства същото успокоение, което носи взимането на решение.

„Има дни, когато звездите...“

59.

„Колко време има, докато Джак се върне?“ — погледна часовника си Корин. Беше телефонираше в осемнайсет часа, за да предупреди, че ще вечеря с клиент. Беше изпълнимо. Дори възможно. „Ами ако днес е моята единствена възможност, след което дълго време няма да имам никаква?“

Изтича на горния етаж и се увери, че децата ѝ спят дълбоко, след това облече черното си кожено яке с черния панталон. Отключи, гледайки се в огледалото в антрето. Взе черната плетена шапка, която Джак носеше, когато отиваше да тича през уикенда. Прибра в нея косата си — прекалено дълга и прекалено руса. Сложи в портмонето си две монети по двайсет и пет цента. Отвори вратата и огледа улицата. Нямаше нито една кола. Корин затвори и заключи, мина по алеята, остави боклука, където го оставяше Джак, погледна надясно, после наляво и хукна презглава. Вятърът беше станал леден и я пронизваше. Мускулите на бедрата ѝ сякаш се разтягаха и откакто беше в гимназията, никога не бе тичала толкова бързо.

Телефонната кабина беше на около четиристотин метра от дома ѝ. Когато я видя на ъгъла с Джаксън Стрийт, вече беше останала без дъх. Взе слушалката, преди да се замисли какво възнамерява да направи. Пусна една монета. Тя изтрополи и като че ли металическият звън проехтя в целия квартал. Хвърли тревожен поглед наоколо и набра (415) 501 7206. Още при първото позвъняване отговори женски глас:

— Къщата.

Корин отвори уста, но не можа да произнесе нито един звук. Дъхът, куражът, гласът я напуснаха. Тъкмо щеше да затвори, когато женският глас съобщи:

— Бойдън Стрийт 1918. Вземете такси. Ние ще платим курса.

Корин затвори. Ръцете ѝ бяха мокри. Зави ѝ се свят и се облегна на стъклената стена. Мускулите на бедрата ѝ горяха. Осъзна, че бе прекрачила прага, очертан от Кайл преди месеци. Току-що навлезе в свят, където разбираха какво преживява. Свят, където ѝ подаваха ръка.

Една кола зави на ъгъла и ѝ напомни колко деликатни са нещата. Корин се овладя веднага. Излезе от кабината и се затича възможно най-бързо към къщи. Не би трябвало да е отсъствала повече от шест-седем минути. Не беше много... но достатъчно Джак да се върне, минавайки по Джаксън Стрийт. Забави ход, като забеляза белия ягуар, паркиран грижливо на алеята с изгасени фарове.

Входната врата беше заключена и ключът беше в ключалката. Гаражът също. Оставаше ѝ само едно. Да позвъни на собствената си врата. Да излъже. И да очаква ударите.

60.

Но Корин отдавна не беше бита. Беше хвърлила шапката далеч в храстите и измисли, че е излязла, за да търси залъгалката, без която Криста не заспиваше. Не я намерила в къщата и се страхувала, да не би да е паднала, когато са се връщали от училище.

— Изнесох и боклука. Понеже ти щеше да се върнеш късно...

Джак я гледаше с недоверие, но Корин го погледна с обожание... и нейният съпруг забрави залъгалката и боклука. О, той направо се прехласваше по кожата на хубавата си женичка и особено когато се усмихваше. Да, превъзходният търговец на коли забрави моментално мръсотията на боклука.

КНИГА ТРЕТА

1.

Измина много време от деня, когато Корин позвъни от телефонната кабина. Дълги дни, през които младата жена стана още по-внимателна и търпелива. Да промени живота, това е... Нима беше възможно? Изработваше планове. Отказваше се от тях. Трябваше да ги усъвършенства. Трябваше да си намери работа. Каква? Къде да живее. Но в действителност един-единствен въпрос я спираше.

Ами ако ѝ вземе децата?

Този въпрос я бавеше. Наближаваше Коледа. По това време на годината Джак обичаше да обикаля магазините, за да купува подаръци. Обичаше играчките, опаковките, златистите панделки и бижутата, които неговата жена обожаваше. Обичаше да я държи за ръка и да наблюдава кой я гледа. По-точно как този „той“ я гледаше, после как „той“ гледа него и как тя „моята съпруга“ свеждаше глава, приспадайки наум изминалите дни, до онзи миг, който ще дойде „скоро“.

„Може би след Коледа...“

2.

Преди дори да спусне крака на земята тази сутрин, Корин усети странно чувство. Някаква смътна идея я споходи като ледено дихание. Може би интуиция, на която тя реши веднага да не обръща внимание. Защото човек трябва да има достатъчно доверие в себе си, за да се вслуша в своята интуиция. Впрочем Корин дори не си бе представяла, че има такава способност.

Сутринта беше като всички други сутрини и глупавата интуиция повече не обезпокои младата жена. Домакинските задължения следваха едно след друго в обичайната закономерност и Корин повече не се сети за нея. Беше последният учебен ден на Малкълм преди коледната ваканция. Дейзи прекара деня в яслата. Младата жена остави вестника съвсем небрежно на масичката в хола. Джак можеше да провери сам, че нямаше материал от Тими. Освен това от известно време Корин не беше чела нищо, подписано от брат й. „Дано да не е заминал за Афганистан...“ — мислеше си тя. Възнамеряваше да „поиска разрешение“, за да се обади. Дали пък не би могла да позвъни днес от кабинката? Или утре... или на Коледа?

Подреди чиниите и чашите от закуска, след това започна да сгъва прането, за което, помисли си тя, не й е необходимо позволение на Джак. От известно време след тайното отиване до телефонната кабина, за да набере специалния номер, й хрумваха идеи като тази. Още правеше списъци, но точни списъци на всичко онова, което нямаше право да прави, като младите жени, които срещаше пред училището.

В този момент, нагъвайки бельото, мислеше за дрехите, които трябваше да разпреди. Отнесе първата купчинка в стаята на Малкълм. Подреди я и си каза, че той има нужда от нов панталон. Синът й бе пораснал толкова много за няколко месеца.

След това отнесе втората в стаята на Дейзи и най-накрая отвори вратата на Криста, колкото е възможно по-тихо. Малката спеше като ангел с вдигнати ръчички. Остави бельото в първото чекмедже, чорапките във второто и хвана дръжката на третото, за да подреди пижамите... но тя остана в ръката й. Невъзможно бе да издърпа

чекмеджето. Обзе я паника. В никакъв случай не можеше да помоли Джак да го поправи. Ако изсипеше съдържанието, щеше да попадне на книгата на Мери и на статията на Тими. Ще види само снимката на Кайл. „Господи!“ — каза си тя и се спусна към гаража, за да вземе отвертка. Не я откри на работната маса. Нямахте я никъде. Не я намери и във втората кола. Беше в градината, където нейният съпруг преди два дни поправя люлката. Корин я взе и се запъти към къщата с най-голяма скорост, отвори вратата на хола и се озова лице в лице с Джак. Той държеше букет рози, а тя — отвертката.

— О! Ти майсториш ли?

— Искам само да затегна нещо.

— Готово. След като съм тук, аз ще свърша тази работа. Къде е това нещо, което трябва да се затегне?

Корин се поколеба половин секунда. Но се оказа в повече. Изведнъж гласът му стана рязък и груб:

— Къде е?

Младата жена не помръдваше и Джак забеляза какво държи в другата си ръка. Позна дръжката от чекмеджето на скрина. Качи се на етаж. Не съблече палтото си и не свали ръкавиците си. Ако Криста не спеше в креватчето си, Корин щеше да избяга на секундата. Щеше да грабне ключовете, които Джак оставяше в антрето, да прекоси прага към свободата, да седне зад волана на красивия ягуар и да отпраши към училището, после към яслата. Щеше да бъде свободна.

Но нейното бебе спеше там горе, затова Корин се заизкачва по стълбището. Като стигна в стаята, Джак беше коленичил и завинтваше дръжката на чекмеджето. Не погледна нито веднъж жена си и го издърпа. Изхвърли една по една всички дрехи, които бяха подредени вътре. Тя чакаше до вратата. Помисли си напразно за револвера в кобур под сакото му. Как да го вземе? И какво ще направи все пак?

Джак вдигна поглед. Тя стоеше като ударена от гръм. Когато очите му ставаха такива, младата жена влизаше в един друг свят. Стените се срутواха върху нея и тя очакваше само ръцете, които я поваляха. Загледа спящата Криста...

— Виж ти, виж ти, виж ти — размаха Джак книгата и статията на Тими. — Ето какво обича да крие в стаята на невинната си дъщеря моята мила, сладка женичка.

Той се изправи. Не беше на повече от няколко сантиметра от нея. Не се развика. И какво от това?

— Къде намери тази книга?

— В Лондон. Запознах се с една жена в един парк и тя ми я даде...

Юмрукът му попадна право в корема ѝ и тя се смъкна на колене.

— И си мислиш, че ще ме заблудиш ли? Криеш статия за онзи мръсник и изпокъсана книга, която ти били дали в Лондон, а аз знам, че той беше именно в Лондон. Очаквам обяснение, любов моя.

Корин се задъхваше, забола поглед в обувките на Джак. Бяха безупречно лъснати. Връзките трябваше да бъдат еднакви до милиметър. Рано или късно една от обувките щеше да се забие в някоя част на тялото ѝ. Тогава „странното чувство“ от тази сутрин я споходи отново. Беше основателно. И както всеки път не може да го определи, докато не стана прекалено късно, за да избегне най-лошото. Ако само Корин беше по-внимателна и по-уверена тази сутрин...

Но Джак я хвана за косата и я изправи. Сви ръката си и тя си помисли само: „Това е за днес. Днес е последният ден.“

Тогава вдигна глава и погледна съпруга си право в очите.

— Книгата беше на Мери Туинсън, с която се запознах в Лондон в един парк, а статията е от Тими.

— За какво е писал?

— За Кайл Маклоугън и неговата група.

— Прочети я! — заповяда той.

Ръката му се стовари върху лицето ѝ и той повтори студено:

— Прочети я.

„Това е за днес.“ Корин започна послушно да чете, а той закричи из стаята. Да го помоли да престане, беше напразно. Джак нямаше да се промени. Такъв човек беше — непостоянен и жесток. Знаеше, че онова, което ѝ причинява, не може да се извини. Беше необяснимо, непроситимо и тя никога не бе имала достатъчно кураж или случай да му се изплъзне. Четеше и контролираше дъха си и гласа си. И когато Джак застана до нея, неочаквано се извърна и стисна за шията своята съпруга. За пръв път.

— Защо ги криеш?

— Боли ме, Джак.

— Защо ги криеш?

— Защото ми пречиш да живея — отвърна тя, гледайки го право в очите.

Ударите, които последваха, бяха толкова силни, че Корин не можеше да се бори. Падна, засипвана от юмруци и ритници, и се сгърчи на земята. Като животно. Десният ѝ клепач така подпухна, че не можеше да го вдигне. Кръв капеше по розовия мокет. Но Джак продължаваше да я дърпа за косата, за да я блъсне на земята на няколко метра по-далеч. Още и още, и още, и още, и още, и още, и още, и още, и още, и още, и още, и... един последен удар.

Тя не помръдваше на пода до креватчето. Забеляза Криста между пречките. Малката плачеше. Дъщеря ѝ плачеше, но нейните писъци не стигаха до него. Това е за днес. Джак коленичи, надвеси се над нея и я стисна за гърлото само с грамадната си ръка, докато с другата разкопча панталона си.

— Ти не си нищо повече от една подла лъжкиня и мръсница — мърмореше, смазвайки тялото ѝ. — Винаги съм го знаел. Винаги съм знаел, че криеш от мен разни неща. Както знам и че не беше излязла да търсиш залъгалката на Криста, защото беше забравила да махнеш русите косми от моята шапка. Този път е свършено, Корин.

Задушаваше се. Погледна нагоре, за да види за последен път дъщеря си. Но видя само червеното копче на стария магнетофон, който децата намериха в бараката между инструментите. Тази сутрин Дейзи си игра с апарата. Записа се, докато пееше, и накара Криста да слуша какво се бе получило. Двете се смяха. О! Те се смяха...

3.

Кайл най-после пристигна при Джейн. Сам.

Патси взе полет няколко дни по-рано, за да не пътува с него и с другите от групата, избягвайки ловко по този начин интервю за някакъв телевизионен канал. Майка ѝ била неразположена. Кое не беше лъжа, защото Мериън беше паднала по стълбището и в резултат носеше шина на глезена си.

Но заради неочаквания снеговалеж Кайл успя да отлети едва сутринта на двайсет и четвърти декември и беше доволен, че намери място за един от редките полети. Както всяка година ще прекара Бъдни вечер и Коледа в Къщата на Джейн. Тази вечер ще свири сам пред изключителна публика. Ще разполага с няколко дни, за да измисли начин да говори с Корин. Интернет му съобщи, че „концесията на «Ягуар» в Сан Франциско ще се радва да ви приеме, за да бъдат празниците истински празници! Джак Браниган ще ви посрещне лично“. Кайл видя в случая знак. Разумът му подсказа, че щом Джак работи, децата ще бъдат във ваканция. „Трябва да получа прозрение“ — помисли си той, концентриран до края на възможностите си.

Самолетът на Кайл отлетя със значително закъснение, но благодарение на това имаше възможност да спи почти през целия полет. При това за пръв път, откакто пътуваше за Сан Франциско. „Негодникът е мъртъв. В душата ми има мир“ — помисли си той.

Аерогарата беше почти безлюдна, понеже хората празнуваха Бъдни вечер. С изключение на тези, които работеха. Кайл обичаше да се прави на Дядо Коледа за няколкото оцелели в убежището при сестра му и за нищо на света нямаше да зарече задължението си. Затова тази вечер реши, че той също е „на работа“.

Набра кода за достъп в Къщата, влезе и стисна ръката на пазача Дик.

— Радвам се да те видя най-сетне!

— Радвам се, че пристигнах най-сетне!

— Слушах метеорологичната прогноза и изглежда, че в Лондон времето е по-лошо, отколкото при нас.

— Повярвай ми, постоянно е така.

Дик го освободи от сака, китарата и палтото, след което Кайл тръгна по дългия коридор. Идваха гласове от големия салон. Както всяка година бяха провесени гирлянди. Изображения на Дядо Коледа се редяха по стените и като че ли насочваха стъпките на онези, които имаха надежда.

По масите ще има свещи и една елха по желание на Джейн, възможно най-грамадната, ще царува в салона. Ще бди над пакетите с разноцветни панделки, ще слуша смеха на децата, които имат нещастieto или щастieto да бъдат тук по това време на годината. Ще ги гледа как разкъсват опаковката, как ще забравят всичко останало. Беше Коледа и Джейн държеше непознатите помежду си хора, събрани на едно място, да се почувстват като на семеен празник.

Кайл пристигна с толкова голямо закъснение, че всички бяха вече на масата, или по-точно привършваха вечерята. Джейн ги бе предупредила за пристигането на звездата, както и да пазят тайната. По този въпрос тя не се съмняваше ни най-малко.

Щом той бутна голямата врата, започнаха да ръкопляскат. Почти както когато излизаше на сцената. Някои жени се разпищяха, ставайки отново на петнайсет. Кайл имаше чувството, че се връща у дома. В къщата, където е пораснал. Но както винаги масата изглеждаше по-голяма, отколкото в спомените му.

Всяка година, бутайки вратата, се надяваше глупаво, че ще завари сестра си да вечеря насаме с Дан. Ще му каже, че Къщата се затваря, че работата замира и смята да отвори ресторант на някой плаж. Без значение кой, стига пясъкът да е бял и ситен. Времето там ще бъде хубаво всеки ден и морето ще бъде топло. Но на Кайл до болка му бе известно, че това никога нямаше да престане.

— Ето Кайл, моят по-малък брат и звездата на семейството. А за тези, които още не са го познали...

Всички заръкопляскаха отново. Той едва стигна до сестра си. Но на всяка жена каза по някоя дума, също и на децата, с които бяха и на които завинаги щеше да им остане белег от преживяванията, довели майките им тук. Което не биваше никога да се случва. Кайл се държа привидно равнодушно, все едно не е повече от певец, и седна на свободния стол до Джейн. Тя му подаде пълна чиния и за пръв път от много време той каза:

— Гладен съм.

— Почакай! Изстинало е. Ще ти го затопля.

— Аз ще отида — чу се глас зад тях.

Кайл стана, за да подаде чинията на усмихващата се дама, когато с крайчето на окото забеляза на последното място, съвсем в края на грамадната маса, жена с бебе на ръце. Салонът беше тъмен и жената беше с къса коса. Но той не се поколеба.

Едва в следващата секунда страхът, че не е тя, го сграбчи. Жената обърна бавно глава към него. Усмихна се леко. Той разбра, че отива да сложи бебето да спи, и я проследи с поглед, докато излезе в коридора. След нея подтичваха Малкълм и малката Дейзи. Изненада се, че момиченцето, което държа в прегръдките си в болницата, вече беше проходило, но още повече се изненада от бурната радост, която го обзе. Краката му се подкосиха.

Щом Корин беше тук, е имал право и тя е събрала смелост.

Каква прекрасна Бъдни вечер, нали?

— Пристигна преди три дни — каза сестра му тихо. — Твърде късно.

— Защо не ми се обади?

— Беше малко объркано.

Което на езика на Джейн означаваше изключително трудно.

— Тя как е?

— Няма начин да не е по-добре. — След това погледна брат си:
— Имаше право, Кайл.

— Къде е негодникът.

— В затвора.

Джейн сложи ръка върху ръката му, а Джули поднесе горещата чиния под носа му.

— Аз приготвих печеното. Ще видите, истински майстор готвач съм.

— Не се съмнявам. Мирише вкусно.

Джули се усмихна. Тя също си спомни за своите петнайсет години, а пък Кайл изяде лакомо ястието под радостните погледи на всички. Което ги принуди да подхванат отново нишката на техния забравен разговор. Кайл постоянно поглеждаше часовника си. Корин не се връщаше.

— Коя стая? — попита той Джейн.

Тя го погледна втренчено, повдигайки вежда. Кайл повтори въпроса си настоятелно.

— Двайсет и трета.

Кайл отмести стола и излезе през вратата, която се намираше точно зад него. Отиде до стаята на Корин и нерешително почука. Чу тихи стъпки. Дръжката помръдна и тя откряна вратата. Кайл влезе в мрачината на нейното убежище.

— Току-що заспаха — прошепна тя с извърната в профил глава.

Той попита децата добре ли са. Тя потвърди и го въведе в стаята. Влязоха заедно, един до друг, достатъчно близо, за да усещат топлината си, и загледаха трите дечица как спят. Изглеждаха спокойни и кротки.

— Момиченце ли е?

— Да.

— Роди се през юни, нали? — каза едва чуто Кайл, като си спомни ясно деня, когато се обади в болницата.

Корин кимна. Тя също си спомни много ясно съобщението на секретарката.

— Как я кръсти?

— Криста.

— Много е сладка.

Бебето сбърчи носле и Корин направи знак на Кайл да излязат. Тя веднага се озова в коридора. Макар че Джак не беше наоколо, тя се страхуваше инстинктивно да не я изненада в деликатна ситуация.

Младата жена се мъчеше да заключи. Стоеше все така с наведена глава. Извърната в профил. Кайл я наблюдаваше. Ръцете ѝ трепереха.

— Не съм свикнала с тази ключалка. Заяжда.

Изпусна ключа и той се наведе да го вземе. Именно в този момент видя тъмното петно около лявото ѝ око. Беше ужасно подпухнало. Разбра защо внимаваше да не застане с лице към него. Повдигна брадичката ѝ. Тя не се възпротиви. Погледите им се срещнаха. Разбраха се. Кайл видя всичко. Подутия клепач, раната на скулата, разцепената устна, черните белези на шията под шалчето. Както и онези, които не се виждаха. Корин веднага закри лицето си с ръце. О, не от кокетство! В никакъв случай, защото искаше да изчезне, за да не обяснява как е приела да понесе това. Искаше само да сподави потока от сълзи, който бе невъзможно да удържи и секунда повече.

Тогава Кайл направи това, което искаше да направи от първия миг, в който я видя. Взе Корин в прегръдките си и я притисна към себе си.

4.

Корин плака безмълвно. Като че ли изливаше от себе си всички сълзи, стаени у нея от безкрайно дълго време. И двамата не помръдваха. Младият мъж не мислеше за нищо друго, освен как да я защити.

5.

— Ризата ви се измокри — каза тя най-накрая.

— За какво са ризите, ако не за да попиват сълзите на момичетата?

Знаеше защо той се държи престорено непринудено. Това дълбоко я трогна. За Кайл тя беше лъчезарна. Умиротворена. Безумно красива.

Вратата на коридора се отвори с шум, напомнящ, че сегашният миг е реалността, в която трябва да се живее. Появи се Джейн. Тя се спря и осъзна, че появяването ѝ е като косъм в супата.

— Кайл, като си готов... Искам да кажа, че те чакаме. Обещах... — притесни се тя.

— Идваме.

Джейн изчезна така бързо, както беше влязла, и Корин си помисли за думите, които той произнесе току-що. „Идваме“, а не „Идвам“. Той я погледна въпросително. Тя направи знак, че е готова.

Без да промълвят и дума, без всякакво неудобство, без да прекъсват повече своята близост, тръгнаха по коридора с ясното съзнание за силата на мига, който споделиха преди малко. Щастливи. Развълнувани. Трогнати и смаяни, че са тук заедно.

Преди да влязат в залата, музикантът каза, че ще се върне при нея, след като свири. Тя се усмихна, но не го проследи с поглед, докато минаваше между столовете. Посрещнаха го с викове. Той беше рокзвезда... От кръв и плът! Който тази вечер на по-малко от пет метра от първия ред ще се преобрази в подарък.

Всички столове бяха заети. На Корин ѝ се наложи да седне на една от масите, избутани до стената в дъното на салона. Той зае мястото си и сцената се освети. „Сцената е неговият живот“ — помисли си тя. Това беше колкото очевидно, толкова и естествено. Седна на пианото и намести табуретката. Защото нали местата на нещата трябва винаги да бъдат определени? Неволно движение, и ето че една нота е изпусната. Твърде силно напрежение, изпусната дума и чувството отлита... Изплъзва се и изчезва. Изящството умира и

баналността заема мястото на изключителното. Вълшебството. Сила, която обхваща една мелодия като великолепно акцентирано изречение. Живо. Понякога е достатъчна една запетайка, едно придихание, един полутон, един изразителен такт, едно многоточие, за да се докосне прекрасното. Както в реалността почти нищо не е необходимо, за да се промени всичко.

Обаче... и една ръка, която наранява, е достатъчна да унищожи цялото вълшебство.

Кайл взе един-два акорда. Те подсказаха, че е готов. Пръстите му се плъзнаха по клавишите, като че ли бяха част от него, и той запя коледни песни.

— Дядо Коледа ги очаква — намигна той на децата. — Пък и като си мислим повече за него...

Музиката заля салона и обгърна всички. Корин забрави себе си и като всички в залата у нея не остана място за друго, освен за музиката. Мъж или жена, чувстваха музиката по свой начин, преживяваха посвоему, което я правеше единствена за всеки човек и същевременно умножена многократно. Корин беше сигурна, че всички се питат Кайл съзнава ли своите дарби. Да свири и да пее толкова прекрасно и също така емоционално достоверно е просто... вълшебство. Каква друга дума може да се употреби? Да, Кайл сигурно беше донякъде и вълшебник. Впрочем не разбра ли именно той какво става с нея? Такива хора трябваше да владеят и малко вълшебство, за да възприемат онова, чието съществуване никой никога не е подозирал.

След това стана от пианото и с усмивка каза, че е време да грабне китарата. Засвири и запя отново. Самият той бе музиката. Беше в друга вселена. „О! Бих искала да отида там, където отива той...“ — помисли си тя.

Два или три пъти, всъщност много повече, Корин усети, че Кайл я гледа. Нея. Нея ли? „Мен ли?“ — учуди се тя. След няколко минути ще бъде Коледа, нали? И неизбежно си спомни за своите деца... За съдебния процес. За следващия ужасяващ сблъсък. За развода, който ще я потопи в друг свят. Нейния. Корин изплува на повърхността като от дълбоки води едва когато жените на първия ред помолиха за песен по желание. Той отговори, че не може да я изпълни сам. Без другите музиканти от групата. Някой друг попита дали с Патси все още

възнамеряват да се оженят. Той се усмихна и каза, че турнето им е било много емоционално.

— Имаш право — подхвърли жена от публиката. — Женитбата изисква дълго обмисляне! Не е ли вярно, момичета?

Заваляха и други въпроси, съвсем лични, и Корин се притесни повече от него. Смъкна се от масата и изчезна в стаята си.

„Това бе краят на моя концерт.“

6.

Джак стоеше до прозореца на своята килия, когато надзирателят му нареди да си ляга.

— Сънувай, друже. Може и да е Коледа след няколко минути, но оттук още никой не е избягал.

Затворникът се подчини на заповедта и си даде вид, че не вижда проблясващите ключове, висящи на колана му, които пееха сладката мелодия на свободата. Изтананика си наум, „че един прекрасен ден...“

— Та като заговорихме, Браниган, утре ще имаш компания.

— Моят подарък за Коледа ли?

Надзирателят се изсмя.

— Мечтай си. Ако съм на твое място, нямаше да го закачам. Това е един раздразнителен подарък, даже избухлив.

Джак се качи на леглото си, следен от зоркия поглед на надзирателя, който му пожела присмехулно: „Весела Коледа“. На което той отговори:

— И на вас весела Коледа, господине.

Главата така го болеше, че остана седнал, за да си припомни за пореден път какво беше казал на ченгетата и на адвоката си по време на разпитите. Премисли какво бе премълчал. За Маклоугън и за статията, която неговата мръсница беше отнесла от стаята. „Хитра си. Аз също, любов моя. И предварително ти благодаря, че ми развърза ръцете да го убия, без да ми мигне окото.“

Джак щеше да бъде превъзходен играч на шах, ако имаше склонност към играта. Пък и на тази игра тук. Във вестниците нищо не писаха за тях, което означаваше, че Корин не е казала нищо. За да предпази онзи глупак, нейния музикант. Всъщност Джак ще направи същото. За да не привлича погледите там, където ще удари.

О, тази нощ беше коледна и беше нощ на желанията! Браниган като разглезено дете си направи списък. Ще пипа с меки ръкавици и ще бъде много предпазлив. Не като този тъп паяк, който положително е женски, защото безразсъдно премина по тавана точно над един Джак, тикнат в затвора. Размаза го с длан.

— Щастлива Коледа, мръснице.

7.

Неизказаното. Тайните. Нещата, които не споделяме от свян. Нещата, които не казваме от страх. Нещата, които умишлено премълчаваме. Тези, които не можем да разкрием, защото е невъзможно.

Къде слагаме всички тези ужаси? Какво става с тях? Определят ли живота ни?

8.

Три тихи почуквания. Като три ноти в музиката. Корин отвори. Кайл стоеше пред вратата и държеше бутилка шампанско.

— Весела Коледа! Донесох и портокалов сок.

— Влез.

— Страхувах се, да не би да си легнала.

— Не, не съм. Аз... аз...

Не можеше да му признае, че крачеше напред-назад с надеждата да подреди рационално полуделите си мисли. Изпи две чаши студена вода и отвори прозореца, за да нахлуе студ и да пречисти стаята, замърсена от нейните мрачни идеи. Чудеше се дали да се върне в големия салон. Но да присъства на задаването на нетактични въпроси не беше прилично за нея. В този случай не измисли нищо по-добро от това да измерва дванайсетте квадратни метра на стаята, измъчвайки ума си. Трябва ли да отиде? Или не трябва? Такива неща правят ли се? Или не се правят?

И след това Кайл почука ненадейно и сега беше тук. В нейната стая. Усмиваше се.

— Може ли? — посочи той канапето до стената.

— Да. Да.

Седна и напълни чаша шампанско до горе, после една друга с портокалов сок. Действаше уверено. Ръцете му не трепереха, когато взе чашите, и Корин си помисли, че както при първата им среща долавя помежду им една нормална лекота. Тази липса на удивление от физическото присъствие на другия я караше да се чувства естествено.

Той се усмихна, все едно ѝ отправяше покана. Тя седна до него и взе чашата с плодов сок, която ѝ подаваше:

— Пожелай си нещо. Голямо и красиво. Неразумно...

— Мисля, че вече е изпълнено.

— Пожелай си друго — каза той, като я гледаше право в очите.

Корин наведе глава.

— Никога не съм си представяла, че един ден ще намеря сили да...

Думите ѝ заглъхнаха и тя затвори очи. О! Тези проклети сълзи!
Пое дълбоко дъх.

— Без теб аз...

Думите повече не съществуваха. Кайл взе ръката ѝ.

— Без теб и без твоята смелост, Корин, нямаше да си тук. Бъди сигурна.

Нямаше какво да прибави. Двамата го знаеха. Тя взе чашата си и отпи. Усещайки как всяко едно мехурче избухва срещу страните ѝ и небцето, как пее и песента стига чак до ушите ѝ. Той сложи ръка през рамото ѝ и я прегърна с най-голяма нежност, за да не докосне нито една от раните ѝ. Най-малкото, за да не почувства принуда. Беше Коледа. И тази вечер Кайл си пожела само едно — да държи тази жена в прегръдките си. Би си пожелал да има възможността да премахне страданията ѝ. Да ги изличи. Дори да ги поеме у себе си. Имаше достатъчно сила. Но знаеше колко отчайващо невъзможно е това.

Луната имаше време да поиграе на криеница с облаците, преди Корин да се отпусне. Тогава едва чуто започна да разказва. От онзи ден, когато Джак пристигна с ослепителна кола на паркинга до ресторанта „При Теди“, където тя непрекъснато сновеше между кухнята и мазните погледи на клиентите. Онзи ден няколкото постоянни клиенти на ресторанта погледнаха крадешком и към нещо друго, освен към дългата ѝ руса коса, сплетена на плитка, която се поклащаше дълга до кръста.

— Тъкмо щях да стана на седемнайсет... и Джак беше толкова ослепителен. У нас...

Гласът ѝ замря и Кайл разбра съвсем ясно каква цялостна застраховка е представлявал. Имал е уважавана професия, пари и много хубава кола. Това, което се цени в семейство с десет момчета. Без да забравяме бащата. Колкото до физиката му на герой от уестърн, кой би устоял?

Дълги минути Корин не каза нищо повече. Кайл потъна в нейния свят, както тя потъна в неговия, когато той свиреше. Представи си как влиза в църквата, поведена от баща си. Косата ѝ сигурно е била вдигната на кок и воалът ѝ е танцувал на вятъра. Казала е „да“ и се е подписала. По време на тържеството навярно е докосвала венчалната си халка — кръгла и плътна. Мислела ли е за своята първа брачна нощ?

Когато тя си припомни своето болезнено помятане, той дойде отново на себе си. Каза му колко много се е страхувала, че никога няма да може да износи дете. О! Била е изплашена до маниакалност. Рухнала... И тогава, след като Малкълм се родил, благодарила на небесата и... приела останалото. Като компенсация, докато не станало прекалено късно.

— Знам, глупаво е. Но той миришеше толкова хубаво, изглеждаше толкова жизнен, толкова здрав, че си казвах: „Трябва да платя, щом имам толкова хубаво бебе.“

Кайл си помисли, че това дете е трябвало да се роди. Не някое друго. В противен случай тази вечер Корин нямаше да бъде тук, в неговите прегръдки.

Животът...

Младата жена не разказа за първия шамар. Нито за следващите. Нито за ударите с юмрук. Нито за ритниците. Нито за случаите, когато я мятеше върху кухненската маса или върху пералнята, за да я насилва. Не си припомни останалото. Беше твърде болезнено. Повече от ударите. Кайл не попита нищо. Тя трябваше да извади наяве всичко, което бе готова да изхвърли от себе си. Той искаше да чуе всичко, което тя избираше да му разкаже. Искаше нейните думи. Но у него се надигна задушаващ гняв. Подсили онзи, който тлееше в душата му и който не стихваше.

Когато Корин заразказва за чекмеджето и отвертката... за книгата, която беше скрила там, без да мисли за последствията, Кайл разбра, че ако в този миг Джак влезеше в тази стая, можеше да го убие.

— ... след това видях очите на Криста. И червената светлинка на магнетофона. Протегнах ръка и го ударих с всичка сила.

9.

Корин не каза, че е гледала как Джак пада в безсъзнание на дебелия розов мокет. Не каза, че му е изтръгнала оръжието, което държеше под мишницата си, и се е прицелила в него. За няколко секунди е било в нейна власт ще живее ли или ще умре. Но ако го убиеше, щеше да отиде в затвора. Без децата си. Ако го убиеше, щеше да му направи подарък. Не каза, че иска той да страда. Не повтаряше ли Джак „без теб ще умра“. Не спомена статията на Тими, която инстинктивно хвърли в огъня. Но разказа как е грабнала Криста и ключовете на хубавия бял ягуар. Карала бе колата с абсолютна точност възможно най-близо до камъните, които бяха в края на тяхната алея, за да издраска боята на двете десни врати. Не беше губила време да настанява бебето на неговото столче, а го бе сложила на коленете си.

Беше слязла тичешком при яслата и беше грабнала Дейзи под смаяните погледи на персонала. После беше отишла с най-голяма скорост в училището и толкова силно беше удряла по вратата, че директорката ѝ отвори лично. Тогава... тогава се бе срутила. Беше почувствала пристъп на силна болка в лицето, врата, корема, гърба, но бе поискала да я отведат на Бойдън Стрийт 1918. Един полицай, който патрулираше в квартала, бе пристигнал след няколко минути и я бе убедил да отидат в Спешна помощ. Там беше дошла Джейн. Беше се погрижила за децата по време на прегледите. После я бяха разпитвали. Късно вечерта Джейн ги бе завела в Къщата. Корин не бе проронила нито една сълза. Беше разказала всичко... или почти всичко.

Когато най-накрая Джейн ѝ бе дала ключа на нейната стая, млада жена бе помолила за ножица.

— Ножица ли? Но...

— За да си отрежа косата.

Джейн ѝ бе донесла и ѝ бе казала право в очите, че ѝ има доверие. Което означаваше да не върши глупости.

— Искам само да си отрежа косата. Нищо повече. Ще оставя ножицата пред вратата след няколко минути.

Джейн намина „няколко минути“ по-късно. Наистина огромно количество руса коса като коприна и ножицата бяха оставени на пода.

Тъй като изпод вратата се процеждаше светлина, Джейн почука, за да съобщи, че Браниган е бил открит да обикаля из квартала и е бил задържан.

— Ако искаш, утре мога да те придружа до вас, за да прибереш, каквото ти е необходимо.

— Не искам никога да се връщам в тази къща.

— Аз ще се погрижа.

— Той казал ли е нещо? — бе попитала Корин разтревожена.

— Казал е, че нищо не си спомня. Абсолютно нищо.

— Лъже.

— Със сигурност. Казва именно това. Защото то го устройва много добре.

„С изключение на това, че аз го ударих.“ Корин разбра отлично тактиката на Джак. Възползваше се от факта, че тя го бе ударила много пъти по главата, за да твърди, че не си спомня нищо, но също така и да не споменава статията на своя шурей, нито книгата на Мери. Щеше да се наложи Корин да даде показания за причината за кризата. Да убеждава. Да обясни причината за ударите и останалото. От самото начало знаеше, че делото ще бъде трудно. Но това не промени решението ѝ да премълчи за статията. Никой не биваше да предположи, че Кайл е оставил някакви следи в живота ѝ.

— Моят брат ми разказа за теб.

Корин не реагира.

— След инцидента с Малкълм беше много разстроен. Говори ми за теб. Всъщност каза, че се страхува за теб.

Младата жена остана мълчалива, но слушаше внимателно думите на Джейн, която накратко описа живота им, после добави в заключение:

— Бих искала да знаеш, че имам приятел полицай, много добър приятел, който обикаляше дискретно вашата улица. За нещастие нито веднъж не забеляза каквото и да е, за да се намесим.

— Било е невъзможно. Извън стените на къщата не излизаше нищо.

— Безкрайно съжалявам — призна Джейн, взимайки ръката ѝ. — Трябваше да... Кайл ми каза наскоро, че е намерил начин да ти съобщи

телефонния номер на Къщата.

— Това ми спаси живота. Но — продължи тя, поглеждайки я внимателно — когато полицаите ме разпитваха, казах, че съм потърсила в телефонния указател след кръвоизлива и че името ми е вдъхнало доверие.

Джейн се усмихна.

— Ако промениш мнението си, сигурна съм, че брат ми ще свидетелства.

— Не искам да замесвам Кайл. Не искам Джек да има и една-единствена причина за оправдание. Ако някога го призова в съда...

— Имаш право, така е по-добре. Не бива да даваме основание на неговия адвокат да внуши, че съпругът ти е имал причина за действията си.

— Никога не съм направила нищо лошо — заяви младата жена с твърдост, на каквато не подозираше, че е способна. — Когато започна да ме бие, нямаше никакво основание.

— Можеш да ми имаш доверие, Корин. Няма да кажа нищо и ще отида да взема дрехите ви.

10.

Кайл напусна Корин малко след три часа сутринта, когато бебето проплака. Да, беше време да си отиде в своята стая. Колкото до съня... Как да заспи? След онова, което тя му каза, и след онова, което той изпита. Твърде много гняв и много, твърде много емоции.

Мина пред стаята на сестра си и понеже вратата беше открената, почука. Тя отвори с телефон до ухото си. Гласът ѝ звучеше „в тоналността на разговор с Дан“. Кайл се отпусна на дивана и се заслуша разсеяно в последните несвързани изречения на техния разговор.

— Къде е в този час? — попита той, когато сестра му остави слушалката.

— На работа.

Тя вдигна рамене и каза, че Дан ще дойде утре.

— Ами ти, къде беше?

— С Корин.

— И?

— И нищо. Говорихме си...

— Тя какво ти каза? — попита Джейн, тъй като не искаше да издава какво ѝ е доверила младата жена.

Кайл втренчено изгледа сестра си.

— Разказа ми за детството си, за срещата си с Негодника. За децата си. За своята изолация. За самотата си... и за червената светлинна на магнетофона. За „останалото“ не навлезе в подробности.

— На много жени не им се удава да го изразят с думи. Трябва да мине време, за да го разберат, да приемат фактите... и трябва да мине време, за да започнат живота си отново.

Кайл и Джейн се загледаха. Знаеха по-добре от всеки друг, че да си върне човек душевното равновесие, означаваше да забрави. Това беше невъзможно. Кайл отметна назад косата си и каза:

— Направо съм съсипан. Би трябвало да...

— Казали сме си всичко това, Кайл.

Тя седна до него на дивана. Усети студения му гняв, но също и останалото. Той протегна краката и ръцете си и дълбоко въздъхна. О! Знаеше много добре това, за което тя си мислеше.

— Отговорът е „може би“ — потвърди той, като затвори очи.

— Отиваш натам, където не бива да ходиш.

— Джейн, млъкни, моля те.

— Не ми харесва, когато говориш така.

Той отвори очи, напомни ѝ, че е любовница на Дан почти дванайсет години, но никога не е казал каквото и да било.

— „Не избираме кого да обичаме“. Това са твои думи, нали?

Тя не се изненада от отговора му.

— Ами Патси?

Той отбеляза един такт и изрече със своя нисък глас:

— Патси ли... в резюме ние сме във фаза на обмисляне на нашето бъдеще. Не става въпрос за професионално бъдеще, бъди сигурна.

— Заради Корин ли?

— Патси не знае нищо за Корин.

Джейн можеше да намекне, че не бива да се доверява на неизказаните неща, на прикритите, на премълчаните... но тя също замълча.

— Тази криза е по-сериозна от останалите.

Той сложи ръце зад тила си и въздъхна отново.

— Защо не ми спомена нищо?

Той вдигна рамене.

— Нали преди малко каза, че е необходимо време, за да разбере човек?

— Патси разбира бързо.

— Патси има късмет...

Замълча за миг, после добави, че не му е ясно какво иска в случая. Беше сигурен, че Корин го вълнува, както бе сигурен, че няма да направи...

— ... нищо повече, освен да помогна. Защото това просто е невъзможно. Знаеш какъв съм и какъв е животът ми. На Корин не ѝ е необходим някакъв тип, който живее в паралелен свят и чийто живот преминава по пътищата. — Впери поглед в сестра си. — Нали виждаш, че знам. Моят живот няма нищо общо с нейния.

Тя погледна в очите на брат си. Бяха сериозни и светли. Почти без тъга.

— Но...

— Какво „но“?

— Чувам едно „но“, което ти вярваш, че си скрил от мен.

— Но — призна си той — това не променя нищо в действителност, ако между нас можеше да има история. В някой друг живот.

Джейн не попита защо е толкова сигурен. „Тъп въпрос“ — щеше да отговори той. Защото се усеща, когато ще се получи. Глупаво е да се каже, но когато се внимава, веднага става ясно.

Кайл продължи и този път с глас, който при други обстоятелства щеше да разсмее сестра му.

— Тя има тази изтънченост, този финес, тази елегантност, които... които ще ме съпътстват и ще ми липсват до края на дните ми.

Джейн стисна ръката му и потвърди колкото можа поубедително, че има „право“ да бъде разумен.

— Но, по дяволите, надявам се онзи мръсник да остане в пандиза достатъчно години, за да започне тя живота си отначало с човек, който ще я обича и уважава. И най-просто казано, ще я направи щастлива.

— О! За това не се грижи.

Кайл стана и попита с едва прикрита тревога не намеква ли Джейн, че Корин вече е срещнала някого.

— С изключение на теб друг няма, доколкото знам.

— Ще падна от смях.

— Искам да кажа — продължи тя, — че по принцип госпожа съдия Макхенри води тези дела. Тя не е снизходителна и този „мръсник“ няма да излезе утре от затвора.

— Ами ако успее да се измъкне?

— О! Кайл! Човек не се измъква толкова лесно от затвор като във филмите.

— Ами ако адвокатът му докаже, че е имал трудно детство? Че баща му го е биел?

— Не вярвам случаят да е такъв.

— Откъде знаеш? Проучила ли си въпроса?

— Не.

— Тогава какво знаеш за него?

Джейн въздъхна.

— Не много.

— Джейн! Моля те — настоя Кайл.

— Знам, очевидно неофициално, ако разбираш какво искам да кажа, че Джак Браниган не се е оплаквал като повечето като него от своето детство. По-специално от майка си. Казал е, че е израснал като единствен син в спокойно и заможено семейство. Баща му е бил лекар, а майка му се е грижела за него. Наистина няма за какво да упреква родителите си.

— Опитваш се да ми докажеш, че не е наследствено ли?

Джейн поклати глава. Знаеше прекрасно какво намекваше брат й.

— Покойници ли са?

— Да, починали са много отдавна. Баща му от рак на белите дробове, майка му — от инфаркт малко след него. Даже Корин не ги е познавала.

— Тогава той ще претендира, че престъплението му е от страст.

— Кайл, не откачай! Що за глупост?

— Не аз, Джейн, съм откачалката. Той е откачалката. Макар че като го наричаме „откачалка“, го извиняваме.

— Не се тревожи. Той не може да докаже смекчаващи обстоятелства, защото такива няма.

— Ако трябва, ще свидетелствам. Ще кажа, че съм почувствал как стоят нещата, когато съм говорил с Корин в болницата. Впрочем ще потърсим и онзи хлапак от паркинга. Той...

— Кайл! — прекъсна го Джейн.

— Мога да докажа защо съм почувствал как стоят нещата. Няма да е трудно да се разбере...

— Нима си готов да разкриеш това, за което никога не си искал да говориш?

— Да. Ако се наложи. Ще поема последствията.

— Корин не желае да се разгласява. И има право.

— Каза ли ти го? Защо?

— Да, каза ми. И ще е по-добре да не се замесваш в тази история по друг начин, освен в инцидента с Малкълм. Тя не трябва да се озове в смущаваща ситуация. — Джейн го погледна в очите.

— Не знаеш какво ще измисли защитата. Ако се появиш някога в живота й по друг начин, освен като мъжа, който изпрати сина й в

операционната, никой няма да ѝ има доверие. Казах ясно „никой“. Дори ще „узакониш“ в очите на някои личности ударите, които е получила.

Кайл седеше неподвижно и мълчеше. Сестра му настоя и му обясни, че въпросите ще бъдат формулирани, за да бъде хвърлено съмнение върху невинността на Корин.

— Не забравяй, че ще я разпитват така, че да допусне грешка. Ако съдебните заседатели изпитат и най-малкото съмнение, че сърцето ѝ дори само веднъж е потрепнало едва-едва за теб, все едно делото е загубено. И после как ще обясните „предпоставката“, че живее в ад и ей така сте организирали няколко тайни разходки. Това няма да издържи в съда.

— Ами твоите координати?

— На полицаите казала, че е потърсила в телефонния указател след кръвоизлива. Името „Къщата“ ѝ вдъхнало доверие и случайностите в живота направили останалото. Не е престъпление, че ние, брат и сестра, знаем.

Кайл се обърна към Джейн, която продължи:

— Но тук никой не знае за инцидента с Малкълм и ще е по-благоразумно да сте дискретни. Тази къща е голяма...

— Разбрах. Никой не ме видя да влизам или да излизам от нейната стая.

Джейн поклати глава.

— Освен това трябва да съгласувате какво ще говорите, а именно, че никога не сте се срещали преди. И си мисля, че ще бъде също така по-добре да не общувате до края на процеса. Искам да кажа да не я търсиш по служебния телефон. И на мен се обаждай само на мобилния.

— Сигурен ли е?

— На името на Дан е. Корин трябва да се разведе бързо.

Кайл разбра какво намекваше Джейн. Била е подслушвана и е понесла всякакви гадости. Тя прокара ръка през челото си. Той видя очите ѝ с тъмни сенки и първите бели нишки, изгубени сред кестенявите ѝ къдрици. Джейн добави, че ще даде на Корин сигурен телефон, на него също, но...

— Дръж се тук както обикновено и всичко ще мине благополучно.

Той се усмихна и се изправи.

— Вечерята беше много вкусна.

— Как разбра? При скоростта, с която я излапа...

Той не успя да потисне една дълга прозявка.

— Отивай да спиш. Още не си свикнал с часовата разлика.

Кайл стана и я прегърна през раменете. Каза, че е хубаво да си е у дома. Останаха така няколко секунди един до друг, после се прегърнаха и си пожелаха „всичко най-хубаво“ както всяка година.

Той сложи ръка на дръжката на вратата, после се извърна рязко. Погледът му бе станал мрачен.

— Повтори това, което каза преди малко.

— Казах ти да вървиш да спиш.

— Не. За кръвоизлива. Вследствие от раждането ли е бил?

— Не. Получила го е, след като се е върнала вкъщи — обясни Джейн и веднага съжали.

— Каква е била причината?

— Джейн!

— Щом Корин не ти е казала нищо, и аз не мога да ти кажа.

— Какво ѝ е направил той?

Джейн се извърна. Кайл я задържа за ръката.

— Джейн!

Той се вгледа в очите на сестра си.

— Може би части от плацентата. Може би...

Кайл пребледня. Разбра кой със сигурност е причинил този кръвоизлив.

— Не ми казвай, че той я е... — Кайл не можа да продължи. Започна да осъзнава онова, което е било реалността на Корин. При това с години. От гняв размаха юмрук. — Трябваше да го убия. Трябваше да го убия на онзи паркинг!

— Не — каза Джейн с цялата строгост, на която бе способна, — трябва да остане в затвора, колкото е възможно по-дълго. Това е, което можем и което искаме да издействаме. И да се съгласи на развод.

Прегърна брат си и каза, че е чула и видяла толкова ужасни неща, причинени на жени, че има дни, когато се пита защо трябва да се надява.

— Така и не разбрах защо ги малтретират. Но само ми се ще тези жени да прозрат, че е възможно да живеят друг живот и децата им да се

спасят.

Но Кайл бе съсредоточил цялото си същество върху Корин. Върху живота, който бе живяла. Върху това, което родителите ѝ бяха допринесли да ѝ бъде сторено. Върху всичките ѝ неоправдани и чудовищни страдания. Върху безсмислието на живота. „Защо хората раждат деца?“ — запита се той.

11.

Кайл знаеше, че сестра му има право. Но не можеше да откъсне мислите си от Корин. Как бе издържала? На колко клони беше издрала пръстите си? Някога беше ли викала за помощ? Защо не я срещна, когато е била на седемнайсет? Как да спи след всичко това?

12.

Щяла нощ Кайл моли Мигрената да убие страданието му. Да погълне терзанията му. Разумът и чувствата му се сблъскаха. Видя отново изящните ръце на майка си да докосват белите и черните клавиши на пианото. Спомни си как я попита кои предпочита. Тя бе избухнала в смях и му бе отговорила, че те са като живота.

— Има хубави дни. Има и не дотам хубави. Понякога, като се замислиш повече за лошите, ти се иска да свириш тъжна музика. Но когато слънцето свети и на перваза на прозореца кацне пеперуда... Тогава имаш желание да свириш разнообразна, весела музика. Заради такива дни трябва да се живее, Кайл.

Тогава му се стори, че майка му говори странни неща. Би предпочел да каже, че обича да докосва клавишите, защото са нежни. Че е вълшебница и е в нейна власт да заповяда нотите да се появят. Би предпочел каквото и да е, само тя да не е тъжна...

Тази нощ би предпочел тя да е до него, за да я попита какво да прави. Обаче дълбоко в себе си знаеше много добре, че винаги е бил сам. Даже когато майка му беше жива.

„Животът...“ — мислеше си той, когато първите проблясъци, предвещаващи деня, се процедиха през пердетата на неговата стая. Будилникът показваше осем часа, но той нямаше сили да стане от леглото. Умората, вълненията и часовата разлика най-сетне го повалиха в неспокоен сън.

„Животът...“ — все още се въртеше в главата му, когато се сепна и се събуди. Звънеше мобилният му телефон. Кайл не успя да го извади от джоба на джинсите, които бяха на пода, и да отговори навреме. Патси му беше оставила не едно, а две съобщения. Щяла да мине да го вземе утре следобед към пет часа.

— Отиваме на среща с Майк Биле у Стив в Ел Ей. Летим в шест. На деветнайсети се връщаме в Лондон. Концерт на трийсет и първи. Нови европейски дати. Ваканцията свърши.

Край на първото съобщение. „Каква бездна между Корин и мен и какво непоносимо сходство“ — помисли си той, като чу гласа на Патси

да съобщава, че Диего Марадона, идолът на неговата младост, ще обядва с тях вдругиден.

— Не зная какво ще облека за... но си мисля, че за теб ще бъде добре.

После заключи:

— Всъщност... още нямам точен отговор, отнасящ се до нашия „случай“. Търся те само защото не искам заради теб да си губим времето, ако не присъстваш. Нищо друго не ти остава, Кайл. Каквото и да се случва при Джейн.

„Каквото и да се случва при Джейн.“ Не, Кайл не беше единственият, който имаше вдъхновение. Отговори с есемес „ОК“. Изпрати съобщението, като забрави да напише „Весела Коледа“. Избръсна се, изкъпа се, облече бяла риза и отиде в салона с влажна коса.

13.

Когато Кайл влезе, всички се хранеха. Веднага зърна, че Корин седи на същото място в края на масата с децата си. Носеше бяло поло. Последва съвета на Джейн и седна на своето място. Отвсякъде се чуваше „Весела Коледа“. Отговаряше „И на вас!“, като си помисли, че трябва да поздрави Патси. Но не изпрати съобщение и изяде всичко, което му бе сервирано, намесвайки се в разговорите. Изчака разумно закуската да приключи, за да намери възможност да поговори с младата жена. За да бъде до нея още миг. За да се почувства... щастлив. Та днес не беше ли Коледа? „На колко мигновения като това имаме право в живота си?“

Корин стана с бебето, без да се обърне към него пито веднъж. Той я проследи с очи. Джейн сложи ръка върху неговата и го попита иска ли още от десерта.

— Вече не съм гладен — отговори Кайл, — след всичко, което изядох.

— Ядеш много бързо. Научи се да бъдеш търпелив.

— Обичам те много — прошепна той.

— Ще ни направиш ли кафе, моля те? — каза тя. — Хайде, Малкълм, иди да помогнеш на Кайл в кухнята!

14.

— Е, как е ръката ти? — попита Кайл, затваряйки вратата след момченцето.

— Нищо ми няма. Здрав съм. Но — прибави детето тревожно — мама ми заръча да не казвам, че те познавам.

— Спомняш ли си за мен?

То кимна.

— Ами тогава ще казваме, че сме приятели, откакто си мой адютант в кухнята.

— Какво ще правя?

Кайл му предложи да подреди чашите в подносите, след това погледна момченцето право в очите.

— Нямах възможност да ти го кажа лично, Малкълм, но аз наистина съжалявам много за онова, което се случи.

Детето вдигна рамене и повтори, че е било по негова вина и сега внимава, когато пресича.

— Пирон ли ти сложиха?

— Не, нещо като винт, който после сам изчезва.

— Не е ли било необходимо да го вадят? — попита Кайл, като наля вода в кафемашината.

— Ами казаха, че не е необходимо.

— Боли ли те още?

— Не! Лекарят каза, че мога да се занимавам с всичко, с изключение на бокс. — След секунда добави: — По принцип не обичам да се бия.

От тона на Малкълм сърцето на Кайл се сви. Малкият постави последната чаша на подноса и вдигна очи към него.

— Казах на полицаия, че не съм знаел за мама. Вярно е. Не знаех за това, което татко е причинявал на мама.

Мъжът коленичи.

— Ти нямаш нищо общо.

— Мама е толкова мила. Не разбирам защо я е бил.

— Трудно е да се разбере и да се обясни. Дори за нас, възрастните.

Момченцето го загледа внимателно. То приличаше на Корин. „Има нейната коса и нейните светли очи.“ Кайл си помисли, че това е хубаво.

— Мразя го.

Малкълм пъкна ръце в джобовете на джинсите си, после изрече много бързо, че не разбира защо мама е мълчала.

— Понякога е невъзможно да изразиш нещата. След това съвсем не успяваш. Тогава малко по малко губиш навика да говориш. Особено когато се страхуваш.

— А ти страхувал ли си се?

— Безброй пъти!

— Кога?

— Всеки път, когато излизам на сцената.

— Аз също, когато учителката ме кара да казвам наизуст стихотворение.

Вратата се отвори и се появиха Корин и Дейзи. Младата жена се усмихна по такъв начин, че Кайл можеше да падне, ако не се бе подпрял на рамото на Малкълм.

— Джейн ме помоли да ви помогна.

— Справихме се доста добре — отговори младият мъж, като се изправи, благодарейки на сестра си, на Дядо Коледа, на звездите и на късмета. — Но се радвам, че идваш.

Корин погледна подноса и установи, че са забравили лъжичките. Даде захарницата на Дейзи и млякото на Малкълм. Помоли ги да нагледат Криста, която спеше в количката си до нейния стол. Децата излязоха. Вратата се затвори, Кайл и Корин се озоваха лице срещу лице.

— Весела Коледа — пожела й той.

— Весела Коледа.

15.

И като по чудо двамата забравиха тяхната мъчителна нощ. Той нямаше очи за нищо друго, освен за усмивката на младата жена, която го върна в настоящето. Стори му се още по-хубава от вчера, а тя не каза какво е изпитала след неговото излизане. Нито че е лежала, без да затвори очи до сутринта.

— Как си?

Корин промълви, че се чувства по-добре от вчера. И много по-добре от завчера... Забеляза тъмните кръгове под очите на Кайл, но се престори, че не ги вижда. Има въпроси, които не се задават. Усмихна се и постави първата кана с кафе на подноса. След това застана пред втората кафемашина, която работеше бавно. Той се приближи и попита децата как възприемат случилото се.

— Дейзи е много малка, но Малкълм... — Тя вдигна очи. — Казах му, че баща му ме е ударил, и то не за пръв път.

— Постъпила си правилно. Трябва да отговаряш на въпросите му.

Погледът му я смути. Знаеше ли какво е изтърпяла?

— Нямах друг изход, Корин. Та нали и тях защитавах.

Кафемашината изпухтя в знак, че кафето е готово. Корин протегна ръка да вземе каната. Кайл едва не хвана ръката ѝ. Но фантомът на Джейн му издърпа ухото. Той каза, че е постъпила правилно, като е махнала венчалния си пръстен. Корин се усмихна.

— Закълни ми се, че никога няма да се върнеш отново при този негодник. Каквото и да ти говори. Каквито и да са извиненията му, защото със сигурност той ще се извини.

Корин остави каната. Вдигна очи към него. Той съзря огромното ѝ отвращение.

— Не съм особено смела, но вярвам, че ще събера достатъчно кураж да живея без него.

— Възнамеряваш ли да се върнеш в Англия след делото?

— Не знам. Много неща зависят от съда и развода.

— Знаеш ли, че в Лондон се запознах с брат ти?

— Не — заяви Корин, без да се поколебае.

Излъга инстинктивно дори Кайл, и именно инстинктът ѝ внушаваше настоятелно, че никой не бива да знае.

— Не говорим често по телефона.

Той разказа за автографа, за визитната картичка на Тими и за неговата червена спортна риза, открояваща се в тълпата.

— Разказа ми туй-онуй за твоето семейство.

— Не мога да се върна при семейството си — призна тя. — Те няма да разберат и ще ме върнат на Джак, само да могат.

— Имаш ли пари? Да ти помогна...

— Благодаря ти. Моят адвокат има грижата за всичко. И... реших да му се доверя.

— Ако имаш нужда от каквото и да било, бих искал да ми кажеш...

— Това, от което имам нужда — подчерта тя, издържайки погледа му, — е да оправя живота си. През всичките тези години Джак все ми повтаряше, че без него съм нищо.

Кайл поклати глава.

— Не е вярно! Но те разбирам.

После добави, че се упреква.

— Защо?

— Ако се бях вслушал в инстинкта си, когато те видях за пръв път...

— Не, Кайл. Няма за какво да се упрекваш.

После тя сведе глава и заяви ясно, че никога не са се срещали в онзи парк.

— Разбира се. Вчера моята сестра ми говори. Или тази нощ, вече не знам.

Кайл се усмихна така, че Корин грабна единия поднос. Той постъпи по същия начин с другия. След това, все едно нищо не се бе случило, преди да отвори вратата, той попита как е върбата в парка. Тя отговори, че са окапали всичките ѝ листа, но все пак е любимото ѝ дърво. Кайл щеше да прибави, че той също се е влюбил внезапно и непреодолимо, но вратата на кухнята хлопна странно зад тях.

Корин си помисли, че братята ѝ са твърде далеч, а Кайл си каза, че не е възможно това да е Патси, която закусваше със семейството си. Една майка хвана сина си да краде, той се закле, че не е направил

нищо. Нищо не е взел. Нищо не е видял. Някой попита защо винаги
някоя врата се затваря без причина, а друг — дали всички прозорци са
затворени...

— ... защото чувствам някакво течение върху раменете си.

16.

Кайл и Корин поставиха подносите на масата. Тя наливаше кафе в чашите, той ги подаваше на една или друга жена. Намесиха се в разговорите. Без да чуват нищо. Без да се гледат. Но лактите им се докосваха. Ръцете им се доближаваха по свое желание. Той разбра, че всеки път, когато ще сядат на масата, ще очаква нейната ръка до своята, но ще усеща само празнота.

— Тази чаша е за мен. Не се скъпи — каза той. — Пропуснах закуската.

Тя се усмихна и напълни чашата, преди да седне благоразумно в другия край, а той се премести бързо до Джейн.

— О! Вижте! Заваля сняг! — извика едно хлапе, надигайки се от мястото си.

— В Сан Франциско не вали сняг.

— Днес вали.

Докато всички бяха изпаднали в захлас пред няколкото изумителни снежинки, падащи през този ден, Корин излезе от трапезарията с Криста на ръце. Дейзи тръгна с нея, а Малкълм остана в един ъгъл на стаята. Наблюдаваше музиканта скришом. Кайл също го поглеждаше, после се приближи бавно.

— Тази сутрин гледах телевизия и те видях с твоята група.

— Как е, хареса ли ти?

— Трудно ли е да се пее и да се свири едновременно?

— Не. Става от само себе си. Аз не мисля. Но виждам, че ти си разсъждавал много сериозно по въпроса.

Малкълм вдигна рамене.

— Взимаш ли уроци по музика?

— Не. Все пак в училище пеем. Но учителката ни учи само на глупави песни.

— Разбрах. Искаш ли да те науча на някоя хубава песен?

— Може. Не знам.

— Ела. Елате — поправи се Кайл, когато четири-пет хлапета се приближиха.

17.

Да, беше Коледа. И както по време на идеален семеен празник, при който всички усилия са насочени да се избягват удари и повишен тон, след трапезата всички сновяха между кухнята, салона, масите, където играеха карти, фотьойлите и залата с телевизора. За тези жени, които бяха спечелили решителната битка със себе си, за да дойдат тук, тази Коледа трябваше да бъде изключителна. Спомен, за който да се уловят в дни на голямо изпитание...

Корин се смеси с пансионерките и се разхождаше напред-назад между своята стая, където кърмеше Криста, и другите стаи на тази къща, която Джейн управляваше като крепост. Младата жена срещна много пъти Кайл. Те се усмихваха един на друг, зарадвани, че са вдигнали очи в един и същи миг, и се търсеха с погледи, като се стараеха усърдно да го крият.

Часовете се изнизваха, снежинките, които прехвърчаха нарядко, сякаш увисваха, светлината гаснеше. Запалиха отново свещите и лампи. В полумрака гирляндите възвърнаха радостния си блясък. Децата се смееха и играеха. Някои лазеха по коридорите, други бутаха количките си, момиченца играеха на кукли или на криеница, най-големите играеха с най-големите, лакомниците огладняваха изведнъж. Трябваше отново да се готви. Кайл се поколеба дали да предложи помощта си, но не устоя на желанието да бъде до Корин. Много близо до Корин.

Тогава се остави на бандата дечурлига и хвана китарата не се знае за кой път през този ден. Тананика, обяснява, разказва, отговаря на въпроси, а в това време всички гледаха ръцете му, както той бе наблюдавал ръцете на майка си.

За няколко секунди Корин също застана неподвижно в рамката на вратата към салона и, по дяволите, си помисли за ръцете на Джак... О! Тези проклети ръце... Тя се шмугна много бързо в коридора, за да скрие смущението си. Трябваше да се подпре на стената. Затвори очи. Твърде много образи я връхлетяха изведнъж. Твърде много болка се пробуди. Както и през тази нощ, я заляха хиляди чувства. Изумена

беше от факта, че е тук, и същевременно почти не ѝ се вярваше. Трудно ѝ бе да се убеди, че никой няма да я запрати насила отново в ръцете на този човек, който не знаеше да обича, а да бие, за да замълчи, и я изнасилва, за да задоволи нуждите си. „Защото това без взаимно съгласие, независимо дали сме женени или не, със сигурност е изнасилване.“

И после... очите на Криста. Те гледаха и записваха всяко замахване на нейния баща срещу майка ѝ. Корин не искаше тези очи да си спомнят. Ако само касетата имаше безкрайна продължителност, за да докаже фактите, които тя трябваше да разказва и преразказва. Всичко. До онзи миг, когато въздухът не достигаше вече до дробовете ѝ. Когато протегна ръката си и беше удряла на свой ред. Когато Джак изведнъж се отпусна безжизнено.

Откъде намери сили да отхвърли неговото тяло от своето? Никога нямаше да разбере. Но го направи. Спомни си отново за тежестта на ръката на Джак в нейната длан. Студена и внушителна. Знаеше, че ако нямаше деца, можеше да го убие. Ръката ѝ не потрепна, когато се прицели, и се закле, че никога повече няма да го остави да проникне в нея. О, не, никога повече. „Без теб ще умра, Корин“ — казваше той толкова пъти на колене, когато молеше своето извинение. „Ще чакам да умреш“ — помисли си тя.

И на този двайсет и пети декември, облегната на студената стена в коридора, отказа да види ужаса на ситуацията, предпочете неповторимия миг, когато животът ѝ поднесе възможност да живее по друг начин. Тази сила, която се вля в нея, я учуди. Не знаеше дали тази сила още е в нейна власт, или само за един кратък миг е обитавала нейното съществуване. Дори ако нейното бъдеще всяваше у нея паника, дори ако делото и разводът щяха да бъдат изпитание, чиято жестокост не можеше да си представи, дори ако знаеше, че винаги ще бъде длъжна да живее със своето минало, никога повече Корин нямаше да приеме да живее под ударите и властта на Джак. Или на който и да е Джак. Отсега нататък беше свободна. Като вятъра в дърветата. Свободна... да мисли и да живее, както тя иска. Свободна да пази Кайл в сърцето си. Защото какво друго ѝ оставаше? Той имаше Патси. Животът на този мъж беше толкова... Живот, в който ще мислят един за друг. Често. Може би много често. Като сила. Това беше предвидимо

бъдеще. Тогава, все така облегната на стената, тя отвори очи. Чу Кайл, който говореше на децата.

Бе взела решение, обърна се и застана в рамката на вратата. За да премахне своя страх. „Всички мои страхове.“ И да погледне тези ръце, които няма никого да ударят.

Той вдигна глава към нея и за стотен път през този ден погледите им се срещнаха. Не се усмихваха. Взираха се дълго един в друг. Корин първа откъсна очи и изчезна в сумрака на коридора, запътена към стаята, където спеше нейното бебе.

Кайл помоли едно момиченце с лунички и червена панделка да повтори въпроса. Отговори с музика и внезапно, като светкавица, му хрумна една смешна мисъл. Като че ли бе обречен да обича отсъстващи жени. Неговите гаджета, когато беше съвсем млад, които го бяха изоставяли заради някой тип „по-готин“ или „не чак дотам“... Кайл не беше имал нужда Дженифър, Кейти, Линда или София да губят ценно време да сринат прилагателното „стабилен“. Колкото до Патси... Напразно се бе мъчил да я опознае, тя си остана все така далечна. А той така изгубен. „Корин няма нужда от такъв като мен.“

Стана и се залута от стая в стая като сянка, замислен за неща като празнота, загуба, любов. „Тези понятия безвъзвратно ли са свързани?“

Няма значение кой глупак ще каже, че неслучайно се е влюбил в Корин. Все пак способността му да я „усети“ не беше ли благодарение на неговата майка и на миналото му. И ако е влюбен, не беше ли защото Корин е такава. Никога не бе попадал под очарованието на нито една от жените, преминали през Къщата на Джейн. В действителност Кайл се присмиваше на всичките тези теории и на всичките тези анализи. Нямаше време за това. В края на краищата имаше значение това, което чувстваше и превръщаше в музика. Важното беше да се изживее именно то. Кое се бе превърнало в негов занаят. И то какъв занаят! Как да се въздържи от чувството, което изпитва, излизайки на сцената? От този неповторим миг, когато публиката го извиква отново и отново заради неговата сила и неговата любов. Това е неговата храна. Неговата потребност. „Да, как да се въздържа?“ — повтори си той.

Това беше невъзможно за него, за Патси, Джет и Стив... И те познаваха същия успех, без да имат същото минало. Нито един от тях

една сутрин не бе намерил майка си мъртва. На пет години. Убита от техния тъп баща. Патси имаше любеща и толерантна майка. Джет и Стив бяха родени в стабилни семейства и докато са расли, са им обръщали внимание и са ги изслушвали. За да успеят, не се бяха борили. За да успеят, имаха талант, късмет и работеха това, което обичаха, без да жалят сили. „Никога не бих могъл да престана. Никога...“

18.

Но очевидно всичко това човек си го мисли и си го казва от разстояние. Тревожи се мъчително от разстояние. Както умува отдалеч. Подслонен до другия. В своята интимна, малка вселена на въпроси и съмнения. Това е също толкова измамно, колкото и ненужно, защото докато разстоянието се стопява по-бързо от снега в Сан Франциско, сърцето се стопля толкова, че подклажда огън в душата, изгаря и смалява до дим всички тъжни решения.

Така, когато Корин мина покрай него, далеч от всякакви погледи, Кайл не се стърпя и протегна ръка, за да хване ръката на младата жена, и душата му намери лесно няколко неоснователни причини да я задържи малко по-дълго до себе си. Забравила предишната дълбока апатия, съмненията и въпросите. Настоящото е толкова магическо. Как да му се съпротивлява човек? Защо да му се съпротивлява? Животът е сега. Не вчера или утре.

19.

— Погледни — каза той, привличайки Корин до един прозорец в библиотеката, където нямаше жива душа заради някакво интересно телевизионно предаване.

Тя взе мобилния телефон, който той ѝ подаде, и видя снимка на себе си с Криста на ръце. Но лицето ѝ не се виждаше. Бяха ясни само синините и нейната безформена коса.

— Ужасна съм.

— Прекрасна си.

Той показва една след друга и останалите снимки, които ѝ бе направил, без тя да знае. Изненада се, но не го показва. И тогава Кайл се спря на една. На нея беше в профил и гледаше как децата ѝ си играят.

— На тази си толкова... толкова себе си.

— Искаш да кажеш, като теб ли, когато самият ти ставаш музика?

Както в онзи момент с върбата, хареса му, че го изрече с такъв глас. Сигурен и спокоен. Развълнува се, че го гледа в очите. Обърка се, като му поиска негови снимки.

— Съмнявам се, че ще мога да взема някога онези, които са в компютъра на Джек.

— Ела.

Той хвърли поглед към коридора, после я поведе за ръка към кабинета на Джейн. Вървяха бързо. Времето изтичаше бързо... Минаха по коридора и двамата с усещането, че са по на седемнайсет години и животът е пред тях... Но техният е бил вече предначертан и никой не върви никога срещу течението на тази гадост времето.

Кайл затвори вратата, заключи я, седна пред компютъра. Тя се приближи до двете картини на стената. Абстрактни творби, изпълнени със светлина и...

— Нарисувани са от сина на Дан.

— Талантлив е.

— И аз така мисля.

— На тази снимка на колко години си? — попита Корин.

— На десет. Джейн вярваше, че ще стана виртуоз.

— Но ти си виртуоз.

Кайл едва не изпусна телефона си. Корин се усмихна и прибави, че по онова време не е имал същата прическа като днес.

— Джейн ме подстрига. Повече не ѝ разреших да го прави.

На стената беше окачена стара снимка в рамка. На нея се виждаше Джейн пред Къщата. Беше ясно, че е направена в деня, когато е получила ключовете. На заден план Корин позна Дик. Много по-слаб, отколкото днес. Скръстените на гърдите му ръце не опираха в корема му. В израза на Джейн се долавяше надежда. Та нали там беше и Къщата. Фасадата беше преобоядисвана оттогава, входната врата за няколко години бе сменила цвета си от зелено в бордо, дърветата също бяха различни, но още тогава вече внушаваше дълбоко доверие и спокойствие. Сякаш Къщата си бе намерила истинския собственик. Сякаш като са заедно, ще има възможност да се работи. Сякаш връзката, която обединява нещата, местата, съществата, бе реална. Тази снимка беше самата Надежда и Корин я почувства точно така.

Кайл ѝ довери, че и той има известна практика с художеството. Веднъж боядисвал със Стив и Джет, което им отнело цяло лято.

— Коридорът и част от фойето са мое дело, но признавам, че с музиката по ме бива.

Той притегли стол до себе си и Корин се приближи. Седна с бебелефона в ръка. Кайл изреди всичките снимки и задържа последната. На нея тя гледаше как Малкълм и Дейзи разсмиват Криста.

— Тази е любимата ми.

После той прибави, без да помисли:

— Като ми позвъниш, ще се появява тази снимка...

— Вече нямам телефон — отвърна тя.

— Някой ден ще имаш.

— Няма да ти се обаждам, Кайл.

Той замълча.

— Знам. Но ако някой ден решиш да се обадиш...

Погледът ѝ срещна неговия и Корин повтори, че няма да се обади...

— ... никога. Предпочитам да прехвърлиш тези снимки, моля те.

Тя се усмихваше. Но искаше да убеди него, а на себе си да гарантира, че Надеждата няма да допусне всички безумия. Искаше

това чудно нещо, което съществуваше между тях, да остане жизнеспособно. Искаше само най-доброто. Нищо друго, освен най-доброто. Той отвърна на усмивката ѝ. Благоразумно. Но неговите манипулации не дадоха никакъв резултат. Устройството направо отказа да работи.

— Не разбирам — каза той след безброй безплодни опити.

Разкачи всички връзки, взе да включва и да изключва, за да открие...

— ... че този тъп компютър отказва да приеме моята карта и, разбира се, на мен не ми стига кураж да запазя твоите снимки.

Той се извини. Тя се разсмя. И той се разсмя, и обеща, че ще се справи. Започна отново етап по етап, като същевременно обясняваше пак, че в идеалния случай, когато фотографиите бъдат прехвърлени, ще бъде достатъчно да... От бебефона долетя гласчето на Криста. Корин отиде при дъщеря си, а Кайл остана седнал на пода. Дезориентиран и объркан.

20.

Проклетите снимки останаха в неговия мобилен телефон и той изобщо не разбра защо, макар че според него беше логично и нормално да си бъдат там. Но Корин имаше нужда от тях. По един или друг начин трябваше да ги прехвърли. „По дяволите!“ — повтори на глас. Беше упорит и методичен. Артист, който притежаваше прецизност. Кое е всичко, с изключение на несъвместимото. Защото един артист винаги е прецизен, особено когато не намира подходящия жестът.

Затова започваше отново и отново. Толкова пъти, че забрави часа за хранене. И както обикновено Джейн дойде да го измъкне.

— Помислих си, че пак си се отвлякъл с твоята музика.

— Тези снимки не искат да се прехвърлят — възмути се Кайл.

— Кои снимки?

— Тези, които обещах на Корин.

Той бутна мобилния си телефон пред Джейн. В първия момент тя не каза нищо. После отбеляза, че са сполучливи, но че ще си навреди, ако ги запази и ако ги гледа твърде често. Той отговори, че това е негов проблем.

— Ами ако Патси попадне на тях?

— Няма такава опасност.

Джейн поклати глава.

— Откачил си.

— Казах ти, не аз съм откачалката.

— Ела.

Той не помръдна.

— Ела да хапнеш разни вкусни неща, от които ще понадебелееш малко.

Той седеше и гледаше червената рокля на Джейн, като че ли я виждаше за пръв път през този ден.

— Тази рокля е специално за случая.

— Подарък от Дан е.

— Той дойде ли?

— И си отиде. Но ще се върне по-късно.

— Това червено ти отива.

— Малко ме беше страх да не заприличам на Дядо Коледа.

— С тази рокля си различна, не като тъмносиня или черна. Също кафява.

— Имам един зелен костюм и цял куп шарени блузки, но не мисля, че сега е моментът да правя инвентаризация на гардероба си.

— Още не съм ти купил подарък — каза той, ставайки. — Нямах време...

— И аз.

Кайл прегърна сестра си през раменете. Тръгнаха по коридора и той попита има ли някакво по-специално желание.

— Грамадна кутия белгийски шоколад.

— Готово. Ще свиря в Брюксел на шести януари. Ще ти изпратя.

— Две, моля те.

— Добре.

— А ти, какво е твоето желание... искам да кажа извън това, което не можеш да имаш.

— Не искам нищо. Имам си всичко. Даже мигрени.

Джейн го погледна, а той ѝ намигна.

— Знам, че ще ме излъжеш, както обикновено, ако те попитам дали си ходил да те прегледа някой лекар.

— Няма да те излъжа. Прегледа ме лекарят на застрахователната компания.

— Изследване на кръв и урина.

— Забравяш кръвно налягане, контрол на ваксинациите, тегло и ръст, сякаш мога да порасна още.

— Кога те прегледаха?

— Забравих.

— Кайл!

— На трийсет години съм и страдам от мигрена като милиони хора по земята. Това не ги убива, доколкото знам. И моля те, Джейн, гледай си своята работа, вместо да...

— Това ми е работата — каза тя и все пак се усмихна.

Той свирна продължително. Както когато беше хлапак. И прибави, че днес наистина е ден за подаръци.

— Спести си сарказма. И по този повод те моля тази вечер да си отидеш в твоята стая. Не искам да те виждам да се мотаеш пред моята, защото няма да бъда на разположение да бърша каквото и да било.

Той отметна косата си. Наближиха трапезарията. Миришеше на френско фондю. Джейн се запита изведнъж дали ястието ще се радва на успех.

— Във всички случаи децата като че ли се забавляват.

Всъщност те си играеха с хапките хляб и дърпаха конците на сиренето.

— Като погледнеш оттук, приличат на паяжини — каза тя.

— Сам дете паяжините миришат по-малко. Та като стана въпрос за паяжини, имаш под бюрото. Паяци ли си отглеждаш?

— Би трябвало да знаеш, че те помагат да се изстребят летящите гадини. Ако само правеха същото с тези, които пълзят...

-... и с тези, които ходят на два крака.

— Моли се това да се случи.

— Бих искал — промълви Кайл. — Но как? Дядо Коледа си отиде вече.

— Помоли светицата на паяците.

21.

— Няма да повярваш, но тези загубени снимки не желаят да напуснат лаптопа ми — каза Кайл, приближавайки се към Корин, която нареждаше чиниите в миялната машина. Тя схвана намека, но го успокои, че в крайна сметка ще му се подчинят.

— Ако обичаш, би ли ми подал съдовете от масата — каза тя.

— Аз ще ги почиствам, а ти ще ги нареждаш?

— Защо не.

Някой влезе и им предложи помощта си, но Кайл отговори, че отлично се справят със задачата и че всъщност на разположение има само една миялна машина и само една мивка. Отговорът хареса на Корин и влезлият очисти терена, безкрайно щастлив, че е освободен от досадната домакинска работа.

— Виж какво, ти не възнамеряваше ли да изчезнеш преди делото? — попита Кайл с някак неестествен тон.

— Не. Защо?

Изглежда я втренчено.

— Корин...

— Разбира се, че не.

— Трябва да останеш тук. Ти и децата имате подслон в тази къща.

— Знам.

— Обещаваш ли?

— Да.

— Кажи: „Обещавам.“

— Обещавам ти, Кайл.

Неочакван трепет го обзе дотам, че чинията, която почистваше, му се изплъзна и падна в кофата за боклук. Той наблюдаваше Корин как се преструва, че не забелязва смущението, което беше предизвикала у него.

— Ще бъда тук до края на делото.

— А след това?

— Вече ме попита, Кайл.

Той ѝ напомни, че не му е отговорила.

— Не зная още. Нека да мине първо делото и да се разведа. И искам да работя.

Кайл разбираше, беше очевидно. Можеше да състави списък с мечтите на Корин. Ключ; фотографски апарат; заплата; сметка в банката; дни на свобода и спокойствие, които идваха един след друг... И никой, който да разбива сърцето ѝ и да смазва тялото ѝ.

— Не съм споменавал пред теб, но Тими ми каза, че сме се засекли на летището в Лондон.

Той ѝ обясни как му се е сторило, че е забелязал косата ѝ, как се е присмял на себе си, и тя от своя страна призна, че си е мислела за него, като е гледала хората да се тълпят.

— Питам се как се справяш с всичко това.

— Това е съвсем естествено. Не се дразня.

— Какво ти е мнението за Тими?

— Ще стигне далеч.

— Той иска да замине за Афганистан. Страхувам се, че вече е там.

Кайл веднага ѝ отговори, че може би е трябвало да откаже интервюто, а тя се питаше как да признае, че тази статия ѝ спаси живота, както и че едва не ѝ го отне. Нима Кайл щеше да живее спокойно с тази мисъл? Тя продължи:

— В Лондон срещнах Мери.

— Мери ли?

— Момичето, което ми даде книгата, която...

Разказа накратко за своята мимолетна, но изключителна среща с младата жена. Той пожела да узнае какъв е сюжетът на романа. С няколко думи тя спомена за Анди, за неговата решителност, за неговата смелост, за неговата надежда и за топлия пясък на Сиуантанехо.

— Красива история — отговори Кайл, но вълнението на младата жена му направи твърде силно впечатление, за да свърже филма, от който видя само последните кадри, и това, което току-що чу.

— Понякога се питам по какви пътища нещата се случват — продължи тя, избърсвайки ръцете си.

— Мама все казваше: „Бих искала да се върна точно в онзи миг, в който съдбите се преплитат.“

Не беше необходимо Кайл да признава, че досега това не го бе доверил на никого. Почувства го. Така както и двамата знаеха, че тяхната среща беше „преплела съдбите им“. Но не се поглеждаха. Именно в тази секунда изпитаха и голям страх, и голямо желание. И преди всичко си мислеха, че беше абсолютно... невъзможно.

— Останаха ли още чинии? — попита тя.

22.

Поднесоха десерта точно когато сядаха на местата си около масата. Светото Съвпадение потри ръце, като се надяваше, че именно сега ще вземе преднина пред светията на благоприятните действия. Корин и Кайл бяха отново включени в общия разговор, без да губят междуременно нишката на онзи, който ги свързваше.

— Шоколадов сладолед или сметанов сладкиш?

И двамата си избраха шоколадов сладолед, чийто вид привлече едно малко, любопитно паяче, настанило се в големия полилей на тавана. То наведе глава, за да гледа как се изпразват чиниите и се поднасят за още. Виждаше как лъжичките отиваха и се връщаха бързо към големи, усмихнати и изцапани усти. Плъзна се по своята нишка, наблюдавано с интерес от едно момченце, и се залюля наляво и надясно, за да запамети прилагателните, които произнасяха тези устни. Събеседниците бяха загрижени за времето, за метеорологичните прогнози и естествено стигнаха до глобалното затопляне. Всеки си имаше мнение и Кайл каза, че е видял как ледниците в Аржентина са се смалили за няма две години. Той говори за океаните и за отпадъците, които образуваха широки, тъмни петна... и когато някой го попита дали възнамерява да се ангажира в екологичната битка, паячето въздъхна: „А защо не в надпреварата за президент на републиката?“ То избухна в смях от своето хрумване и плъсна в чинията на хлапето, което не се разкреця, ами го гледаше как се опитва да излезе от английския крем и да изпълзи по планинския скат на кейка.

Детето дръпна ръката на майка си, но на нея много не ѝ се искаше да го слуша, и в това време големият брат вдигна лъжичката си, за да я стовари върху насекомото. Малкият задържа ръката му и в следващата секунда паячето изчезна без следа, все едно отлетя. Да. Днес настъпи примирие. Паяците нямаше да бъдат премазвани с лъжичка, жените можеха да говорят без страх за плесницата, на децата им бе разрешено да хапват крем с пръсти, Джейн си казваше, че все още никой не е позвънил на вратата ѝ, и че Дан ще бъде тази нощ

отново с нея, а пък момченцето попита брат си дали паяците не са започнали да летят заради топлата струя от климатика.

— Да му се не види, тъпчо! Сега ще ми дадеш твоя десерт.

23.

Часовникът тиктакаше, философствайки върху събитията, които се разиграват, после напомни, че е време майките да сложат децата в леглата. Кайл намери начин да подхвърли на младата жена, че излиза да купи набързо някои неща.

— Сега ли? — учуди се тя.

— В Америка сме, Корин... И ти оставям ето това — каза, като ѝ подаде някакъв предмет, на който тя дори името не знаеше. — Моля те да изслушаш разработката на последната ми песен, бих искал да чуя твоето мнение.

— Моето мнение ли?

— Да, бих искал да чуя твоето мнение.

Децата бяха изтощени, пъхнаха се под завивките със своите играчки и се отнесоха в света на сънищата. Корин застана на прага, докато равномерното им дишане не го потвърди. Видя, че странният предмет на Кайл е на канапето. Погледна кувертюрата, която тази сутрин оправи. Но това не бе променило нищо. В атмосферата се усещаше тяхното присъствие. Взе бебephона и предмета, който Кайл ѝ даде, отвори вратата и излезе. По-добре Кайл да не я сварва тук. По-добре да се запилее някъде из къщата, отколкото да остане в тази стая, чиято врата заграждаше техния свят.

Мина покрай салона и забеляза, че всички са вперили погледи в екрана, но не влезе. Надникна в кухнята. Жените там готвеха и бърбеха неспирно. Реши да застане в тъмния коридор, но някой можеше да я види и тя да бъде принудена да изслуша истории, които не искаше да слуша. Заскита се, докато краката ѝ я отведоха до безлюдната библиотека. Влезе, но не затвори вратата след себе си. Застана до прозореца в дъното. Снегът отдавна беше престанал да вали. Натисна „play“ и се потопи в музиката.

24.

Когато Кайл забеляза Корин, тя все така стоеше до прозореца. Беше сама в полумрака. Застинала. Знаеше, че слуша музиката му. Може би със затворени очи. Изглеждаше толкова крехка. Но не като дете. Нейната крехкост напомняше за преживени страдания. Личеше по позата ѝ. Страхуваше се, че може да избяга. Бутна вратата и тя зърна отражението му в прозореца.

— Ето, че те намерих.

Тя се усмихна. Той остави палтото си и найлоновия плик, който носеше, върху един от фотьойлите. Приблужи се до нея.

— Харесва ли ти?

— Много — промълви.

— И как усещаш тези парчета?

— Това е... това е... Не зная как да ти обясня.

Кайл се приближи още към нея.

— Опитай се. Каж ми как ги усещаш.

Корин не забелязваше, че той беше опасно близо, нито колко възхитително бе това. Тя се съсредоточи, за да намери точните думи. Харесваше ѝ, че Кайл не я оставя на мира. Помага ѝ да се освободи от веригите си. Именно той я кара да повярва в себе си. Да, че е точно той. Тогава пред очите ѝ изплува картината и Корин каза, че за нея тези мелодии са осезаеми, сякаш имат обем.

— Навяват ми усещане за вълна.

Сравнението се хареса на музиканта.

— За пръв път ме сравняват с вълна. Но след като съм израснал в Сан Франциско и след като през половината от годината пътувам над океаните, вероятно без да го съзнавам, вълните ме вдъхновяват.

— Във всеки случай намирам двете последни парчета дръзки, вълнуващи и...

— И?

— ... и непокорни, и меланхолични, и...

— И?

Тя вдигна очи към него.

— Нима не си такъв?

Това не беше въпрос. А заключение. Разбира се, той го знаеше. Но се смути дотам, че се приближи до прозореца. До Корин. Колкото е възможно по-близо. Имаше желание да чуе дишането ѝ. Обичаше да слуша дишането на хората. Защото то измерваше тяхното чувство и в този миг Кайл усети непреодолима необходимост да разбере точно какво е чувството на младата жена. Самият той да бъде мярката.

Той не си го призна, даже не си го помисли. Защото в тези случаи нищо не си казваме. Изпадаме в недоумение като марионетка, която нечия ръка задвижва и я кара да танцува по свое желание. С удоволствие изживяваме всичките тези впечатления, които се превръщат в спомени, тъй като е невъзможно да се спре времето. Впрочем и не бихме го желали. Най-хубавото е все така една възможност.

Не, когато се приближи тихо до Корин, не мислеше за всичко това. Просто беше само Кайл, който вдишваше същия въздух като нея. По рефлекс, също като на сцена, съгласува дишането си с нейното. Като гласа си с мелодията. Искаше да постигне същото движение, същата вълна, същата тоналност. Разделянето им беше невъзможно. Както думи, съответстващи на определени картини. Точно както стихийната подвижност на вълните, която ще намери форма, достигайки плажа. Корин беше права. Дори не съзнаваше вече, че така преодолява измъченото си детство, че с всичките тези усилия търси единство. Протегна ръка, за да вземе една от слушалките.

— Докъде стигна?

Разбра веднага. Само че мелодията беше свършила. Прословутата „трета песен“. Същата, която Патси искаше да изхвърли. Беше я композирал преди месеци, когато по каприз на съдбата те се срещнаха, и оттогава младата жена обитаваше непрестанно съществуването му. Корин беше по-забележителна от всички хора, с които се срещаше и общуваше.

Денем не преставаше да си повтаря, че като се вземат предвид обстоятелствата и неговото минало, е нормално да мисля за нея. Но щем все повече и повече чувстваше нейното отсъствие. Сега, точно в двайсет и три часа и четирийсет и три минути, тази жена беше само на няколко сантиметра от него и нищо друго не съществуваше. В мига,

в който постави слушалката, разбра, че всяка нота беше по една надежда. А тя — отговорът.

Корин беше вперила очи навън, потънала в неговата музика. Кайл видя нейния профил и отражението му в прозореца. За него бе все така въздушна и безумно красива. Нито един от тези отвратителни белези нямаше да накърни изяществото ѝ. Навярно по тази причина онзи кретен я беше пребивал. Все пак тя не правеше нищо друго, освен да бъде себе си. А това е било прекалено за Негодника и той не го е понесъл. Дали я е биел от страх, че ще му се изплъзне, и то завинаги? На Кайл му се зави свят. Господи! Какво си въобразяваше? Тя се обърна към него и сърцето му подскочи.

— Няма ли да има текст?

— Все още не намирам думите. В края на краищата... необходимите думи.

— Имаш ли някаква представа какво искаш да напишеш?

— Все още не. Но все някога те сами ще дойдат.

— Всъщност така става... Нещата сами ти се налагат.

— Както в живота.

Преди още разумът да се намеси и да наложи възбрана върху каквото и да било, ръката му се плъзна около талията ѝ и тя не реагира. Остана изненадан, че не се възпротиви. Дори не се изненада, когато взе ръката ѝ и я притисна към сърцето си. Странна вълна се надигна от стъпалата към страните му. Тя притисна глава до рамото му и той се заслуша във вдишванията и издишванията ѝ. Може би художниците вибрират само чрез светлината и цветовете, а поетите улавят само чувствата, но той, музикантът, чуваше музиката на живота. Дишането на Корин беше песен и като постави ръце върху нея, почувства всяка една от нотите, които съществуваша у нея.

Тогави думите му се явиха. Точно в този миг. Кайл ги прие една по една и изпита желание да види очите на младата жена. Поиска да я погледне, но... но това, което направи, бе продиктувано от нещо скрито в най-потайните кътчета на душата му. И пак знаеше точно какво щеше да направи, както знаеше, че не бива да го прави. Устните му се плъзнаха върху устните на Корин. И всичко си дойде на мястото.

Но в далечината се хлопна врата. А дали музиката не затихна изведнъж?

25.

Корин реагира първа. Отдръпна се и го погледна объркано, преди да избяга. Той видя как неговата музика сякаш отлетя. Притисна слепоочията си. Главата му щеше да се пръсне.

Какво направи?

26.

Кайл стоя дълго там, загледан през прозореца. Миг преди това този прозорец бе опитомил тяхната жар. И ето че сега... тази подла, студена преграда, връщаше само замъглен и неясен образ. Беше сам. Краката му трепереха. Трябваше да напише думите, които дойдоха в мига на прозрение. Трябваше да съхрани това вечно душевно вълнение. Нали именно заради това композираше и свиреше? Защото музиката бе изворът на неговия живот.

Донесе трескаво лист и нахвърли думите. Бяха точни. Звучаха искрено. Говореха за онова, което бе скрито в душата му. Най-последно... Най-последно то намери път навън и главата го заболя безумно. Кайл почувства дълбоко отчаяние. „Всичко това за какво ли служи — помисли си той. — Животът за какво ли служи.“

Трябваше да пийне нещо. Положително повече от една чаша. Отиде в стаята си и хвърли листовите и торбичката върху леглото. Облече се набързо и повика такси. Влезе в първия бар и за да не му досаждат, седна на най-отдалечената маса и си поръча уиски. Пи, докато мислите му се разтвориха в алкохолните пари. Чувстваше необходимост да стигне до празнотата. Тази вечер имаше нужда да престане да усеща, да чувства, да мисли, като в небитие. Ефектът от лечението бе краткотраен и го знаеше много добре. Утре всичко ще бъде по-старому и той ще бъде принуден да живее своя живот такъв, какъвто е. Но тази вечер търсеше забравата в алкохола. Искеше да се напие. Сляп и сам. Безчувствен. Без музика. Без нито една нота. Без нито една песен, родена от душата му и отнасяща страданията му.

Как му се искаше Корин да го удари в същия момент, когато ръката му се плъзна. Де да имаше възможност да размисли. Де да не я бе наранил... защото, разбира се, беше виновен... Именно неговата ръка се плъзна около талията ѝ.

— Да ви наля ли още?

— Оставете бутилката.

— Неразумно е, господине.

— Оставете проклетата бутилка. Моля ви — въздъхна той.

— Любовна мъка ли?

— Не. Стрелките насочиха към грешен коловоз.

Когато Кайл бутна входната врата, по която удряше от десет минути, беше шест и трийсет и пет сутринта. Озова се лице в лице с Дан, който носеше само боксерки на цветчета, а след него тичаше Джейн, загърнатата с японския си халат.

— Ти ли вдигаш този шум?

Не отговори, но ги избута грубо от пътя си. Влетя в кухнята, обърсвайки стените, и се стовари на първия стол.

— Къде беше? Търсих те навсякъде.

Тя включи осветлението.

— Изгаси!

Дан щракна ключа и двамата с Джейн се спогледаха. Тя му прошепна, че ще го повика, ако се наложи. После застана пред брат си с ръце на кръста.

— Браво!

Кайл се бе отпуснал на масата. Беше стиснал главата си с ръце. Сестра му дръпна един стол и попита какво се е случило.

— Грешен коловоз — изфъфли той.

— Какво?

Той повтори същите думи.

— Нищо не разбирам.

Кайл вдигна глава и се разгневи:

— Мамка му! Всъщност не е трудно, Джейн. Стигнах точно там, където никога не съм искал да отида. Всичко скапах. Направих точно обратното на това, което винаги съм си обещавал. Изневерих на собствения си живот.

Тя хвана ръката му. Той я отблъсна.

— Ние не сме свободни. Знаеш ли го? Свободата... тази проклета свобода, която вярваме, че е наше притежание, тя просто не съществува. Всичко това... това е глупост...

— Пиян си — прекъсна го тя твърдо. — Ела да си легнеш.

— Не! — изкрещя той. — Аз дерайлирам. Не виждаш ли, че дерайлирам?

— Успокой се! Кайл! Успокой се.

Той залитна и отново се стовари на стола. Дълги минути се изнизаха в нищото. После промълви:

— Аз исках... исках да бъда добър човек. Джейн... Толкова много исках...

Отново стисна главата си. И Джейн го видя пак, когато беше още дете и не можеше да понесе наказанието, което неговият баща им бе наложил. Кайл беше много малък, за да го преживее. Случваше се да се крие с часове зад леглото си, обграждайки се с мълчание, обхващайки главата си ръце, като че ли за да избяга от света. Докато с тяло и душа не се хвърли във вселената на музиката с убеждението, че тя ще го спаси. Тя повярва също, че музиката ще го спаси. Понякога я обземаше съмнение, нещо като лошо предчувствие. Понякога, както тази вечер, се плашеше до смърт. Знаеше, че времето няма кой знае какво значение, ако не смекчава и не дава поне временна илюзия, че лекува. Но без причина понякога болката се връщаше, пареща и разрушителна. Тогава отчаянието смазваше. Къде са клоните на дървото? За какво да се хване човек, за да не рухне? Единствено в надеждата, която може всичко да промени. В противен случай какво щеше стане с нея, с Джейн? Какво щеше да изразява нейният живот?

Най-после Кайл се изправи и измърмори, че трябва да спи. Сестра му го заведе до стаята му, съблече го и го зави.

— Патси ми се обади. Не е успяла да се свърже с теб.

Той не реагира.

— Пристига утре в шестнайсет часа. Всъщност днес — поправи се тя. — Като се има предвид сега колко е часът.

Той все така не помръдваше. Джейн знаеше, че се преструва на заспал.

— Ще ти донеса леген и гледай да го уцелиш, ако ти потрябва.

28.

Събужда се хиляда пъти с усещането, че някой се забавляваше, като му нанасяше удари с ножица, като същевременно се унасяше и му се повдигаше. Но не беше в състояние да помръдне от позата, в която Джейн го беше оставила. Главата му тежеше и все пак болката беше по-поносима от това, което го смазваше. „Какво направих? Какво направих?“ Въпросът се повтаряше непрестанно, докато вратата на стаята отхвъркна и Патси се появи на прага, облечена с ябълковозелено манто в комплект е шапка в същия цвят.

— Страхотно! Пак си в леглото. Имам чувството, че прекарваш живота си в него и хич не ти пука дали ще измъдриш някой хит!

Кайл затвори отново очи. Патси не се лъжеше. През последните месеци, прекарани по пътищата, леглото, където и да се намираше, беше негово убежище, негов дом. И както във всяка къща чистенето е неизбежно, за да се разкара прахолякът, от който никой не може да се отърве. Тя дръпна завесите и отвори прозореца.

— Какво те прихвана, та се подреди така?

— Пусни пердетата.

— И дума да не става, видя ли колко е часът?

— Колко е часът?

— Часът е шестнайсет.

Той се вцепени. Тя също. „Шестнайсет часа.“

— Добре, че не дойдох с такси! Какъв позор, ако трябваше да ме чака — започна тя, затръшвайки вратата, която един шляец се паяк избягна със скок. Насекомото се укри под леглото, умело се провря между вълмата прах и се спотаи задъхано в новото си скривалище. „Какъв темперамент! — рече си то — най-после знам кой блъска вратите във вселената!“

29.

Но врата затворена или врата отворена, врата затръшната или придърпана внимателно — все едно, проклетата реалност е винаги тук. Неизменна. Без изненада и без пощада.

„Какво направих?“

На Кайл Маклоугън толкова му се искаше да бъде добър човек, човек с достойнство, да бъде пълната противоположност на своя противен баща. Искаше да има усет за благородните постъпки и преди всичко да не наранява никого. Нито Патси. Нито Корин. Не успя. Нямаше особено значение, че промени името си, нямаха особено значение безбройните албуми, десетките награди. Нямаха особено значение неговите текстове и мелодии.

Нямаше особено значение, че се харесваха на хората. Не беше станал човек. И този факт се дължеше на него. Срамът го отврати дотам, че се разболя. Подпря се на лакът и наистина уцели легена.

30.

Корин готвеше. В Къщата всички работеха на драго сърце, но към готвенето имаха явно предпочитание. Тя вече мете, пра, ми чинии с Кайл, изпратен официално да ѝ помогне, но сега, в късния следобед, когато коледният празник отмина, трябваше сама да приготви огромно количество сос болонезе за спагетите. Очите ѝ се бяха зачервили, докато нареже лука. Но може би тази не беше единствената причина. Малката Криста спеше спокойно в люлката си. От мястото, където готвеше, виждаше Малкълм и Дейзи, които рисуваха на една маса. Всичко би трябвало е наред, но...

Кайл изчезна през целия ден. Искаше ѝ се да попита Джейн дали брат ѝ е добре, вместо да зададе съществения въпрос, а именно той още ли е в тази къща. Но Джейн не беше Кайл. Младата жена вече нямаше доверие в себе си, нито се чувстваше естествено като снощи. Вчера беше Коледа и имаше подаръци. Но вчера затвори вратите към невъзможните неща. И Корин беше отново Корин, жената, която знаеше отлично какво ѝ готвеше нейното бъдеще. „Животът не е мечта.“

През всички часове на изминалата нощ и през всички часове на този ден чувстваше такава празнота, че в късния следобед се движеше като автомат. Слушаше децата е половин ухо. Упрекваше се, но мислеше само за целувката. Която по нищо не приличаше на целувката на Джак... Даже и за секунда! Даже за половин секунда! И когато ѝ съобщиха, че е неин ред да приготви храната, прие с облекчение. По този начин имаше правдоподобно извинение да не се появи в салона, където всички се бяха събрали около прелестната Патси.

Откакто пристигна, всички пансионерки се отнасяха с нея както с Кайл. Задаваха същите лични въпроси. Кога са се влюбили? Верен ли е слухът, че ще се женят? И кога ще си имат бебе?

Ами! Не за пръв път ми сервират такива въпроси! Не, дами, аз си оставам твърдо против брака и не искам да съм майка... Аз съм рокзвезда. И това е единственият ми талант!

Изтегна се в цял ръст на канапето. Пооправи роклята си от сребристо ламе с дълбока въздишка.

— За нещастие и аз съм човешко същество като вас, следователно не съм застрахована от извършването на някоя огромна глупост...

Чу се глас:

— Моли се на светата Глупост да бъде снизходителна!

Патси избухна в смях, също и останалите жени, и Корин затвори с крак вратата на кухнята. Да, Патси беше звезда, блестеше като звезда, беше облечена като звезда и беше самоуверена. За да не се разридае, смени торбата за боклук. Само още една обелка от лук и цялото противно съдържание щеше да се изсипе на пода. Както и на нейния стомах...

— Здравей.

Не беше необходимо Корин да вдига глава. Кайл беше клекнал до нея. Не изглеждаше по-добре от нея. Очите му бяха още по-подпухнали от предишните дни. Вече беше с палто. Тя забеляла куфара му и китарата до вратата.

— Здравей — отговори тя, като продължаваше да се занимава с торбата и да преглъща сълзите си.

Тя се помъчи да се изправи, но той я задържа за ръка.

— Мръсни са.

— Много важно.

И тук разстоянието, или по-точно липсата на разстояние, ще потвърди теорията. Ще се явят доводи „за“ и „против“. Като по чудо всички решения, всички съмнения, цялото отчаяние, всички пластове прахоляк и всички страхове, които един по един бе преброявал бавно, приспадал от общия сбор и отново преброявал, получиха шут в задните части, много по-резултатен от едно обикновено помитане и те избягаха, за да измрат в Страната на ужасите. Кайл и Корин бяха отново един до друг. Телата им се предадоха, понеже разум липсваше.

— Искан да ти кажа...

Погледна Корин в очите.

— На мен също ми хареса целувката — прошепна бързо тя, като се изправи.

— Хей, Кайл! Къде беше днес?

Малкълм влетя в кухнята, следван от задъханата Дейзи.

— Де беше? — повтори момиченцето.

Той я взе в прегръдките си. Младата жена дръпна сина си до себе си и хвърли несъзнателно поглед към коридора, изплашена да не би Патси да идва след тях. Дейзи увисна на врата на Кайл, а той на бърза ръка затвори вратата.

— Бях много, много изморен.

— Нанка ли?

— Да, нанках много.

— Ами! На нищо не приличаш!

— Малкълм! — срязва го Корин.

— Има право. На нищо не приличам — загледа я той. — Но все пак успях да изкопирам снимките.

Извади от задния джоб на джинсите си пакет и взе найлоновото пликче, което беше поставил на плота.

— Наистина са много хубави.

— Заради това ли не спа?

— Малкълм!

Кайл разроши косите му.

— Виж, намерих един фотоапарат, с който даже ти и сестра ти ще можете да снимате.

Даде на децата нещата, които бе донесъл. Корин ги помоли да оставят подаръците в тяхната стая и да затворят вратата, след като излязат. Момченцето хукна, след него и малката. Кайл усмихнат им отвори вратата, после я затвори.

— Благодаря — каза тя, наведена над мивката, за да си измие ръцете.

Той поклати глава и я загледа мълчаливо, докато тя се суетеше около мивката. Мислеше си, че вчера държеше тези ръце и че никога повече няма да ги докосне. И така беше по-добре. Корин забеляза, че той старателно отбягва да е близо до нея, когато ѝ подаде кърпата. По чудо Дейзи се събуди. Той мина зад масата, разкопча коланите и взе на ръце бебето.

— Тъкмо се питах дали ще ми кажеш „довиждане“.

Бебето сви вежди, когато вратата се отвори с трясък и един задъхан малчуган нахълта в кухнята. Наля си чаша вода и я изпи на един дъх, без да сваля очи от тях.

— Да я затворя, ли?

— Не — помоли Корин, протягайки ръце да вземе бебето си.

Появи се тичешком майката и вратата сама се затвори тихо.

— Трябва да тръгваш вече, Кайл.

— Да, трябва.

Той се наведе да целуне Криста и задържа ръката на младата жена.

— Толкова исках нещата да протекат по друг начин.

— Кайл! Време е! Кайл! Къде си?

Чуваха виковете. Той не отговаряше и не изпускате ръката на Корин.

— Аз също — каза тя.

Както преди месеци в болницата те се гледаха усмихнати. Кайл се обърна. После се спря пред газовата печка, вдигна капака на една огромна тенджера и бръкна с лъжица.

— Много е вкусно.

— Ще се опариш.

— Вече се опарих.

Тогава, точно както миналата вечер, той знаеше какво ще направи, както и че не биваше да го прави. Но как да избегне човек нещо, което иска повече от всичко на света? Приблужи се до Корин, обгърна с ръце лицето ѝ и я целуна.

— Обичам те.

Наистина ли промълви тези думи, преди да изчезне? Реална ли бе целувката? Корин долови, че вратата се затваря, че гласовете се отдалечават, но изобщо не беше сигурна, че мигът бе действителен. Прокара език по устните си. Вкусът им със сигурност бе на домати.

31.

В продължение на няколко минути настъпи мъртва тишина. Младата жена беше щастлива, че остана в кухнята. Да, за втори път за по-малко от десет минути Корин се почувства напълно щастлива. Без да се упреква. Терзанията от изминалата нощ не съществуваха вече. Дори като спомен не бяха останали, когато Кайл ѝ каза „обичам те“. Това не беше обещание, а факт. „Обичам те.“ Всичко останало нямаше никакво значение. Не желаше, нито мечтаеше за повече. Искаше да живее със силата на тази любов. Любов, която доказва, че две същества се разбират и знаят, че отсега нататък никога няма да бъдат сами.

Нещата се бяха променили. Корин долови у себе си непознато чувство на покълващ живот. Нейният живот щеше да започне. „Моят живот си е мой.“

32.

Фаровете на колите по магистралата заслепяваха Кайл. Беше заел мястото до шофьора, предоставяйки волана на Патси. Притвори очи и подпря глава на студеното стъкло. Но това не му попречи да чува упреците, с които безмълвно го обсипваше. Патси увеличи скоростта и те го заляха като кален порой. Край на първи рунд. Едно на нула за Патси.

Кайл знаеше, че след малко нейният глас като ехо ще ги изрече и ще започне вторият рунд. Беше сигурно. Обикновено така се случваше. На него му бе достатъчно да чака, защото да се надява, че ще се измъкне, беше и напразно, и измамно.

— Не бях ли права? — най-последно каза тя. — Всяка година едно и също. Не, уточнявам, всеки път, когато идваш при сестра си, се връщаш съсипан и това трае със седмици. И като ти гледам физиономията, бих казала, че тази година си уцелил всемирния джакпот.

— Джейн какво ти каза? — притесни се Кайл.

— Джейн ли? Много добре знаеш, че освен нейното „добър ден“ и глупавите ѝ разсъждения за моите прически и тоалети, които поглежда с насмешка, не казва кой знае какво, което аз да разбирам.

— Или което те интересува.

— Да. Точно това, което ме интересува. Животът е страшно кратък, Кайл! Нямам желание да се скапвам с безпредметен разговор.

— Имаш късмет, Патси. Нещата не са така лесни за всички хора.

— Всеки е грижите си. Но ако искаш моя съвет, повече не идвай тук.

— Много добре знаеш, че е невъзможно.

— Много добре знаеш, че е невъзможно! — повтори тя.

— Престани, Патси.

Тогава тя удари яростно спирачките и гумите нададоха вой, изразявайки своето недоволство, когато колата свърна в отбивната. Край на втори рунд. Равен резултат: едно на едно.

Боксьорите седат в ъглите, превързват раните си и не се изпускат от поглед. Звънецът удря. „Начало на трети рунд.“

— Надявам се, че няма да останеш на паркинг тук.

— Какво има, Кайл? Нали ти искаше да говорим?

Нямаше смисъл да ѝ обяснява, че първото ченге, което минеше от тук, вероятно нямаше да е някой от техните най-запалени почитатели. Тогава се стегна, зае предизвикателна поза и попита размишлявала ли е по онзи въпрос през последните дни — и дали е намерила отговор.

Тя позамълча. После с абсолютно несвойствен тон каза:

— Отговорът дойде от само себе си. Бременна съм.

Кайл беше съкрушен. Трябваша му няколко секунди, за да стигне смисълът на думите, които току-що чу, до съзнанието му. Тя отново ги произнесе бавно, после нанесе съкрушителния удар:

— Но не знам дали ти си бащата.

Нокаут и за двете страни и равен мач.

33.

След това и двамата мълчаха. Дете... Как става така, че едно дете идва тъкмо сега? Защо? Истинският въпрос не беше как, а защо идва, когато никой не го иска. Какво място ще има в този свят? С хора, недостойни да се нарекат човеци, за да го възпитават.

Ето какво си говореха без думи, докато колите се отъркваха в тяхната и натискаха клаксони. Огромен камион с хромирано двойно ремарке, натоварено с някаква течност, бибипна три пъти. От въздушната струя колата им се разлюля. Други пък им сигнализираха с фарове. Ченгетата нямаше да се забавят. Но на Кайл и Патси не им пукаше. Нима една глоба ще бъде нещо по-лошо? Ако изпуснат самолета и срещата у Стив, щеше ли да е по-лошо?

— Сигурна ли си?

Тя го изпепели с поглед.

— Знаеше, преди да заминеш, нали?

— Направих тест, който се оказа положителен.

— Според теб кога се е случило?

— Не знам още нищо точно. Очаквам резултатите от изследванията, за да имам потвърждение на датата. Всъщност на вторите проби, представи си, са объркали етикетите в лабораторията! И тъй като беше проклетата Коледа, още чакам.

— Заради това ли си дойде по-рано?

— Заради това ти казах, че нямам ясен и точен отговор — въздъхна тя, затваряйки очи. — Нямам представа колко се ненавиждам. За първи път в живота си аз... аз се намирам точно там, където никога не исках да отида.

Снощи той изрече пред Джейн дума по дума същото изречение. Не намираще положението за смешно. Само за безнадеждно. Измери дълбочината на пропастта, в която се бяха подхлъзнали.

— Какъв шанс има аз да съм бащата?

— Според лекаря зависи от оцеляването на сперматозоидите ти в моя негостоприемен терен.

— В заключение разбирам, че не си се чукала в един и същи ден с мен и с някой друг.

— Правила любов.

— Няма кой знае каква разлика.

— Напротив, променя всичко — поправи го тя, обръщайки глава към него.

Една рижа къдрица се подаде изпод шапката ѝ. Кайл се замисли за времето, когато изпитваше желание да си поиграе с нея.

— Откога „правиш любов“ с някой друг? Или с други?

Изгледаха се напрегнато, след което Патси призна:

— Още от турнето в Лондон.

Кайл се замисли. Патси каза „турне“, а не „пренасяне“.

— Но... това беше преди година.

— Точно тогава. Можеш да бъдеш спокоен, този тип беше единственият, с когото...

— Кой е?

— Няма никакво значение.

— Кой е, Патси?

Тя не отмести поглед.

— Спомняш ли си онова интервю за радио Абсолют? След това отидох с журналиста на вечеря, тъй като ти имаше пристъп на мигрена.

Кайл кимна. Спомняше си отлично надутия дръвник.

— И през ум нямаше да ми мине, че е твой тип.

— Не е той. Но точно тази вечер се случи.

Тя се усмихна и добави, че собственикът на ресторанта, в който „дръвникът“ я завел на вечеря, приготвил някакво божествено ястие. И че имал очи, с които можел да свали всички момичета на света.

— Мислех си, че ще бъде само веднъж, просто така. Защото ме беше яд на теб...

— И?

Тя не отговори.

— После, Патси?

— Всичко ли искаш да разбереш?

— Да.

— Защо?

— Колко пъти се срещна с него?

Тя изправи гръб, оправи косата си и въздъхна.

— Когато се прибра след катастрофата, уточнявам, когато се прибра различен — каза тя, — му се обадох. Потърсих го, защото ти беше отчаян дотам, че искаше да се омъжа за теб и да ти родя дете! И ето, че сега съм бременна! Дявол да го вземе! Само да можех да пипна онзи, който се забавлява горе!

„Понякога от скандали ти се повдига.“ Тази беше една от култовите фрази на Патси, която тя пазеше за моменти на прозрение. Този момент беше точно такъв. Затова никой от двамата не посмя да повиши тон. Имаше ли смисъл? Отчаянието им беше достатъчно. То беше толкова потискащо, колкото и вината им.

Тя му обясни, че не ѝ е било необходимо дълго време, за да разбере, че Кайл с цялото си същество е някъде другаде. Че е развълнуван. Затворен в себе си. Меланхоличен.

— Накратко, все едно вече не съществувах за теб. Но не се тръшкай, скъпи, аз ще отнема вината ти. Нито ти, нито аз имаме монопол върху изневярата. В заключение — обичахме се и после връзката се скъса като при много други. Ти знаеше, че в края на краищата ще дойда в леглото ти, а аз си знаех, че един ден ще избягам от него.

34.

Той заговори за Корин. Разказа накратко каква е нейната реалност, като най-накрая добави, че прави прекрасен сос болонезе. Патси се усмихна и описа вкуса на яйцата на очи на Кристофър, сутрешното гадене, какви са прищевките ѝ на бременна жена. Каза, че се чувства изключително странно и че не може да се познае. Прибави още, че се мрази и се обожава. И преди всичко, че мрази да се обожава.

— Да му се не види! Сякаш съм щастлива, че съм бременна, и ликувам заради тази катастрофа! Разбираш ли, това не съм аз. То не е моята същност и съм длъжна да лъжа... Да казвам, че се мразя, и все пак, по дяволите, съм доволна. В мен има някакъв организъм, който се радва и от нищо не му пука...

Говори с часове за силата на Живота, какъв абсурд е Случайността, която подрежда нещата толкова зле. За всичко, което вече не разбираме, за всичко, което ни убягва и не знаем защо. За внезапната си страст към люто и ванилия. За тялото си, което ѝ е като чуждо и което поражда у нея усещания и чувства, които нямаше представа, че съществуват. И че сега се ужасява от горещината, и че Лондон в края на краищата не е за изхвърляне.

— Заради горещината... По дяволите.

Кайл не можа да я прекъсне, нито да каже каквото и да било. Само гледаше тази обезумяла жена, обзета от противоречия както никога. Тази жена, която бе обичал и която никога нямаше да обича вече по същия начин. Много години бяха изминали, без да ги усети. Още веднъж Патси определено имаше право.

— Всичко това просто е извън контрол. Ами ти, защо не казваш нищо?

— Патси...

— Разбираш ли... — прекъсна го тя с онзи тон, с който му съобщи, че е бременна. — „Това“ поставя отново всичко под въпрос. Животът на цялата група, продължението на това турне, следващият албум, следващото турне, Стив, Джет... и проклетите ми костюми в багажника, в които след няколко седмици няма да мога да се пъхна!

Представяш ли си? Представяш ли си само какъв панаир! И още по-лошо... Мамка му, Кайл... — Тонът ѝ стана умолителен: — В момента, не разбирам защо, не желая да правя аборт.

Той понечи да отвори уста, но тя вдигна ръка.

— В реда на нещата е дори да не поставям под въпрос случая. Да взема решение. Трябваше вече да съм в клиниката. Но не мога да го направя. Разбираш ли?

Кайл промълви „да“ и взе ръката ѝ. Тя го отблъсна.

— Не съм свършила. Най-ужасното е, че не знам мога ли да бъда майка. Даже не говоря за добра майка... По дяволите! А съм... Това е...

— Патси, ако е от мен...

— Ооо, я млъкни! В интерес на истината има малка вероятност това бебе да е твое. Освен ако твоите сперматозоиди живеят цяла седмица, при което да останат достатъчно силни, за да елиминират другите и да оплодят единствената яйцеклетка, която рискувам да снеса през целия си живот!

Със сълзи, увиснали на изкуствените ѝ мигли, този път тя стисна ръката Кайл.

— Би било много просто, нали?

— Той знае ли?

— Женен е.

— Ама че тъпотия!

— Тъпотия е! — Тя добави отчаяно: — Затънала съм до гуша... Представяш ли си? През целия си живот никога нищо не съм забравяла. Нито някое място, нито една нота, нито една дума, нито една от идеите ти, нито един-единствен поглед на феновете ни, и за пръв път, един-единствен път, трябваше да забравя да взема тази проклета таблетка и бинго, забременявам от човек, когото вероятно ще обичам до края на живота си и който е женен, докато аз живея с тип, който вече не ме обича и когото никога няма да обичам достатъчно, за да продължа живота си с...

Изведнъж постави ръка на устата си и се развика, че щяла да се издрайфа. И без да слиза от колата, повърна през прозореца. После се изтри в палтото на Кайл.

— Не ми остава нищо друго, освен да се моля, ти да не си бащата. Не бива това дете да е заченато без любов.

Да, Патси. Понякога от скандали направо ти се повдига.

35.

Корин сложи рано децата да спят. През последните дни бяха толкова изтощени от недоспиване и от дълбоката промяна в живота им. Тя се върна в кухнята, за да помогне в разтребването. Когато и последната жена си отиде, се прибра в стаята си, без да поглежда към библиотеката.

Торбичката беше на видно място върху леглото ѝ. До плика със снимките. Разглежда ги бавно една по една. Бяха отражение на отношението на Кайл към нея. Един поглед и нищо не е същото... Една среща. Атоми, които се скапват и оставят неизличими следи. Живот, който излиза от орбитата си. Тогава свободата съществува ли?

Извади кутията от торбичката и на пода тупна плик от амбалажна хартия. Не беше надписан. Разпечата го и откри с изумление и недоумение банкноти. Един лист беше сгънат грижливо на четири. Разгъна го с треперещи ръце.

Бяха думи на песен. Корин разбра моментално за коя мелодия бяха предназначени. Кайл беше добавил най-накрая:

„Тази песен е твоята. Изцяло твоя.
Обичам те, Корин, и не мога да живея с теб.
Животът...“

Докосна всяка една от думите с върха на пръстите си и стана, за да се съвземе. „Животът...“ Преброи банкнотите. Преброи ги повторно. Сумата беше толкова безумна, че не можа да попречи на ума си да чертае планове — неосъществими и ирационални, но опасно съблазнителни.

Сан Франциско е страхотен град. Дори на Бъдни вечер, ако човек знае къде да отиде, може да изтегли пари. Много пари и Кайл направи точно това без никакъв проблем. Неговата известност даваше гаранция и компенсираше вида му на клошар. После един бар се изпречи на пътя му. Може би не само един.

Но Корин не знаеше нищо за тези неща. Забрани си да се пита къде е Кайл. Какво си казваха с Патси. Бутна вратата на стаята и видя как кротко спят нейните децата, за нещастие деца и на Джак. Застина и ги гледа безкрайни минути, като си мислеше колко много ги обича. Какво ще им каже, ако един ден я попитат дали са заченати с любов? „Дано никога не попитат — си каза, но знаеше, че въпросът ще бъде зададен. — Ще трябва да имам отговор. Точен отговор.“

Прибра плика в дъното на своя гардероб. Заклучи и сложи ключа в джоба на джинсите си. Утре ще се срещне с адвокатата си и ще му каже как да пледира в съда. Как да застане срещу Джак. „Не искам да ходя там“ — помисли си тя, като си лягаше.

Но се събуди с една положителна мисъл:

„Един ден по-малко до края на делото. Един ден по-малко до моята свобода.“

КНИГА ЧЕТВЪРТА

1.

— Господин Браниган, признавате ли, че никой, дори страстно влюбен съпруг, няма право да удря съпругата си?

— Обичам съпругата си! — кресна Джак.

— Не отговорихте на въпроса ми, господин Браниган! Но ви благодаря за вашата непринуденост. Съдът разбра, че потвърдихте правото си да биете, щом обичате.

— Възразявам, ваша чест! — побърза да се намеси адвокатът на Джак, преди неговият клиент да изтърси още нещо, което ще обрече защитата.

— Приема се — отсъди съдия Клервоа. — Господин Браниган, отговорете на поставения преди това въпрос от господин Сескен.

Адвокатът му хвърли толкова изразителен поглед, че Джак се овладя и ловко прикри гнева си. Изобрази дълбоко разкаяние. Вдигна поглед към адвокат Сескен и потвърди:

— Нямам право.

— Но сте я били.

— Не бях на себе си.

Само Корин забеляза, че делото ще бъде загубено заради това съвсем кратко изречение, произнесено от един Джак, който от време на време не е на себе си. Тези думи ще отклонят настроенията при първото заседание, при следващите и ще повлияят на решението. По необратим начин. Бяха подаръкът, който ще сложи своя отпечатък върху мнението на съдебните заседатели. Джак беше гладко избръснат, носеше риза в мек, успокояващ син цвят и бе поставил огромните си ръце върху коленете, така че присъстващите не ги виждаха.

И нямаше никакво значение това, че красивата съпруга беше отговорила по време на предварителния разпит, защото поради административното отлагане синините ѝ бяха изчезнали, белегът над веждата не се виждаше и нямаше нито една следа от нараняванията. О! Имаше фотографии. Те минаваха от ръка на ръка, но си съперничеха с дълбоката и грамадна рана на черепа на Джак. Младата руса жена бе удряла толкова силно с този железен уред...

— ... а не пластмасов, дами и господа — бе заявил по-рано адвокатът на Джак, размахвайки стария магнетофон. — Трябвало е още съвсем малко, за да се разбие черепът.

Джак показва десетте си шева, на които залата се удивлява директно, понеже кестенявата му коса бе остригана. Този мъж, който гледаше обекта на своята любов с такива очи, че всяка жена би пребледняла от завист, можеше с лекота да се престори, че е загубил паметта си за последните им мигове заедно. Джак знаеше как да продаде каквото и да е. Играеше ролята си превъзходно. Нима не беше най-добрият търговец на коли?

— Често ли не сте на себе си? — настоя господин Сескен. — „Не сте на себе си“ от любов към вашата жена и „не сте били на себе си“ през онзи последен ден! Това не е ли изключително... удобно?

— Възраждавам, ваша чест! Моят клиент не трябва да бъде жертва на сарказма на адвокат Сескен.

— Възражението се приема. Поставяйте ясни въпроси, господин Сескен. И без двусмислици. Напомням ви, че заседанието ще приключи след пет минути.

Адвокатът се подчини на съдебната разпоредба. Взе отвертката, поставена до магнетофона, приближи се и постави прост въпрос:

— Какво искахте да направите с тази отвертка?

Джак отговори, че не си спомня.

— Искали сте да поправите дръжката на чекмеджето на скрина в стаята на вашето бебе. Качили сте се, без да си съблечете палтото. Защо?

— Не знам.

— Не знаете или не си спомняте?

— Не си спомням.

— Какво си спомняте?

— Червените рози, които купих от цветаря.

— Какво имаше в това чекмедже, господин Браниган?

— Възраждавам, ваша чест!

— Възражението се отхвърля. Отговорете на въпроса, господин Браниган.

— Дрехите на Криста, моята дъщеря, предполагам.

— Помагате ли на жена си вкъщи?

— Аз работя много, господине.

— Съдът разбра отлично, че работите много, господин Браниган. По този повод, след като сам засегнахте този въпрос, бих искал да ни обясните защо сте се върнали този ден рано следобед?

— Не си спомням.

— Но току-що ни казахте, че си спомняте, че сте купили червени рози за жена си.

— Спомням си, че беше много студено и че ме болеше силно главата.

Остър звън прекъсна заседанието без всякакво предупреждение. Беше пет часът. Корин се обърна към Джейн, за да не гледа Джак. Усещаше ясно, че съдебните заседатели гледат този силен мъж, безумно влюбен в младата руса жена, която въпреки всичко бе успяла да го смаже от бой. Знаеше, че някои от тях ще си кажат, че и тя има своята вина. Може би дори си го е търсела. Толкова ѝ се искаше последният въпрос, поставен от господин Сескен, да беше:

— Защо сте се опитали през онзи ден да удушите вашата жена и освен това сте я изнасилили?

2.

Дело се гледа в съда. Театрална пиеса — в театър. И в двата случая действащите лица носят костюми, за да олицетворят ролята. Действието се развива на сцена и пред публика. Текстът се научава, но участниците знаят, че неизбежно ще се приспособят към реакциите на своите партньори. Ще се наложат отклонения от оригинала, ще се отварят черни дупки и адвокатите ще изпълняват ролята на суфльор.

Единствената разлика е, че театърът е имитация на живота, осмиват се недостатъците на хората, за да се поправят, докато в съда се излагат реални факти, които осмиват живота.

Адвокатът на Корин направи сериозен пропуск, после успя да отбележи няколко точки, но се сблъска с един Джак, който някак си вся смут у съдебните заседатели. Наблегна на дългите месеци, когато с нищо не се е провинявал. Успявал е да се контролира. Да, можеше да се контролира. Очите му говореха „заклевам се“, думите му никога не обвиниха неговата жена в каквото и да било.

Бе разбрал, преди неговият адвокат да го уведоми, че Джейн Маклоугън е сестра на Глупака, макар че той бе подписал протоколите за инцидента с истинското си име. Кайл Дженкинс. „Не казваш кой си. Ти си хитър, но аз съм още по-хитър от теб, Глупако.“ Когато неговият адвокат го информира, Джак го погледна в очите и попита дали е открил нещо компрометиращо.

— Не. Нищо. Само че на Коледа е гостувал за кратко, както всяка година, в Къщата, която управлява сестра му. С Патси Грегър не са разделени, а вашата жена е заявила, че е намерила този адрес в телефонния указател.

Джак се престори, че мисли. После каза:

— В такъв случай не искам да виждам този тип на процеса. Защото не съм забравил, че той е човекът, изпратил сина ми в операционната, и се страхувам да не види... моята слабост.

Адвокатът на Браниган одобри подобно поведение. То го улесняваше значително в тезата, че клиентът му не обвинява в нищо своята жена. Нито в изневяра, нито в някакъв друг недостатък. Когато

Корин припомни книгата на Мери Туинсън, Джак призна, че е ревнив, че винаги е бил, дори като малък. Заяви, че не е искал нищо друго, а само да закриля Корин и да я измъкне от неблагоприятната среда. Искаше най-доброто за нея и техните деца. Работеше много. Изморяваше се. Толкова много се изморяваше, че не успяваше да се контролира.

Когато господин Сескен припомни ударите в корема, ритниците, Джак поиска прошка. Без изобщо да има обяснение защо е удрял шамари по лицето и е налагал с юмруци тялото ѝ.

— Защо? — повтори адвокатът.

— Не знам, господине. Разбрах, че съм болен и имам нужда от помощ.

„Браво! — помисли си Корин. — Сега може и да прибави «това никога няма да се повтори».“ И той каза точно това. Преди да започне да моли с глас, задавен от крокодилски сълзи, да му назначат терапия, която ще го излекува от неговото заболяване, превръщащо го в животно... Която ще го освободи — „най-последно“ — от това, което го измъчва.

Джак подбра думите си интелигентно. Внуши незабелязано, че жена му никога не е казвала „не“. А това даде неподозирани възможности на неговия адвокат да се хване не за липсата на „не“, а за броя на изнасилванията, които тя може да съобщи. Корин отговори, че не ги е броила.

— Означава ли това, че невинаги е ставало въпрос за... изнасилване? — настоя господин Белафонте, адвокатът на Джак.

Корин не отговори. Той се приближи и я погледна в очите.

— Винаги ли е било изнасилване?

— Не.

— Как би могъл вашият съпруг да различи съгласие от несъгласие, след като вие не сте казвали „не“?

— В онзи ден знаех, че иска да ме убие — разтрепери се Корин.

Господин Белафонте погледна документите, които държеше.

Адвокатът на Корин протестира напразно.

— Ако вярвам на полицейския доклад, сте заявили, че господин Браниган е казал „този път е свършено“. Не е казал „ще те убия“, вярно ли е?

— Да.

— Къде бяха ръцете на вашия съпруг, когато го ударихте?

— Не си спомням вече.

Настана тишина. Погледите се местеха ту към нея, ту към него. Джак каза още веднъж, че не обвинява в нищо Корин. Понеже неговата цел беше да я спечели отново. Нищо друго. И да започне отново. Но това, разбира се, беше неговата малка тайна. Неговият десерт в известен смисъл...

Корин разбра, че ставаше, каквато бе някога — прозрачна, и се запита дали неговата смърт ще промени нещо. Беше убедена, че нямаше да я промени. Винаги щеше да се намери някой, който да твърди, че Джак има право на прошка, защото ще си понесе наказанието. Беше удрял. Според него той имаше право, беше му навик и удоволствие.

Разбира се, взеха се под внимание показанията на директорката на училището и на персонала на яслата. Джак разполагаше с тези на своите служители, според които той е взискателен работодател, но справедлив и щедър. Кейти, тяхната съседка, каза истината. Не беше видяла нищо. Оставаше въпросът с кръвоизлива, за който нямаше окончателно заключение. И най-вече огромният белег върху черепа на Джак.

Освен това беше пуснат запис с показанията на Малкълм. Той казваше, че не знае нищо и че никога не е виждал татко да удря мама... Корин разбра, че играта е загубена. Адвокатът на Джак със задоволство изрече:

— Нямам повече въпроси, ваша чест.

3.

В действителност Корин не беше тъжна. Тя загуби надежда. Съзнаваше, че е обект на манипулации в този съдебен процес и не можа да представи фактите, както се бяха развили в нейния истински живот. Беше прекарала много нощи в Къщата, анализирайки своето съществуване. От прекъснатото си детство до съзряването ѝ без време с отговорностите на възрастна. Много години беше съществувала, докато Кайл не я научи да живее.

Никога нямаше да се откаже от този подарък. Отхвърли своята омраза и своя гняв, за да живее. Направи нерешително избор и остана потресена от силата, която я изпълни отново. Мислеше всеки ден за онова, което той ѝ каза и написа:

— Обичам те.

Хващаше се за тези думи, щом усетеше, че може да залитне. В съда, както в леглото нощем, това „обичам те“ беше нейното дърво.

Много преди края на делото младата жена се убеди, че то няма да доведе до никъде. И преди да се оттеглят за разисквания, погледна съдебните заседатели и разбра кой ще гласува против нея и кой ще я защити. Съмняваше се, че ще има мнозинство в нейна полза. Погледна и Джак, който както по време на всички заседания свеждаше очи в подходящия момент и криеше грижливо огромните си ръце. Следва докрай наставленията на своя адвокат. Показа се вежлив и пламенен. Имаше свидетели...

Корин си нямаше никого, който да разкаже за действителните постъпки на Джак. Нямаше приятели. Какво биха казали нейните родители и братя? От техните показания нямаше да има никаква полза. Оставаше Тими, ако знаеше и ако не беше заминал за Афганистан. И Кайл, разбира се. Но Кайл не бе видял нищо. Само беше почувствал.

Джак е бил много ловък. До този момент не бе разбрала до каква степен я беше изолирал.

4.

Присъдата бе произнесена една сряда в 17:53 часа. Корин вдигна очи към стенния часовник, както по времето, когато раждаше трите си деца. Чу, че ще разполага с четири години отсрочка, преди всичко да започне наново, понеже Джак заяви:

— Доброто на нашите деца е най-ценно за мен. Искам да покажа на Корин, че мога да се променя и че ги обичам повече от всичко. Искам да работя за това всеки ден и да успея.

Не допусна нито една грешка в тона. Още по-малко в думите. Прие присъдата с много добре изиграно смирение.

5.

Не. Корин не можеше да изхвърли Джак от своя живот. Нейните деца бяха и негови. Господин Сескен се наведе към нея на излизане от съдебната зала и я докосна по рамото.

— Той ви отпуска значителна издръжка.

— Да разбирам ли, че по този начин се извинявате? — намеси се Джейн, без да съдържа повече гнева си, от който стомахът ѝ се бе свил на топка.

Пусна кожената си чанта на пода и впи черните си очи в адвокатата.

— Наистина не очаквах, че присъдата ще бъде толкова снизходителна.

— Да не би да намекувате, че сме имали лош късмет?

— Процесът приличаше на моя живот — изрече Корин със студен тон, поглеждайки единия и другия. — Какво ще ме посъветвате сега, защото един ден този тип ще позвъни на вратата ми, за да предяви правото си да ни вземе под своя закрила?

— Нека да минат годините в затвора — каза господин Сескен. — Може би терапията...

— Джак никога няма да се промени — прекъсна го младата жена. — Ще чака търпеливо и ще стане пак „Джак“ щом излезе.

— Невъзможно. Защото в този случай ще се върне веднага в затвора за много по-дълъг срок.

Отчаяна и ужасена, Корин вдигна очи към него.

— Чувате ли се какво говорите? — нападна го Джейн.

Господин Сескен взе да се оправдава:

— Хайде, няма от какво толкова да се страхувате. Разведена сте.

Да, на хартия Корин беше разведена. Също така знаеше, че щом Джак бе посрещнал присъдата си с такова фалшиво смирение, значи искаше да се намали нейният срок. За да се приближи до тайната си цел. Тя въздъхна.

— Корин, разбирам вашето смущение, повярвайте ми. На ваша страна съм. Но такъв е законът. И това, което е уместно, е да се изчакат

тези четири години. Той не иска дори да вижда децата си...

— Защото не иска неговите деца да го виждат в затвора — уточни Джейн.

Адвокатът не можа повече да повтори, че Корин има четири години пред себе си.

— Също така всичко зависи от мястото, където ще се настаните...

— Моят живот е блокиран.

— Не, Корин — каза Джейн и хвана ръката ѝ.

Обърна се към адвоката и попита може ли Джак да изиска да го преместят в Англия, ако Корин реши да се върне там. Господин Сескен поразмисли и отговори:

— Законът не го забранява. Но процедурите са дълги. В Англия ли възнамерявате да се върнете?

— Възнамерявам никога повече да не го видя — заключи Корин.

— Но вие имахте право, господине, това е игра. Защитихте ме с картите, с които разполагахте.

— Корин...

— Бъдете спокоен, не ви се сърдя. Дори ако имам чувството, че съм губещата.

6.

В колата Джейн прокле съдбата. Съдия Макхенри, която по принцип гледаше тези дела, току-що бе загубила съпруга си, което доведе до злощастното назначение на младия съдия Клервоа. Много неопитен и много горд със своите наскоро придобити познания. Със сигурност не беше лош човек, само му липсваха няколко години да изслушва страхотиите, които някои хора причиняваха на други хора без основание.

Небето беше бледосиньо, осеяно с разпокъсани облаци. Корин не слушаше Джейн и нейните гневни изблици. Пред очите ѝ бе отново Джак с прегърбените си рамене. Да, той направи впечатление с дълбокото си разкаяние. И с решимостта си. Защото вече беше посетил психотерапевт и беше обещал да преодолее своите „недостатъци“.

Спомни си отново тази дума. Като че ли тя доминираше процеса. Щом се върна в Къщата, младата жена потърси речник и прочете дефиницията: „Същ. м.р. Малък недостатък или странност на характера.“ Не разбираше защо никой не бе забелязал. „Заспиват ли хората, щом седнат на задните си части.“ Джак не страдаше от „малки недостатъци“. Беше егоистично, тиранично, жестоко, непонасящо чуждо присъствие, ревниво и пресметливо същество. Досети се как да обясни защо на техния телевизор се пуска само DVD. Беше странно, но приемливо. Нещо като родителски контрол.

— Много хора са загрижени какво влиза в главите на техните деца — подчерта господин Белафонте.

Това беше нещо като общоприета истина. Обяснението на Джак прозвуча почти разумно. Той не спомена радиото. На нея не ѝ останаха сили да извика, че пускаше радиото, за да заглуши звуците, които децата не биваше да чуят. Самата тя бе объркала думите. Питаше се защо никога не каза „не“...

Да, нещата бяха тръгнали на зле с тези „малки недостатъци“.

Корин затвори речника така рязко, че той изплющя. Джак знаеше много добре какво прави. Корин, неговата единствена жертва и единствена свидетелка на действията му, не се смяташе за нещо повече

от обикновена играчка. Той ще бъде търпелив и ще чака своя час. Това беше планът на Джак.

Остави речника на рафта в библиотеката и отиде до прозореца, точно на мястото, където Кайл я бе целунал. Точно на мястото, където заобича трепетно тази първа целувка. Пъпките на дърветата в градината се бяха разпукнали. Помисли за нежното зелено, в което скоро щеше да се разлисти тяхната върба.

Корин Бентън, разведена Браниган, затвори очи и ги видя. Видя очите на Кайл и се закле да изпълни решението, което бе взела.

7.

От своя страна Патси, няколко седмици по-рано, също направи своя избор. Без ничия помощ. Беше 8:10. Чакаше съобщение от лабораторията сама пред екрана. Отпечата листа. Мислеше и гледаше морето, което се виждаше в далечината от нейния кабинет. Искеше да запази къщата си в Ел Ей дори ако идва само три пъти в годината. Ще откупи дела на Кайл. Разполагаше с доста месеци да се занимае с люлката, количката, ританките... „И по колко трябва да бъдат?“ — чудеше се тя с онази радост, която нищо не помрачаваше през последните дни.

Веднага взе решение, че Кайл ще бъде единственият, на когото ще каже, че той не е бащата. Няма да предупреди Кристофър. Няма да каже нищо преди последния концерт в края на април. Ще се облича с... рокли от шейсетте. Стил, който не беше пробвала, освен на сцената.

В този момент Кайл излезе на терасата с чаша кафе в ръка. Носеше джинсите, с които го харесваше, и черен шал. Той се обърна и я видя. Както и на сцената, погледът на Патси бе достатъчен. Кайл разбра и се приближи.

— Тези изследвания показват, че съм забременяла точно на трети декември. А последният ден, когато правихме любов, беше много преди това.

Той се загледа в цифрите, процентите и непознатите думи, каквито виждаше за пръв път в живота си.

— Разочарована ли си?

— За него е по-добре, ако е заченато с любов, а не от досада, нали? Достатъчно съм се измъчвала дали майка ми е била щастлива, когато е разбрала, че ще има бебе.

— Не ми се вярва, че става така.

— Знае ли някой дали нещата не се предават безконечно от поколение на поколение?

— Баща ти не е бил рокзвезда.

Кайл поклати глава и добави, че и той доста е размишлявал.

— Ако един ден имам дете, бих искал да му кажа, че съм го желал и съм го очаквал. Не искам да страда от мисълта, че дължи живота си на чудовище. Защото няма да понеса, ако се страхува, че и той може да се превърне в чудовище.

— Скъпи! Върви да се лекуваш. Изперкваш.

— Знам, Патси. Но за мен най-лошото не е това.

— Тогава какво е?

— Най-лошото ще бъде, ако ме е искал той — чудовището. Убиецът.

В очите му се таеше онази ранимост, която Патси ненавиждаше и която все пак я принуждаваше да отстъпи. Тя все още го обичаше. Но се беше появило и нещо друго. Любовта им не бе накърнена от „малките недостатъци“, но бе сменила орбитата си. Тя седна до него и взе ръцете му.

— Забравяш един съществен елемент.

— О, така ли? Кой?

— Свободата да се отречеш от него. Твоята свобода да живееш без него.

После добави колко ѝ е лесно да го каже. Тя не може да си даде сметка за битката, която той трябва да води.

— Но не бързай, послушай съвета ми. Загубил си нещо. Ти си свободен, Кайл. Даже от мен си свободен. И не си презреният баща на дете, което не е от теб.

Той се усмихна.

— Хайде, не чакай да минат десет години. Обади ѝ се.

— О! — въздъхна той с вълнение, от което не го свърташе на едно място, и затова стана от канапето, тапицирано с виолетово кадифе. — Забравяш, че не мога. Ще има дело.

— Тогава ѝ пиши.

— Тя иска да започне живота си наново.

— Кайл... По дяволите!

Той взе китарата си. Патси стана, за да го погледне в очите.

— В такъв случай не се обаждай на Корин. Никога, чу ли? Не я познавам, но след като години наред някой ѝ е сплесквал мутрата от бой, не е редно да понася депресивен и страхлив тип.

— Нима мислиш, че не го знам? Корин няма нужда от такъв като мен. Аз...

— Кайл! Вбесяваш ме! Освен това много съм доволна, че си изоставен. И че това хлапе няма да бъде твое!

Патси се обърна и изчезна в коридора. Три секунди по-късно обаче се появи с ръка върху корема.

— Какво ти хрумна?

— Благодаря ти, че ще ме понасяш в твоето легло до края на това тъпо турне...

Тя сложи ръка на устата си.

— Още ли ти се гади?

— Откакто ми казаха! — въздъхна тя и се стовари на канапето.

— Само като си помисля, че може да продължи до раждането.

Кайл се приближи до нея.

— Искаш ли чаша вода?

Тя поклати глава.

— Искам да изсвириш третото парче.

— Не го ли мразиш вече?

— Сега съм публика.

Той се усмихна. Тя приглади назад косата му, за да се виждат очите му. После пак ги разроши в стил „Кайл“.

— По повод на това „завинаги“ — натякна му тя — може би имаше право.

— О!

— Но когато ти казах „не и с мен“, тогава не бях виновна.

— Означава ли това, че „невидимият човек“ ще бъде твоето „завинаги“?

Патси въздъхна.

— Кога възнамеряваш да му кажеш?

Тя сви рамене и уточни „след делото“!

— И ти си като мен в края на краищата.

— Не съм. Защото аз говорих с него, казах му, че го обичам, а пък останалото... ами останалото е като гозба, която къкри на тих огън. Не е станала още! Не е още време да се сервира на масата.

— По-добре да му признаеш, че той е бащата.

— Не ми казвай какво да правя, Кайл! Хайде, свири!

Патси затвори очи и остана така през цялото време, докато той пя. Заминаха за Лондон, Брюксел, Берлин и тя не предупреди Кристофър. Не още. Следваше своята стратегия. Нито Кайл, нито

някой друг можеше да ѝ повлияе. Тя се криеше от Стив и Джет, когато ѝ се гадеше, и когато повръщаше. Криеше се от целия екип. Излизаше на сцената, без да промени с нищо поведението си. Преструваше се, че е в изключителна форма, и заемаше мястото си както обикновено. Само лошото си настроение проявяваше с малко повече врява. Спеше дълбоко до Кайл поради една-единствена причина.

— Да държим настрана журналистите!

8.

Докато Патси криеше неразположението си и първите си килограми под новите рокли с конусообразна линия, към които прибавяше ботуши и колани, Кайл затрупваше своята тревога малко по-дълбоко и не ѝ оставяше възможност да се надигне, освен на сцената. Публиката го аплодираше все по-силно, докато той губеше все повече сили. Патси не преставаше да му повтаря, че делото, часовата разлика, турнето, мрънкането му „не тази вечер“, „не сега“, „трябва ни време“ и т.н. са само извинения на един мухльо.

— Знаеш много добре, че всички казват едно, а искат нещо друго.

Тя имаше право както винаги. Кайл съзнаваше ясно, че онова, което го спираше, беше страхът. Неговият монументален, задушаваш, парализиращ и отвратителен страх да не нарани жената, която обича. Да не би да не се окаже на висота.

Все пак един ден, в един ранен следобед, когато току-що бяха пристигнали в Гърция, остави сака си до леглото, без да поглежда синьото небе, без да се интересува нито кой ден е, нито кой час, без да мисли, набра тайния номер на Джейн. По гласа ѝ позна, че спи. Каза му, че е четири часът сутринта, и веднага му съобщи резултата от делото.

— Трябва да говоря с Корин. Кажй ѝ, че ще я потърся по-късно.

— Тя не е тук — отговори сестра му веднага. — Корин замина.

Кръвта му се вледени.

— Кога?

— От три дни не се е появявала.

— Какво искаш да кажеш?

Сестра му се позабави с отговора. Кайл загуби търпение.

— Джейн!

Тя разказа накратко за процеса, за бързия развод, за подялбата на имуществото, което се свеждаше до незначителни придобивки, понеже Джак бе изготвил хитро предбрачен договор. Къщата в Сан Франциско

принадлежеше и на двамата, но тази в Лондон — само на Джак. Спомена за продажбата на бижутата на Корин и че тя си търси работа.

— Дъщерите й са родени тук. Тя има право да остане. Дори й предложих да й намеря работа.

Така беше. Сутринта на нейното бягство изпълни намерението си. Но преди младата жена да стигне до решението, малкият Педро се втурна крещейки, че майка му е под душа и не иска да отвори вратата. Джейн отиде тичешком, а Корин се обади на 911. Съобщи адреса. След няколко минути екипът дойде и разби вратата на банята. Джоана, майката на Педро, седеше безжизнена на пода, потънала в собствената си кръв. Корин беше там, най-отпред, и видя всичко. Това никога нямаше да има край.

— Когато отидох да почукам на вратата й, открих, че шкафовете са изпразнени.

— Нима е заминала с всичкия си багаж, без никой да я види?

— Аз бях... Имаше полиция и много народ...

— Как е заминала? С такси ли? Мамка му, как?

— Кайл! Беше взела тяхната втора кола.

— Оставила ли е някакво съобщение?

О, да! Корин наистина бе оставила съобщение. Джейн се поколеба и брат й се развика, че държи да знае какво е написала. Джейн разгъна бележката, която беше на нощното й шкафче.

— Написала е: „Една малтретирана жена ще свърши винаги в някоя баня, ако не е умряла от побоищата. Ще си внуши, че това е единственият изход. Аз не искам да бъда на нейно място. Моля те, Джейн, не ме търси. Искам да устроя живота си наново.“

Джейн добави още, че й благодаряла за помощта и т.н. Печелеше време, но знаеше, че брат й ще приключи с въпроса:

— И това ли е всичко?

— Написала е още „кажи на Кайл благодаря и сбогом от мое име“.

Настъпи мълчание. То обясни всичко, което бе вплетено в това „благодаря“. Джейн се съмняваше, че парите, които Корин бе изтеглила от сметката си, ще й стигнат да живее дълго време, укривайки се.

— Защо не каза нищо?

— Аз... Аз се надявам, че един ден ще се върне. Вече е...

Той затвори телефона. „Кажидаря и сбогом на Кайл“. „Кажидаря и сбогом на Кайл.“ „Кажидаря и сбогом на Кайл.“ „Кажидаря и сбогом на Кайл.“ „Кажидаря и сбогом на Кайл.“ „Кажидаря и сбогом на Кайл.“ „Кажидаря и сбогом на Кайл.“

Тези думи пронизваха сърцето му при всяко припомняне. Научи за тях прекалено късно. От малодушие. Само от малодушие. И го съзнаваше.

„Корин няма нужда от мен.“

Кайл седеше на пода, загледан през френския прозорец. Небето беше в наситеносин цвят, недопускащ нито едно облаче. Беше забравил деня, мястото, хотела, в която зала щяха да изнасят концерта. Беше абсолютно сам и опустошен. Взехитарата, която беше до краката му, и без да откъсва очи от синьото небе, започна да свири. После да пее. Без публика. Без нито един човек наоколо, който да го слуша. Без Корин в прегръдките му.

*„Вярвам, че си добре
вярвам, че всичко е наред
пожелавам ти щастлив живот
вярвам
вярвам, че мислиш за мен понякога
пнякога има дни, когато мога да полудея
има дни, когато ще полудея.*

*О! Моя любов, моля те
моля те, прости ми пнякога
пнякога.
Има нощи, когато сънувам, че си до мен
Има дни, когато се чувствам много самотен
О! Моя любов, ако само
ако само можех да те държа в прегръдките си
до края на дните.“*

9.

— Кайл! Слушаш ли?

— Слушам.

— Нима, не личи.

— Продължавай, Стив. Тук съм.

Не, той не чуваше. От дни не чуваше никого. Дори Патси, която взимаше ръката му с настъпването на нощта. През повечето време той мълчеше, преструвайки се, че има мигрена, и не се съживяваше, докато не излезеше на сцената. Пишеше разни неща, които тутакси отиваха в боклука. Патси ги събираше, четеше ги с ужасени очи, после ги разкъсваше трескаво. Една вечер той промърмори, че ще обърне страницата. Тя отвърна:

— Прекрасно.

Но знаеше, че и двамата лъжат. Той живееше и винаги щеше да живее със страданието, че Корин я няма. Това очевидно беше безумие. И все пак бе... реално. И ако имаше нещо, което не можеше да се заобиколи или избегне, то беше проклетата реалност, която напомняше непрекъснато за нея. Като реалността, която Патси започваше да усеща как мърда на едно място в тялото ѝ, чието съществуване тя дори не подозираше.

— Тъкмо искам да ви съобщя — продължи Стив, без да е убеден, — че Майк Биле ще подпише. Южна Африка, уредено е.

— Колко? — попита Патси разтревожена.

— Какво колко?

— Колко концерта, глупчо?

— Два — отговори Стив.

— Два! Това е една минисерия.

— Два, и все пак не е зле за Южна Африка. И парите не са зле, Патси, щом ще свирим на стадион.

— Стив! Ставаш докачлив, като остаряваш.

— Питам се даваш ли си сметка какво бачкане му хвърлям и как се трепе Майк, за да поместиш задника си на сцената? Впрочем бих прибавил, че в момента се затрудняваш да го поместваш.

Патси отвори уста. След това я затвори. След две секунди двамата щяха да си нанесат жестоки обиди и тогава Кайл попита:

— Откога свирим за пари?

Другите трима се обърнаха към него изненадани.

— Що за тъп въпрос?

— Никога не си имал нещо против парите, Кайл.

— Не съм. Вярно е. Но повтарям въпроса си. Внезапно ми хрумна откога по-точно свирим за пари?

— Най-общо казано, винаги — обади се Джет, който от четиримата беше най-бъбривият.

Той се надигна от фотьойла си. Останалите се обърнаха към него и той вдигна рамене.

— Какво? Защо ме гледате така? Аз съм като всички и като всеки един от вас живея с пари и нямам нищо против тях. Не съм с продупчени джобове като теб, Кайл. Нито като Стив, който има вкус към лукс, а още повече като Патси, която харчи това, което още не е спечелила.

Настъпи мълчание и всеки премисли думите му.

— Южна Африка... — заключи Патси на висок глас. — Защо са се съгласили?

— Защото там никога не сме ходили! Защото винаги сме искали да отидем! Защото от месеци преговаряме! Защото датите са определени идеално, преди последната в Ню Йорк! По дяволите, Патси! Какво те прихваща?

— Нищо. Може би е малко нацистко — отговори тя.

— Ти си нацистка. Ще се поизмъчиш. Но след няколко седмици ще си почиваш. Как мислиш, ще можеш ли да издържиш? — подигра й се Стив.

— Кога ще свирим? — попита Кайл, преди тя да избухне.

— Събота и неделя следващата седмица. За да пристигне междуременно реквизитът със самолет и да бъде инсталиран.

— Предполагах, че с кораб...

Стив го прекъсна и обясни, че декорът ще бъде по-скромен. При този срок нямаше друга възможност.

— Стадион. Минимален декор. Бих казала, че впечатлението ще бъде за... празно пространство — въздъхна Патси.

— Разчитаме на твоето присъствие — подсмихна се Стив. — Пък и така ще имаш време да си починеш преди това.

— Ще отбележиш, Стив, че си мълча и не...

— А защо не заминем утре?

В същия идеален синхрон и тримата се обърнаха към Кайл.

— Да, защо? — настоя той.

— Та да се правим пак на туристи ли? Мерси! — Патси отвори шишенцето с черен лак. — Само да знаеш, скъпи, колко ни досаждаш с твоите посещения в зоологически градини, изложби и музеи...

— Отегчавам ви с моя туризъм. Отегчавам ви, когато ме боли главата. Отегчавам ви, когато лежа. Отегчавам ви с...

— Затваряй си устата! — отвърна тя и стана.

Стив ѝ направи знак да се успокои.

— Ти също, Стив! И ти ни досаждаш с твоето вечно „Мир и любов“ и с тъпите ти изненади в последния момент!

— Нима си мислиш, че и ти не ни досаждаш, Патси? До гуша ни е дошло от твоите настроения, от нервните ти изблици и от всичко останало. Да беше казвала „да“ от време на време и без да мърмориш поне веднъж. Да не се правиш на „звезда“ с нас. По дяволите!

— Аз, на звезда ли?

Тя сложи ръка на сърцето си.

— Никога не се държа като звезда с вас!

— Докажи го! И дай тази вечер интервю на хората от „Уърлд“.

— Защо?

— Божичко! Не можеш ли да кажеш „да“.

— Питам те защо.

Джет въздъхна и стана, за да погледне през прозореца. Стив направи огромно усилие да не я изхвърли през проклетия прозорец, а Кайл литна през същия прекрасен прозорец.

— Давам ти възможност за бляскава реклама — продължи Стив, все едно нищо не бе станало. — Жанрът на „Уърлд“ е по-скоро класическа музика.

— Тогава защо ще интервюират нас?

— Не можеш ли да кажеш поне веднъж „да“ за разнообразие? — ядоса се Джет.

— Защо? Вече класическа музика ли ще свирим?

— Наистина си досадна, Патси!

— И какво от това? Искам отговор на моя въпрос! Защо е тази гавра с тъпото интервю? Вече всичко е казано и прочетено...

Стив изтръгна от ръцете ѝ шишенцето с лак.

— Защото журналистката се е подготвила и защото също така е наша работа да... О! Мамка му, Патси!

Стив загуби търпение. Всички бяха изморени. Краят на едно турне беше колкото мъчителен, толкова и дългоочакван. Всеки път се разиграваха все същите изтъркани номера. Всеки на свой ред изпускаше парата. Имаха нужда от пространство. От дистанция. Да се настанят някъде. Да не се местят повече и умираха от страх да не се завърнат в безличния свят на смъртните. За тях не съществуваше всекидневният спокоен ритъм, да си легнат безгрижно, да изхвърлят боклука като всички. Без сцена. Без предизвикателство. Обратното броене нямаше смисъл за тях и този път всичко изглеждаше многократно умножено.

Обаче в този ден най-изненадващо за всички Патси склони да даде интервю. Представи се такава, каквато беше обикновено. Неукротима и непредвидима. Виреше нос царски пред всичко, което хората мислеха за нея. Патси беше истинска, искрена и честна. Още повече, че сега беше бременна и развълнувана. Когато младата журналистка я попита дали някой ден ще приеме да защитава една кауза, рокаджийката отговори без колебание:

— Не.

— Защо?

— Защото се изисква много, за да се защити.

— Да, но...

— Никакво „да, но“, сладурче! Просто е невъзможно да се избере една-единствена кауза. Защото ще бъде абсолютно несправедливо. Но отбележи, моля те, че винаги съм приемала да свиря за всяка асоциация, която ме е помолила.

— Да разбирам ли, че отказвате да се обвържете, както с брак...

— Охо! — възкликна Патси и веднага се надигна от мястото си.

Момчетата затаиха дъх. Теренът ставаше опасно хлъзгав. Те се спогледаха безпомощно, но Патси беше по-бърза от тях:

— Виж какво, сладурче, първо: бих искала да не ме занимавате с вечния и отегчителен въпрос за брака, и второ...

Пое дъх и погледна Кайл, който се отпусна удобно на мястото си, за да се любува на продължението на спектакъла.

— ... и второ: всичко, което желая, е да покажа, че жените, всички жени, са свободна да правят и да мислят, каквото им е на сърцето. И преди всичко не бива да се съмняват. Колкото до брак с Кайл Маклоугън, това не е тема, която се разисква, нито ще се разисква, защото, да, аз съм решително против венчалната халка.

— Но преди време този въпрос се е обсъждал, нали?

Патси погледна отново към Кайл. Двамата се усмихнаха един на друг. Журналистката подхвърли бързо „може би вече е факт?“, от което Патси избухна в смях.

— Като си се събудила днес, не знам дали си предчувствала, че този ден ще ти донесе късмет, сладурче. Защото тази вечер сензацията ще бъде твоя. С Кайл се разделяме. По същия повод можеш да обявиш, че съм бременна! И преди да ме попиташ кой е бащата, ще ти отговоря, че детето е заченато от мъж, а не от Бог!

— Това поставя ли под въпрос групата? — поднови въпросите си „сладурчето“. Репортерката щеше да литне от щастие, че материалът ѝ ще се появи на първите страници.

— Това не поставя никакви въпроси — продължи Патси, докато Стив и Джет се опитваха да приемат потресаващата новина. — Ще работим винаги заедно. Ще си дадем заслужена почивка след последните ни концерти. Ще родя след няколко месеца, след това ще запишем нов албум, ще дадем нови интервюта и ще направим прекрасно турне, а пък аз ще се ядосвам отново, когато ми задават тъпи въпроси.

— А вие, момчета? — обърна се журналистката към тях.

— С Патси сме на едно мнение — отговориха тримата.

Както винаги Патси прояви своята дарба да уцелва момента. Точно както в деня, когато се появи в тяхната сбутана гримьорна, като бутна вратата с крак и грабна бас китарата от ръцете на Стив. Предусещаше като ясновидка. На Кайл му се искаше да сложи в ръцете ѝ кристална топка, за да му каже къде е изчезнала Корин. Защото през този ден още никой не знаеше къде се намира тя.

10.

Джак се надигна в леглото. Бе прочел внимателно статията с изявленията на Патси. „Значи — помисли си той — глупакът се разделя с жена си. В такъв случай моята ще замине за Лондон, където той се е установил да живее занапред...“

Затворникът Браниган стана, взе бял лист, приглади го и написа четливо:

„Уважаеми господин адвокат,
Размислих и взех решение. Моето желание е да изискате преместването ми в английски затвор колкото може по-бързо.

Моите почитания, Джак Браниган.“

Не знаеше нищо за плановете на Корин. Само имаше предположения. Но тази уличница би ли се преместила другаде освен в Англия? Вероятно не. С издръжката, която ѝ отпусна, можеше да живее, но положително не и да прави чудеса. Тими му бе казал, че Глупакът печелел... Както каза той, „печели повече мангизи, отколкото ти ще спечелиш някога“.

Джак избърса челото си. Сгъна прилежно листа на две, след това още на две. Ъгълчетата съвпаднаха идеално и тогава го сложи в плика. Утре щеше да го даде на първия надзирател. Нещата щяха да се задвижат. „Малко по малко се приближавам“ — помисли си той, размазвайки с крак паяка, който бе имал безумието да пресича пред него.

— Не можеш да се сдържиш да не ги смачкваш, а? — попита Клаус, неговият съкилийник.

— Защо? Ти да не би да ги обожаваш?

— Точно така. Обичам комарите и трябва да знаеш, Браниган, че паяците са като мен.

— Не се сещам защо.

— Редно ли е да ти напомням, че комарите са като проститутките. Изсмукват те, за да те омаломощят. А пък аз, знаеш, че се пазя за проститутките, нали?

Джак се извини и обеща да бъде внимателен с паяците, които беше готов да размазва, но не искаше да дразни Клаус — изстребителят на проститутки, още по-малко усилията му да отидат на вятъра заради глупава кавга за насекоми. Джак обеща, показвайки се искрен, а пък Клаус пусна газове в смърдящото си легло, повтаряйки, че ще напише учебник за „хиляда и един начини за изстребване на мръсните проститутки от галактиката“.

„Един ден по-малко...“

11.

Джак си мислеше, че Корин ще се укрие при Глупака, а самият Глупак желаше повече от всичко на света Негодникът да беше на прав път. А младата жена изчезна, за да не бъде принудена никога повече да се среща с това, което не бе способна да понася.

Сутринта, когато малкият Педро дотича и тя видя майка му потънала в кръв, Корин събра багажа си, за да избяга. Като че ли някой я хвана за ръка и я поведе. Потегли и стигна до градче в Невада със странното име Планинска битка.

Не бе очаквала, че Малкълм ще завърши учебната година, докато тя изтърпява делото, развода и края на своя живот с Джак. И първите писма, които изпрати на децата чрез адвокатите на двете страни. Беше ги формулирал, като знаеше, че ще ги прочете и ще изрече на глас думите на обич от този татко, който не искаше неговите „скъпи дечица“ да го видят в приемна, заобиколен от другари, споменът за които ще ги накара да сънуват кошмари. Пишеше, че е на нещо като дълго пътешествие, но ще ги обича винаги. Тази прекрасна любов е по-силна от всичко и нищо не може да я унищожи.

Корин знаеше много добре, че тези думи казваха истината. Както знаеше, че ще има още много писма, картички за рождениите дни и за Коледа. И че тя ще бъде длъжна да ги чете... „Има и Кайл.“

Младата жена не успя навреме да смени гражданското си състояние в паспорта. В действителност идеята не ѝ се бе изяснила, преди рецепционистката в каубойския мотел да ѝ подаде документите. Изписа името си по мъж. Но почти нечетливо и с грешка, която не направи впечатление на дамата с неопределена възраст. Тя прояви много по-голямо любопитство към прическата на Корин, която се различаваше коренно от тази в паспорта.

— Колко дни? — попита с удивителен акцент.

— Няколко — отговори майката, хвърляйки поглед към децата в автомобила.

— Телевизорът е повреден, но не и DVD-то.

Корин напусна приемната, натоварена с цяла дузина филми, които щяха да очароват малките и те щяха да ги гледат един след друг. Защото ще останат повече дни ли ги взе? Или защото никой нямаше да почука на вратата ѝ през тази първа вечер в Планинска битка? Може би името в случая означаваше нещо... Знаеше, че води нещо като битка и се вкопчваше в единствената възможност да не я прекратява. „Трябва да изчезна, защото той иска да ме убие. И защото ще започне отново.“

Корин обмисли своя план педантично, разхождайки се с децата по огрените от слънцето улици съвсем свободно. Съвсем свободно! За пръв път в живота си беше шофирала стотици километри сама. И също така за пръв път имаше възможност да оцени нещо, което не бе изпитвала досега и което ѝ доказваше, че не само е способна, но и че мирни дни са възможни, дори ако завинаги някои от нейните сънища са накъсани от кошмари и от видения на полицаи, които ѝ слагат белезници и я отвеждат в приемната, където се озовава срещу един усмихващ се Джак, който шепне, че затворът не сервира любимия му десерт.

Корин се събуждаше изплашена, но слънцето в Невада изгриваше рано и прогонваше облаците, както и лошите сънища. „Трябва да имам късмет.“ Гледаше децата как спят и как я следват с абсолютно доверие. В колата бе обяснила на сина си, че онова, което прави, е за тяхно добро. И на четиримата. Че не може да каже всичко, но че той трябва да ѝ вярва. Малкълм слушаше, без да пита. Като че ли разбираше и водеше сестрите си за ръка. „Никога няма да пусна ръцете им.“

Една сутрин, точно преди зазоряване, се отправиха с колата към Лае Вегас. Прекараха там нощта, без някой да ги попита каквото и да било. Тя изостави колата на един огромен паркинг. Взеха автобус до летището и днес най-накрая самолет до Ню Йорк.

Утре ще вземат друг полет до Лондон, след което — до Глазгоу. Всичко беше организирано с парите, които ѝ остави Кайл. „Предай на Кайл сбогом и благодаря. Кажи му, че го обичам.“ Но последното изречение, разбира се, Корин нямаше сили да напише.

12.

Кайл отлетя сам за Южна Африка в същия ден, когато Корин и децата ѝ отлетяха от Лас Вегас. Той си мислеше, че три дни в непозната обстановка ще повдигнат духа му. Може би ще го вдъхновят. Младата разведена жена се молеше това, което предприема, да мине гладко. Като застана на гишето за регистрация на пътниците тази сутрин, очакваше някой полицай да я задържи, преди да се качат на борда. Но се натъкна само на лошото настроение на стюардесата, която беше забравила да закопчае копче на ризата си. Без никакъв проблем и четиримата се настаниха в самолета и младата жена с тревожно нетърпение си мислеше кога ще кацнат в Ню Йорк.

Кайл кацна в Йоханесбург, когато самолетът на Корин докосна пистата на „Ла Гуардия“. Беше необичайно топло и влажно за месец април и в двата града и температурата беше почти една и съща. Кайл беше посрещнат от стюардеса, която го съпроводи любезно до следващия му полет, докато Корин се поуспокои, като видя, че никой не се интересува от тях. Прибра саковете, количката на Криста и четиримата се отправиха към информационното бюро. Служителката ѝ даде листовка с хотелите около летището и я изгледа недоверчиво, когато Корин попита къде има обикновена телефонна кабина. Тя посочи с показалец.

— Не развалям едри банкноти — побърза да я предупреди.

— Благодаря. Аз имам — отговори Корин, спъвайки се в ремъка на сака, който бе успяла да натъпче под количката.

„Твърде много багаж“ — помисли си тя, докато преглеждаше списъка с хотели. Набра първия номер на хотел с емблема, наподобяваща баобаба. Защо? Ще разберем... Служителката я информира, че на всеки половин час има микробус със същата емблема, който ще ги докара до хотела.

Кайл прекоси летището с джип, който навярно е бил в защитен цвят в предишен живот. Спирачките изскърцаха оглушително, автомобилът спря пред миниатюрен самолет и пилотът го покани да се качи. Съобщи му, че екскурзоводът току-що е предупредил, че ще

закъснее малко. Музикантът извади своя телефон и установи с изненада, че има по-широк обхват, отколкото в центъра на Лондон. Набра номера на Джейн.

— Прочетох статията. Много статии... Ще поздравя ли Патси от мое име?

— Нямам какво да кажа.

— Сигурен ли си? Можеше да ми се обадиш например...

— Имаш ли новини от Корин?

— Не.

— Ами Дан? Разбрал ли е нещо?

— Не още! Реалният живот няма нищо общо с Холивуд! Нещата се протакат, когато... Повечето хора не вършат и половината от работата си, а другите нямат време да свършат своята! И едно последно уточнение: колегите на Дан не са Брус, Арнолд или Силвестър.

Тонът, с който Джейн искаше да го успокои, не направи впечатление на брат й.

— Просто искам да знам къде е и добре ли е.

— Тя е силна, Кайл, по-силна, отколкото предполагаш.

— Никога няма да я намеря — промърмори той.

— Ти улесни нейното изчезване, Кайл.

— Искам...

— Няма ли да е по-добре да я забравиш — подхвърли Джейн.

Ако пилотът не беше на две метра от него, Кайл щеше да се ядоса. Може би щеше да се разкреци като на сцената. Но се сдържа.

— Не те чувам.

— Кайл, виж...

Той затвори телефона и повтори на себе си:

— Няма да я намеря никога.

— Казахте ли нещо, господине? — попита дребният черен, плешив човечец с мустаци, който се качи на борда.

— Не. Не.

— Поне посрещнаха ли ви добре в Африка, господин Маклоугън?

Той кимна и дребният човек седна до него.

— Много съм щастлив, че съм в Африка.

— Обещавам ви го. Ще се влюбите в онова, което ще ви покажа.

— Вярвам ви, господин...

— ... Кавендиш. За приятелите Еме. Майка ми е канадка. Оттам идва „Еме“...

Стисна ръката на младия мъж преднамерено силно и го погледна внимателно право в очите. Кайл потръпна. Нима неговият екскурзовод можеше или знаеше да чете мислите му.

— За приятелите Кайл — прибави той, като си помисли, че един екскурзовод никога не е излишен.

Пилотът съобщи, че има разрешение да излети. Перките се завъртяха леко като във филм от петдесетте. Самолетът се закашля, изпръхтя, най-накрая потегли по неравната писта, вдигайки червен прахоляк. Кайл се зачуди дали все пак ще излетят, когато изведнъж опряха във върховете на дърветата с оглушителен шум. Той забеляза първите жирафи. Малките бягаха гъвкаво, възрастните късаха лисата.

— Дърветата, от които пасат тези майки, са акации.

— Къде са мъжките?

— Мъжкият се преструва, че е на работа, но вероятно е с някоя от любовниците си.

— И той ли?

— Но е нежен и гальовен любовник.

Кайл се усмихна.

— Ето там! Вижте!

Стадо антилопи изникна от същия храсталак с невероятни подскоци.

— Не предполагам, че всички тези животни са толкова близо до летището! — извика Кайл.

— О! Пресичат там даже и пистите. Понякога си мисля, че някоя от тях ще се шумгне в един самолет, ще се настани и ще поиска кока-кола лайт!

Кайл се усмихна пак, но не можеше да откъсне очи от пейзажа. Цветовете и светлината бяха много по-наситени, отколкото другаде. Много по-контрастни. След около пет минути Еме посочи надясно. Два лъва спяха изтегнати в една сянка, която сякаш бе взела тяхната форма. Кайл направи толкова снимки, колкото можа, и се наведе да се любува на дърветата.

— Това са баобаби, нали?

— Да. Много, много стари баобаби — отговори Еме. — Говори се, че са на повече от две хиляди години. Някои са спасили хора с плодовете си, други са спасили живота на онези, които са потърсили убежище при тях, а някои ще оцелеят от замърсяването, което ние причиняваме.

— Четох някъде, че баобабите имат способности да се обновяват.

— Вярно е — потвърди Еме. — Тези дървета имат хиляда свойства. Но ако питате мен, най-главното е просто да бъдат величествени.

Пейзажът обсеби музиканта. Помисли си, че да се правят снимки от високо в този момент изглежда особено. След дълги минути Еме го погледна и каза:

— Много сте мълчалив...

— Покорен съм.

— Много добре. Повечето хора говорят много.

— Кои говорят най-много?

— Италианците. След това африканците, които познават добре страната си. С масовия туризъм моята клиентела еволюира. За няколко десетки години преминах от авантюристи към обучение на авантюристи, след това към зрители на телевизия. Те не виждат Африка, освен когато разлистват някой каталог за пътешествия.

— Надявам се, че няма да ме сложите в лошата категория.

Екскурзоводът се обърна към него и потвърди:

— Не. Вие сте човек, който обича дърветата. Видях го.

Той продължи да се взира в музиканта със същото любопитство, както преди да излетят.

— Много хора гледат, без да виждат. Разбирате ли?

— Струва ми се — да.

— У нас се казва: „Човек, който обича дърветата, е човек.“

13.

Корин прекоси още веднъж огромната зала, за да намери тоалетните. Малкълм не можеше да издържи до хотела. Те вървяха, а Корин не свалеше очи от жълтите табели със знака WC. С една ръка буташе количката на Криста, стискаше с другата ръката на Дейзи, а синът ѝ се държеше за количката и повтаряше, че ще се напишка. Ускориха крачка, отвори вратата и с радост откри, че няма опашка. Синът ѝ свърши работа тъкмо навреме. Корин, задъхана, смазана от сака, който носеше на рамо, отново си помисли, че има прекалено много багаж.

Багажът, който нахвърли в минибуса на хотела без помощта на шофьора. „Утре ще трябва да изминем същото това разстояние обратно...“ Но утре ще бъде нов ден, а тази вечер най-важното бе да се подслонят.

Почувства се ужасно изморена, щом затвори вратата на миниатюрната стая. Като че ли всичката ѝ енергия се изпари с едно щракване на пръстите. Седна на леглото. Малкълм и Дейзи седнаха на срещуположното. Те се вторачиха в нея и казаха в един глас:

— Гладни сме.

— Стойте тук. Ще отида на рецепцията да видя какво предлагат. И не отваряйте на никого. Връщам се след пет минути. Не повече.

Мина отново по коридора, боядисан с някакво жалко бежово, с Криста на ръце. Стигна фоайето, чийто дизайн въздействаше също толкова потискащо, както и целият хотел. Само огромният зелен баобаб, нарисуван над рецепцията, изглеждаше жив. Купи сандвичи и чипс от автомата и попита служител с костюм в същите бежови тонове като стените дали може да поръча събуждане в шест сутринта.

— Да, госпожо. Не сервираме закуска, но тук има кафе. Безплатно е.

Корин благодари, без да изпуска от поглед дървото. Служителят не вдигна глава, но каза с крайно отегчен глас:

— Само не ме питайте защо хотелът е избрал тази емблема! И, за бога, не ми казвайте, че е шедьовър.

Корин се усмихна и изчезна с най-голяма бързина, за да я забрави и служителят още по-бързо.

Децата се нахвърлиха лакомо на храната. Корин се хранеше без апетит, като си повтаряше наум какво трябва да свърши на другия ден. Изкъпа двете си дъщери, а в това време Малкълм се приготви. Той се мушна до Дейзи, когато Корин започна да чете приказката за Златната къдрица, която децата много обичаха. Момичетата заспаха още на първия ред, Малкълм затвори очи на втория, след което Корин понижи глас. Той се обади, че не спи.

— Искаш ли да продължа?

— Не.

Момченцето я погледна в очите. Тя коленичи и го помилва по лицето. Откакто избягаха, то слушаше, без да задава излишни въпроси. През всичките тези дни на странен живот не бе попитало нищо. Тази вечер в погледа му имаше същото доверие, както когато ѝ обеща: „Ще ти помогна, мамо.“ Но сега ѝ се стори по-сериозен. Тя прегърна сина си и му благодари за помощта. Той промърмори, че ще наглежда сестрите си, докато тя си вземе душ. Корин го прегърна още веднъж. Каза му: „Обичам те“ и влезе в банята.

Не, нямаше да плаче. Нямаше да промени плановете си. Нямаше да ги изостави. Не, нямаше да се откаже. Ще почерпи сили от погледа на сина си. „Трябва да направя, каквото съм решила“ — помисли си тя, проверявайки за стотен път документите си. Парите. Билетите за самолета. Всичко си беше на мястото. „Ще го направя“ — каза си, гледайки се в огледалото.

След като отрязва косата си, изпълнена с гняв, тя порасна няколко сантиметра и сега прическата ѝ приличаше малко на тази на Кайл. На лицето ѝ не се забелязваше никаква следа от онова, което бе преживяла в голямата бяла къща. Кожата заздравяваше толкова бързо. Наистина тялото не ѝ причиняваше повече страдания при всяко вдишване и издишване или при всяка крачка, но никой никога не можеше да си представи дълбочината на синините, които Джак бе оставил в тялото ѝ и в душата ѝ.

Корин затвори тихо вратата и легна до Криста под чаршафите, груби като в манастир. Младата жена протегна крака. Мускулите ѝ трепереха от умора, но беше невъзможно да заспи. „Твърде много багаж.“

Обърна се на една страна и преброи самолетите, които летяха на няколко метра от покрива. „Утре... Утре...“ Мислите ѝ се върнаха неизбежно при Кайл. Какво правеше? Къде беше в този момент?

Ако само младата жена бе отделила време да четете вестници. Ако не бе пожелала да изчезне в някакъв забутан мотел в градчето Планинска битка с куп детски филми като „Бял сняг“, „Приказка за една играчка“ и „101 далматинци“. Ако само имаше представа! Но мисълта ѝ бе съсредоточена изцяло върху събития, които трябваше да предвиди. Не знаеше нищо за скандала около двойката Патси — Кайл. Ако бе научила, щеше ли да промени плановете си? Откъде да знаем?

Самолетът на Кайл докосна пистата в момент, когато слънцето пламтеше, забулено от друг един червен прах. Дълго време след тях се извиваха спирали. Все още беше горещо и задушно. Въздухът миришеше на прах. Очакването на дъжда се усещаше у всяко живо същество, което се изпречваше на пътя. Кучетата тътреха лапи, тук-там котки се плъосваха задъхани до стените. Изразът на Еме беше почти като на всички и той отбеляза, че тази вечер ще пее, за да завали. Кайл сподели, че и той ще пее.

— Защо? — попита екскурзоводът.

— За да ме обичат хората, предполагам.

Отговорът дойде неочаквано и за един въпрос, който го занимаваше често открай време, но никога не го бе формулирал ясно. Кайл знаеше защо композира музика и свири. Но защо пееше? Да, защо един ден реши да пее? Тази вечер екскурзоводът го бе подтикнал да отговори. Кайл не се почувства по-добре, но му хареса, че Еме се засмя на думите му. О, да! На младия човек му хареса неговият дълбок и дрезгав смях.

— Това е чудесна причина. Най-вече заради момичетата — добави той, слагайки ръка на рамото му.

— Как мислите, ще се получи ли същото и със слоновете?

Еме поклати глава.

— Мисля, че слоновете и слониците предпочитат тишината на саваните.

— Щях да бъда много нетактичен.

— А! — разсмя се пак екскурзоводът. — Двамата с теб ще направим чудесна обиколка.

14.

Корин спа също толкова малко и също толкова спокойно като Кайл на неговата рогозка в Африка. Тя отвори очи много рано и отиде в банята, без да събужда децата, след това излезе, за да потърси тройно кафе, мляко и бисквити.

Като се върна, големите се хранеха. Малкълм се облече и помогна на сестра си да се облече, докато Криста сучеше. После мама подреди саковете, разпределяйки внимателно дрехите.

— Никога ли няма да видим тате? — попита Дейзи брат си.

Сърцето на Корин се сви, синът ѝ вдигна очи към нея.

— Докато е в затвора, няма да го виждаме — отговори малкото момче.

— Заето, мамо?

Тя коленичи до дъщеря си и я притисна до себе си. Малката не бе поставяла никога този въпрос. Тя копираше поведението на другите и Корин се бе надявала боязливо никога да не попита, понеже беше много мъничка. Не прибързваше и отлагаше неизбежното обяснение. За съжаление се падна днес.

— Трябва да побързаме, миличка.

— Ама искам да видя тате.

— Не, Дейзи. Той удари мама и го затвориха за наказание — намеси се Малкълм, който стоеше прав със своя сак на рамо. — Вече ти казах. Хайде, ела.

Тя последва брат си в коридора, без да погледне майка си. Очите на Корин се напълниха със сълзи. Малкълм пое отговорността да обясни нещата. От висотата на своите шест години и няколко месеца. Нима е възможен такъв живот за деца? Как ще се оправят с всичко това? И как ще ѝ простят? „Ако изобщо някога ми простят... О! Не сега — смърти се тя, тъй като знаеше, че ѝ е достатъчно малко, за да загуби почва под краката си. — Трябва да го направя. За тяхно и за мое добро.“

Щом излязоха на паркинга на хотела, Дейзи забеляза едно птиче, което летеше ниско до земята, и то привлече цялото ѝ внимание.

Микробусът със зеления баобаб спря до тях и децата заеха местата си без повече въпроси. Корин се мъчеше да качи количката и за пръв път се паникьоса, понеже не беше мислила как ще я натовари. При регистрацията ще ѝ поръчат да я остави на багаж, защото и при полета до Ню Йорк процедурата беше същата.

Като пристигна на гишето, все още не беше намерила разрешение и очарователната стюардеса на „Бритиш Еървейз“ каза с любезна усмивка:

— Нямате разрешение да качите на борда количката.

— Съмнявах се — отговори Корин. — Само че чакането ще бъде дълго...

— Вижте, ще предупредя колегите си в самолета. Ще им я оставите, като се качвате, а те ще я приберат в багажното отделение. Като залепите този етикет отдолу, ще си я получите с останалия багаж.

— Благодаря — отговори Корин и прибра етикета в джоба си.

— Добре, че сте дошли по-рано! Вашата интуиция не ви е подвела, защото всеки момент ще приемем две групи китайци, заради които щяхте да бъдете принудена да стоите права в тълпата. За ваш късмет те не са така ранобудни!

— Слава богу, че някои обичат да се излежават сутрин — рече Корин, осъзнавайки огромната си умора.

Хубавата стюардеса изпъшка.

— Имате време за едно силно кафе, мадам!

— Точно от това имам нужда!

— Знаете ли къде се намира кафенето?

— Да. Струва ми се, че е в средата на салона.

— Точно така. И ако тръгнете по стълбището срещу вас, на първия етаж ще видите детския кът с играчки за децата.

Корин ѝ благодари и тръгна след малките, които бяха чули вълшебната дума „играчки“. Аерогарата беше толкова безлюдна, че ги остави да тичат, без да се страхува, че ще ги изгуби от поглед. Малкълм и Дейзи залепиха носове на остъклената стена, възхищавайки се на първите излитащи самолети. Тя си помисли за саковете. Дали беше прехвърлила всичко необходимо в ръчния багаж и в сака на Малкълм? Малката Криста, която играеше на коленете ѝ, събу единия си чорап. Корин се сети, че именно чорапи е забравила да приготви. Искаше ѝ се да се разсмее. Да се смее истерично и да крещи.

Беше изморена. Чувстваше се свободна. И безкрайно ужасена. Но допи благодарно кафето си.

Когато обявиха техния полет, настани Криста в кенгуруто, сгъна количката, метна ремъка през рамо и хвана Дейзи за ръчичка. Малкълм вървеше до нея. Бяха първи в коридора, който водеше до самолета. Изпревариха ги бързо други пътници, които не бяха толкова натоварени. При първия завой Корин помоли децата да я чакат, без да мърдат от мястото. Малкълм хвана за ръка сестра си, докато Корин тръгна в обратна посока с Криста до себе си. Спираше се и се обръщаше от време на време. Децата ѝ бяха толкова прекрасни. Видя цялата им обич и чу зад себе си смях и забързани стъпки. Моментът беше идеален. Направи знак на децата да отидат при нея.

— Спомняте ли си какво ви обясних?

— Да — отговориха те.

— Сега трябва да го направим.

— Къде отиваме? — попита Дейзи.

Корин сложи пръст на устните си и повтори онова, което им бе казала. Децата имитираха нейния жест. Снощи им бе обяснила, че когато си сложи пръста така, трябва да замълчат дотогава, докато не им каже.

— Ще играем ли?

— Да, милинка. И трябва да ходиш колкото можеш по-бързо. Съгласна ли си?

— Съгласна съм, мамо. Ще си играем.

Корин хвърли поглед на бебето, за което тази шумотевица не съществуваше, хвана Дейзи за ръка и тръгна срещу забързаните хора. Малкълм вървеше по петите ѝ. И четиримата преодоляваха насрещния поток от пасажери с лекота, докато се озоваха отново в централната зала, свеждайки глави. Младата жена си представяше, че ще ги повикат по високоговорителя, че ще бъде принудена да тича... Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Но нищо от това не се случи.

Групата китайски пътници беше толкова внушителна и шумна, че никой не обърна внимание на тези, които напускаха аерогарата тичешком, изоставяйки багажа си и билетите си. Тя насочи децата си към стоянката за таксите, която още вечерта беше установила къде се намира. Остана без дъх и сърцето ѝ биеше лудо, когато отвори вратата

на първото появило се такси. Шофьорът хвърли двата сака и количката в багажника, като подчерта, че не вози туристи.

— Ще ни откарате ли до автогарата на... — попита Корин.

— Няма проблем — отговори младият мъж с подчертан източноевропейски акцент.

Няколко минути по-късно, докато прекосяваха Бруклин, той я загледа дълго в огледалото за обратно виждане. Тя се помоли на всички светни, които ѝ бяха известни, да не ѝ задава въпроси. Но младият мъж подхвърли, че ако има нужда от друга услуга, може да помогне. Корин издържа погледа му и благодари с толкова твърд глас, колкото успя.

— Да пусна ли музика?

— Разбира се.

— Каква музика обичате?

— Пуснете, каквото ви харесва.

— Аз съм голям почитател на Чайковски.

Корин каза, че няма нищо против. Той пусна диска и продължи да кара, без да каже нищо повече до автогарата, а в това време тя прецени, че е била твърде лекомислена, взимайки такси. Но този беше без всякакво съмнение най-бързият начин за придвижване с три толкова малки деца.

Пътят беше дълъг, имаше задръствания, но музиката приспа Малкълм и Дейзи и те се събудиха чак когато пристигнаха. Не видяха Куин Мидтаун Танъл, нито небостъргачите в далечината. Нито блестящото слънце. Корин си помисли, че никога не е идвала в Ню Йорк и вероятно никога няма да дойде, докато е жива. Когато таксито спря пред автогарата, тя плати курса и пхна една петдесетдоларова банкнота в ръката на шофьора. Беше опасно, знаеше, но „трябва да имам късмет“.

— Приятно пътуване, мадам.

Той стисна здраво ръката на младата жена и каза нещо на своя език. На Корин ѝ се искаше да вярва, че думите са за добро. Тя нагласи сака на гърба си, количката на рамо, погледна Криста, която сега спеше, и хвана Дейзи за ръка. Таксито потегли и четиримата изчезнаха бързо в тълпата.

Тя не се поинтересува от някое определено място, а от заминаването на следващия автобус. Първият, който трябваше да

потегли, беше на четвърти коридор. Добро предзнаменование според нея. Купи билети и се качиха в автобуса. „Това е знак — каза си тя точно преди вратите да се затворят. — Ние сме четирима в четвъртия автобус.“

15.

Това беше последният концерт от турнето и щеше да се състои по традиция в Ню Йорк, както първият. Между двете мина много време. Всеки път спектакълът се обновяваше. Във всяка страна. За Кайл оставаха неизменни само онези напрегнати секунди, когато излизаше на сцената и сграбчваше тълпата с един поглед. Мигът беше неповторим. Божествен. Несравним с нищо.

Но днес, шейсет минути преди трескавата екзалтация, той си мислеше, че ще гледа косите на момичетата от първите редове. Просто така. Просто за да... Но нито една нямаше да има грацията на Корин. И никоя никога нямаше да бъде Корин. Тогава какво ще прави с цялото това време, което се простираше пред него? Обмислил ли бе бъдещето?

Не, той нямаше никакъв план. Също както нямаше никакви новини от младата жена. Това беше факт. Защото ако имаше, щеше да се храни с повече апетит и да пее не толкова ожесточено. Но тя остана вярна на своето обещание, не потърси никого. Нито Джейн, нито своя адвокат, нито Тими, нито родителите си. Нито Кайл. Най-вече Кайл... и колкото повече седмици минаваха, толкова повече се убеждаваше, че известие няма да дойде. Никога.

Тогава погледна колко е часът на мобилния телефон, по същата причина установи, че няма нито едно съобщение, и отиде под душа в сутерена на Медисън Скуеър Гардън. Искаше да се изкъпе и да дойде на себе си. Внезапно така му се зави свят, че се свлече на колене.

„Корин изчезна и кръвта ми изчезна“ — помисли си.

Ако младата руса жена бе останала в Ню Йорк! Щеше да види афишите. Може би щеше да се изкуши да види Кайл на сцената. И може би щеше да каже името си на служителите, които пазеха зад кулисите. Щеше да настоява, че е важно. „Аз съм Корин...“ Човекът щеше да съобщи и животът им щеше да се промени. Без съмнение щеше да се промени.

Жестокият световъртеж поразмина. Малко по малко успя да различи линиите под тъл, които образуваха плочките на пода.

Светлината стана особено силна. Помисли си, че не се е нахранил достатъчно. Изправи се, спря водата и се отдръпна от душа.

16.

Точно преди да се изкачи по стълбата, която водеше към сцената, отново получи световъртеж. Не така остър като първия, но достатъчно силен, за да го принуди да седне на едно стъпало и да почака няколко секунди с глава между коленете. Стив, който тази вечер по изключение вървеше отзад, коленичи.

— Ще мине — успокой го Кайл.

— Не. Така не става.

Но Кайл се изправи, бутна приятеля си и като взимаше по четири стъпала наведнъж, изкачи стълбите, които го отвеждаха в неговия свят. Понеслите се възгласи го ентусиазираха. Обхвана с поглед тълпата. Усмихна се. След това сграбчи микрофона с две ръце.

— Добър вечер, Ню Йорк! — извика.

И залата се възпламени за почти три часа. Кайл виждаше вдигнатите ръце, чуваше аплодисментите, слушаше хилядите гласове как повтарят неговите думи без нито една фалшива нота и как стигаха до него, за да заявят колко го обичат. Сам се изненада, като отиде още по-далеч, както никога, а Джет, Стив и Патси от своя страна си казаха, че след тринайсет години, през които бяха изживявали „всичко това“ заедно, удивлението беше все още възможно. Кайл си помисли, че това е най-страхотният му концерт. Разби две китари и издра коленете си, хвърляйки се на земята. Почувства някаква странна сила. Стори му се, че докосва вечността. Не обърна внимание на трите или четирите бели петна в паметта си, но на Патси не й убягна този факт. Попита го тихичко: „Добре ли си?“ Тай я успокой. Но тя го следеше с поглед, а също и Стив.

Последната песен завърши като избухване на фойерверки. Искрящите им отблясъци стигнаха своя максимум. Кайл имаше чувството, че отлита, публиката също. Тогава се приближи до самия край на сцената и, не, косата на нито едно момиче не беше достатъчно руса. На края на силите си подръпна струните, за да изсвири една последна нота, когато престана да усеща краката си. Съзнаваше, че се свлича на сцената сред абсолютна тишина. Възприятията му бяха ясни.

Ударът, своята безжизненост, раздвижването в залата, Джет, който се хвърли към него, изплашената усмивка на Патси.

И после се разнесоха виковете... Завиха сирени... Болницата.

17.

„Аз паднах от сцената. Напуснах моя живот.“

18.

Всеки път, щом имаше възможност и противно на онова, което правеше „на свобода“, Джак придоби навика да чете всички вестници и списания в библиотеката на затвора. На онези, които му се подиграваха на ненаситното любопитство, разправяше, че обича да бъде осведомен за разните „афери“. Всъщност, откакто Мръсницата офейка, дебнеше снимка в едно списание за знаменитости, фотографирани от настървен и нахален папарак. Всяка сутрин се подготвяше да види снимка на Уличницата, шляеща се по брега на Темза със своя нов любовник, който държи в прегръдките неговите момиченца.

Вместо това попадна на грамадна снимка на Глупака на носилка. Джак почувства как едновременно го залива гореща вълна, придружаваща винаги хубавата новина, и как се облива в пот, която удостоверяваше лошата новина. Представи си Корин, „моята Корин“, да му държи ръката, докато „моите деца му рисуват сърчица и лястовички“.

„Ще го убия. Ще я убия.“

Браниган прекара много дни в размишления за ползата от мигрените и проследи оздравяването на Кретена — проследяване в статиите. Прочете, че Патси пожелавала на бившето си гадже цялото щастие на света в прегръдките на „някое много по-мило от мен момиче“. Джак избърса потта от челото си и започна да диша спокойно. Попита своя адвокат възможно ли е да наеме детектив. Този тип, някой си Малоун, се оказа доста обременяващ откъм финанси и относително ефикасен. Откри колата, която Корин бе изоставила в последния подземен етаж на едно казино в Лас Вегас, после потвърди, че се е качила на самолет за Лондон, където нещата станаха по-сложни за Джон Малоун. Джак попита дали едно допълнително възнаграждение ще бъде достатъчно. Адвокатът поклати глава. Оставаше да се надяват на английските власти и на добрата стара преса.

Браниган беше чел, беше се молил за смъртта на Глупака и беше му я пожелавал толкова пъти, колкото изобщо бе възможно.

„Някой ден вятърът ще се обърне.“

Все пак затворникът забравяше, че метеорологичните условия преди всичко са непредвидими, капризни и заблуждаващи. Та след всичките тези емоции и всичките тези горещи вълни, един следобед бе изненадан с визита от своя скъп адвокат, както и от един студен душ. Да не кажем, че изненадата беше направо шотландска — обливаха го ту горещи, ту студени вълни.

— Английските власти току-що ме информираха, че вашата жена не само е купила билети до Лондон, но също до Глазгоу за другия ден след пристигането. Разбира се, от друга компания.

Адвокатът замълча, което подразни Джак.

— Да не би да ми казвате, че не са стигнали до крайното местоназначение? — попита подигравателно.

— Те не са се качили на самолета за Шотландия, защото, както вие отбелязахте, изобщо не са пристигнали в Англия.

— Което какво означава?

— Означава, Джак, че по един или друг начин вашата бивша жена и вашите деца са слезли от самолета, преди да излети. И без да бъдат забелязани.

— Как ще ми обясните, че научавам едва сега? — изрече затворникът с леден глас и с изключително зле овладян поглед.

— Господин Браниган! — прекъсна го адвокатът. — Необходимо ли е да ви напомням, че вашата жена не е лицето, излежаващо присъда в затвора.

— Моля да ме извините, господине.

— С огромни усилия получих информация за лице на свобода, което освен това не е американски поданик.

— Според вас Корин в Щатите ли е останала?

— Има такава вероятност. Разбирате ли, Джак, не можете да промените сега вашата молба за прехвърляне в Англия.

— Да, разбирам.

— Ще се надяваме, и аз го вярвам, че срокът на наказанието ви ще бъде съкратен във вашата страна и че...

Джак не слушаше дрънканиците на адвоката и се фокусира върху следващите си идеи. „Глупакът се е покрил и журналистите не могат

да го открият. Корин не е заминала.“ В този факт той видя потвърждение на своите очаквания. Защо самият той да ходи в Англия?

— Благодаря ви за посещението, господине.

Същата вечер задържаният Браниган се качи на леглото си. Клаус поде както обикновено продължението на разказа за удивителните си официални приключения и неофициални, когато един безразсъден паяк дръзна глупаво да пропълзи по подпората на леглото. Джак наблюдаваше насекомото как се приближава и когато се озова в обсега му, го смачка с ликуване. Един от дългите му крака потрепваше конвулсивно няколко секунди. Тогава той направи това, на което неговият съсед го бе научил. С груб жест прекрати ненужните страдания и задраска наум един ден в календара, който водеше към свободата му.

„Един по-малко“ — ще си повтаря всеки ден, докато Клаус ще разчесва настървено нахапаното от комари и докато метеорологичната прогноза ще проявява своите прищевки, без никога да държи сметка за прогнозите на едни или други. Които и да са те. Каквото и да желаят.

19.

— Добър ден, Кайл.

— Добър ден, докторе.

Стоеше до прозореца, когато чу да се чука. Лекарят влезе в стаята видимо притеснен. Усещаше се от километри. Седна на леглото, за да прикрие смущението си, и едва след секунда-две го погледна в очите.

— Предполагам, че новините не са добри.

— Много съжалявам, Кайл.

— Значи е най-лошото.

— Опасявам се, че е така.

Кайл остана до прозореца, но се обърна и се загледа навън. Небето от дни беше сиво, вятърът като че ли не смогваше да отвее всички облаци и тази пролет в Сан Франциско се бавеше мъчително като изминалата година.

— Какво казват хората в такива случаи?

— Нищо през повечето време.

— Защото предчувстват последствията или защото не си представят, че това може да им се случи?

— Никога не съм се осмелявал да попитам.

20.

— Мамо! Мамо! — развика се Малкълм, изпаднал в ужас.

Беше застанал наред магазина, точно пред щанда за вестници, и сочеше с треперещ показалец. Корин се приближи с разтуптяно сърце и прочете: „Кайл Маклоугън падна от сцената.“

Тя грабна списанието и прочете статията в „Нюзуик“. Описваше се последният концерт на групата в Медисън Скуеър Гардън и не се обясняваше нищо повече, само снимката на корицата бе документирала случая. Виждаше Кайл, сграбчил китарата си, сякаш бе изчерпан докрай от изтощение, и в долния край — носилка, която качваха в линейка. Корин потърси като обезумяла датата и установи, че изданието е отпреди повече... от два месеца. Вдигна поглед и видя на щанда дузина „Нюзуик“ и „Тайм“ с различни корици. Малкълм я подръпна за ръкава.

— Обади се на Джейн.

— Не.

— Мамо! Това е Кайл!

— Малкълм — коленичи тя до него, — знаеш много добре, че не бива да казваме нищо.

— Ти си глупава.

Корин притисна сина си до себе си.

— Заето плаче Макъм? — попита Дейзи, която бе успяла да избута количката с Криста.

Когато Корин застана на касата, собственичката на магазина взе списанието и погледна младата жена в очите.

— Какво има? — попита разтревожена.

— Броят е стар.

— Все пак ще го купя.

— Тогава е безплатен.

— Благодаря.

— Искате ли и други американски списания?

— Не ги ли продавате?

— Не всичките... Ето, стоят на рафтовете и събират прах. Вие сте редовна клиентка и ще ви дам тези, които не продавам.

Корин благодари на Мария Монтеро и излезе с децата на паркинга, прекосиха го и се върнаха в малката им къща през четири преки по-натам. Малкълм включи телевизора, щом влязоха, и седна в края на канапето. Майка му прибра покупките в хладилника. Беше разсеяна, вече не знаеше как да подреди нещата, какво трябва да направи, какво може да направи, за да не се изложи на опасност. Печелеше време и го губеше. Питаше се какво би разбрал синът ѝ с десетината урока по испански, които бе взел, и защо тя се тревожи. След това прочете още веднъж статията. Прегледа и другите списания, както и онова, в което намери кратко съобщение, че солистът на „Р...“ си почива след изтощително турне. Благодареше на почитателите си за тяхната подкрепа.

Ръцете ѝ трепереха. Малкълм седеше с вперен в екрана поглед и прехвърляше каналите. Тя седна до него и го попита има ли монети. Той се втурна в своята стая и извади всичките си дребни пари от един плик.

— Остани тук и наглеждай сестрите си.

Тя изтича до телефонната кабина и набра номера на Кайл, който той бе написал под текста на песента. Рязък глас съобщи, че телефонът е прекъснат. Без повече да се замисли набра номера на Къщата. Непозната жена отговори и Корин попита веднага какви са новините около Кайл. Жената в другия край на линията се поколеба за секунда, после каза, че музикантът е още в почивка.

— Искате ли да предам някакво съобщение?

— Пожелавам му да се възстанови.

— Записах. А вие сте?

— Аз...

Затвори телефона. Колко ѝ се искаше да е „другаде“. И всичко да започне отначало. Кайл да я държи в прегръдките си. О, да! Младата жена искаше толкова много неща, които животът никога нямаше да ѝ даде...

„Трябваше да остана в Ню Йорк.“

21.

Не след дълго Кайл разбра, че страда от изключително рядка форма на левкемия. Много малко случаи бяха документирани в света и също така много малко от лечебните практики даваха резултат. Или по-скоро не бяха ефикасни и болните умираха за няколко месеца. Кайл попита колко му остава. Лекарят отговори „може би година“ с твърде неуверен глас, за да казва истината. Кайл попита още веднъж.

— Може би шест месеца от днес нататък.

— Днес е двацет и седми май.

Младият човек взимаше лекарствата, които лекарят му предписа, без да се противи. Това щеше да зарадва Джейн и Патси. Той... Как да се изрази? Не беше чак толкова изненадан от това, което му се случи. Никога не беше предполагал, че подобна санкция може да го зачеркне от демографската карта на света, никога не се бе чувствал болен, но прие присъдата, без да се учудва. Причисли случая към „онова, което човек трябва да понесе“, за да не остане съкрушен, и си помисли, че никога няма да има време да свърши една трета от нещата, които още би могъл да направи. И че сега никога няма да види Корин.

— Какво е това нововъведение? — попита Патси, разлиствайки календара в триъгълна форма, който от два дни стоеше на шкафчето до леглото на Кайл. — Но за коя година е? Не е отбелязано.

— Подарък от Джет е. Каза, че е хитрина, за да мечтая, молейки се на бога на плажовете. Да не броя дните до моята смърт.

— Това е жестоко.

— Това е истината, Патси.

Тя се направи, че не е чула, и продължи да разглежда дванайсетте фотографии, като мислеше, че трябва най-вече да си представя как се пече на слънцето, изтегнат на пясъка на всяко едно от тези чудни места.

— Предполагам, че няма да имам време.

— Тогава защо не пробваш новото лечение на твоя доктор? — отвърна тя, оставяйки грижливо календара.

— Да. Защо не... Това или нещо друго...

— Мамка му, Кайл! Човек ще си помисли, че искаш да пукнеш! Бори се! Кажи, че не си съгласен! Че не искаш! Че не му е времето!

— Патси, боря се. Какво си мислиш? — Погледна я той право в очите. — Боря се всяка минута, за да не виждам накъде... накъде отива всичко това. В първата ложка съм, виждам всичко.

Тя се приближи и подхвърли:

— Понякога се питам дали сам не го пожела. Дали сам не се отказа да живееш.

Той застина. Тя усети, че сърцето му бие по-ускорено от нормалното. Представи си тази болна кръв, която щеше да го съсипе. И не само това. Мамка му! Каза, че ако бяха приели идеята да заживеят заедно, той може би нямаше да бъде тук...

— Така и не разбрах защо престанах да те обичам и защо ти...

Измъкна се от обятията му и седна на леглото. Загледа го, ужасена от бледността му, но си каза: „Спокойно, просто съм ядосана.“

— Изпитвам такъв гняв, та чак ме разяжда. Мразя те и мразя себе си.

— Ние не сме виновни за това, което се случи.

— Знам. Но ми писна да слушам, че не може да се направи нищо. Бих искала да открия кой е виновен и да му стоваря един в мутрата, и не преставам да мисля, че ако тя не беше изчезнала, ако не те бе изоставила като някой глупак без никакво известие...

— Корин няма нищо общо.

Патси се наведе да вземе чантата си, ругаейки огромния си корем. И килограмите, които бе натрупала и които се опасяваше, че никога няма да свали.

— Как се чувства?

— Кой?

— Твоето бебе.

— О! Много е добре, ако съдя по ритниците и юмруците. Ако е момче, кълна ти се, че ще разбере коя съм, а ако е момиче...

Тя млъкна изведнъж.

— Да, ако е момиче? — подкани я Кайл.

— Ще има характера на майка си.

Той се усмихна и Патси го замери с възглавница, добавяйки, че ще дойде вдругиден. Приближи се да го целуне.

— Джет спомена, че ще намине, и Стив...

— Няма да ги изгоня — прекъсна я Кайл.

22.

Лечението започна един вторник и Кайл не го понесе леко. Трябваше да се променят дозите, да го хранят интравенозно, защото повръщаше всичко, което поглъщаше. Понесе всички видове инжекции, от които изпадна в нещо като коматозно състояние. След няколко дни нямаше вече сили да стане, за да види колко са се раззеленили дърветата. Въпреки това беше в ясно съзнание.

Кайл нямаше как да забрави, че е изминала една година и вече три месеца, откакто блъсна Малкълм и Корин се смъкна на колене до него. Виждаше отново полюшването на косите ѝ. И всичко останало... Розовия цвят на страните ѝ, същият като този на стените в стаята, където държа Дейзи в прегръдките си. Но в клиниката, където се лекуваше в пълна тайна, стените не бяха нито розови, нито сини. Тя беше специализирана в съвсем друга област на медицината и имаше предимството да се намира в Сан Франциско. Той имаше нужда от Джейн, Патси и всички останали. Те се сменяха до смъртния му одър. Твърдяха, че Сан Франциско е най-красивият град на света.

— Как да не се чудиш! — каза Джет.

— Какви ги приказваш! — прибави Стив.

Нито един от неговите посетители не спомена през какви затруднения са минали, за да го предпазят от любопитните.

Приятелите му говореха за бъдещите им проекти. Кайл ги слушаше. Правеше се, че им вярва. В редки случаи им вярваше, когато бяха особено убедителни. Дори една много ранна сутрин се „видя“ бегло в студиото в Лондон със своята китара в ръка. Чу се как пее.

Но днес, в леглото си, Кайл трябваше да се концентрира, за да чуе гласа на Корин и да усети отново вкуса на домати върху нейните устни. „Ами ако няма нищо по-хубаво?“

23.

Имаше дни, когато изтощението му пречеше да упражнява паметта си. Дни, когато не виждаше нищо, освен карето на прозореца, което от черно ставаше синьо, после избледняваше повече или по-малко и пак ставаше непрогледно черно. Дълги дни, когато гласът на Корин заглъхваше в далечината и го обземаше чудовищен ужас. Противни дни, когато се събуждаше облян в пот, и други, когато бе убеден, че са последните.

Имаше толкова много дни, когато Кайл беше сам в леглото... Без музика. Без ноти. Без образи. Сам.

Идваха и такива дни, когато не заспиваше дори за секунда, дни, които го убеждаваха, че краят е близо. Ще бъде смазан и изтребен като насекомо, от което искаме да се отървем. Беше дъждовен ден, безкраен, когато не се различава утрото от следобеда. Един от онези дни, когато времето стачкува, когато всички клоуни по земята хленчат, от онези дни, когато човек забравя дори съществуването на слънцето.

Което... без всякаква причина прогони облаците, сякаш им е ударило шамар, за да ги разкара. Звездата проточи дългите си лъчи, колкото е възможно по-надалеч, и още малко по-далеч... чак до Сан Франциско, където обходи всички улици и всички домове, за да попадне в стаята на Кайл. Можеше да реши да си почине на възглавницата, но очертата на стената сенки и форми, които болният прецени като окаяни.

Слънцето не се обезкуражи и продължи пътя си. Кайл проследи с поглед разпростирането на лъчите върху стола, чийто хром заискри... върху праха по телевизора, който гледаше понякога с изключен звук... и видя как попадна върху триъгълния календар на Джет.

Когато барабанистът му го подари, Кайл благодари, без да погледне нито една от снимките. Съмняваше се, че са чак толкова хубави, понеже всеки от посети телите му се прехласваше пред тях. Лъжеха, че били отражение на рая, все пак земният. Понякога му се струваше, че му се присмиват, но беше прекалено слаб да протегне ръка и да ги хвърли в боклука.

И когато днес слънцето кацна с дръзка настоятелност, Кайл осъзна, че твърде дълго е бил затворен в тази стая, очаквайки инжекции, трансфузии, хапчета, и не на последно място Джейн, Став, Джет и Патси. И останалите... Понасяше всичко, без да се оплаква, и гледаше как сестрите разгръщат страниците на това проклето нещо с учтива стеснителност. Усещаше как го изпълва ням гняв и се надигаше мъчително, тласкан от мисълта, че няма да понесе още дълго всичко това. Мъката на другите и лечението. Своя гняв на обречен, разстрелян в разцвета на живота си и... липсата на Корин.

Кайл ненавиждаше Джет, че му даде този отвратителен календар, тъжен до смърт. Протегна ръка да го сграбчи и да го запрати в стената. Ала в момента, когато пръстите му го достигнаха, забеляза едно съвсем мъничко паяче, което се грееше на слънцето, ококорено в сред бели пясъци. Иди, че разбере защо не сграбчи календара и защо очите му се спряха на страницата. След това погледът му се плъзна към обяснителната бележка. Към наименованието на снимката и името на плажа.

24.

Кайл нямаше да дочака Патси да роди. Беше гладен. Приискаха му се доматен сос и устните на Корин. Стана от леглото си в същия миг, когато сестрата влезе с традиционния поднос с лекарства.

— О! Не бива да ставате, без да ни повикате, младежо!

Тя го смъмри, но Кайл ѝ нареди да се върне и да потърси лекаря.

— Още не е дошъл.

— Тогава бъдете така любезна, кажете му да дойде да ме види, щом има възможност.

— Но...

— Моля ви, Меги — настоя той, обръщайки се към нея с малкото ѝ име.

Тя наведе глава и излезе от стаята заднишком. Кайл се изкъпа и не погледна в огледалото как изглежда. Беше вече облечен, закусил и затваряше компютъра си, когато доктор Бристол влезе, вдигайки ръце. Певецът също вдигна ръка.

— Преди да кажете каквото и да било, предупреждавам ви, че си тръгвам.

— Но, Кайл, това не е разумно. Твърде слаб сте, за...

— За какво? По-разумно ли ви се струва да страдам от неизлечима левкемия?

— Моля ви...

— Доктор Бристол! На нито едно от леченията не реагирам добре и още по-малко на последното, което ми препоръчахте като последна надежда.

— Може да опитаме с удвоени дози. С лъчетерапия.

— Толкова пъти повторихте, че лъчетерапията в моя случай е абсолютно неефективна.

— Защо да не опитаме?

— Заминавам, докато мога още да ходя и преди косата ми да е окапала, и вие да ме убиете с вашето лечение.

— Кайл, в състоянието, в което сте... — Доктор Бристол се усети и млъкна.

— Не искам да умра тук. Помогнете ми. Моля ви.

Да, Кайл си тръгна. Изостави подаръците от почитателите си, но взе всичко, което лекарят му даде, за да се поддържа. Качи се на едно такси и потегли към Джейн. Новините бяха плъзнали със скоростта на светлината, защото Патси беше вече там и именно тя му отвори вратата.

— Какво е това тъпо решение?

— То е моето решение. Достатъчно си ми се карала, че не правя нищо. Сега знам какво да направя.

Той почувства, че не го държат краката, и се наруга.

— Направи ми кафе.

— Няма нужда, аз ще го донеса — каза Джейн.

Тримата седнаха в кухнята и той обясни, че отива да търси Корин. Също като Джак знаеше, че е изчезнала и че не е пристигнала в Англия. Също като Джак искаше да я види отново. Но за разлика от Негодника имаше представа за мястото, където тя навярно се намираще. Не каза нищо повече на Джейн или Патси. Обяви, че иска шампанско. Във всички случаи беше много късно да бъде разумен.

— Само съжалявам, че няма да съм тук, когато раждаш.

— Не ми пука. Ти не си бащата.

Двете жени се спогледаха твърде заговорнически, за да не ги види той.

— Той тук ли е?

Патси сложи ръце върху флуоресцентно оранжевата си тениска, която заплашваше да се пръсне.

— Той е при моите родители.

— Виж ти! Какъв подвиг!

— Неочакван. Неизбежен. Също толкова невъзможен, както фактът да съм бременна.

Искаше й се да каже: „Доказателство, че неизбежното невинаги е самата истина.“ Но как да произнесе подобни думи, без да се разплаче.

— Станал е полигамен ли?

— Чудесно, Кайл! Виждам, че си във форма. Няма какво да ми доказваш.

Тогавя той се обърна към Джейн, която вдигна рамене.

- Осъдена съм на мълчание.
- Още шампанско! — поиска той.

25.

Шампанското се оказа приятно сънотворно. Патси се върна при своите родители, за да се събере със своя „човек“, когото другите наричаха „Хикс“. Джейн сигурно спеше и брат ѝ стана, въпреки че беше три часът и четирийсет и осем минути през нощта. Чувстваше се по-добре. По-скоро не дотам зле в сравнение с изминалите дни и седмици. И цяло чудо, главата не го болеше. Затвори се много тихо в кабинета на сестра си. Бяха върнали китарите му. За миг му мина през зли къде ли е неговото сценично пиано. Стив не му бе казал нищо. Или беше забравил. Но не това го интересуваше тази сутрин и когато „Гугъл“ се появи на екрана, въведе името на плажа с чуден бял пясък, който вчера беше накарал малкото черно паяче да се спре. Натисна един по един клавишите и изписа „СИУАНТАНЕХО“. И прочете отново с най-голяма радост онова, което бе научил снощи.

Имаше две обяснения за името на този град. Също както снощи избра второто, на което да повярва. На индиански се казваше Сиуатлан, което означаваше „земя на жените“. „Как не се сетих по-рано?“ Отвори всички чекмеджета в кабинета на Джейн, всички шкафове, претъркани с досиета, и започна да ги прехвърля, докато попадна на това, което му бе необходимо. Джейн записваше по дати всички нерегистрирани номера, от които се звънеше в Къщата. „Човек никога не знае — казваше тя. — Някой ден може да потрѣбват.“

Кайл запрелиства списъците и установи, че имаше само един чуждестранен номер. Написан черно на бяло. Веднага го разпозна и се благодари на своя занаят, заради който бе пътувал много. Беше от Мексико. Набра номера на мобилния си телефон, без да се интересува от часовата разлика. Прозвучаха двайсет напразни позвънявания. Сигурно номерът беше на някоя телефонна кабина. Обади се в Американските авиолинии. Имаше полет след няколко часа. Когато Джейн се събуди, ще намери под чашата си за кафе лист с една дума: „Знам.“

26.

Кайл събра дрехите си, приготви паспорта си, избра една китара и напусна Къщата. На входа се сбогува с Дик и го накара да обещае, че ще си мълчи. Ако медицината беше на прав път, оставаха му може би деветдесет дни да намери Корин и се опасяваше, че няма да бъдат достатъчни. Все пак в нито един момент не му минаваше мисълта, че ще си отиде преди това. Беше си възвърнал надеждата и тя му вдъхваше ентузиазъм, живителни сили, които ужасяващо му бяха липсвали през последните няколко месеца.

Излезе, когато таксито спря пред Къщата. За пръв път никой не слизаше, за да се спаси от сигурна смърт, докато той се качваше, за да избяга от смъртта.

— До летището, моля. Терминала на Американските авиолинии.

Свали стъклото и вдъхна мириса на града. Въпреки изпаренията от сутринното движение, вече натоварено, искаше да усети острия дъх на Пасифика.

27.

За втори път в техния живот пътищата на двамата мъже, които обичаха една и съща жена, щяха да се пресекат на едно летище. Понеже адвокатът на Джак най-после бе получил одобрение да го прехвърли и беше побързал да отиде в затвора няколко дни по-рано зад волана на хубавата си черна кола, за да съобщи новината на своя клиент. Браниган му благодари и си взе прочувствено сбогом с Клаус, който обеща да избяга от затвора, щом има възможност. „Стотици уличници ме чакат, друже.“

Джак беше наредил сака си предварително. Него също трябваше да го отнесе един самолет към близката свобода, а той обичаше точността, както обичаше лакомства. Така че, когато му представиха ченгето с отеснелия костюм, което щеше да го придружава, видя в цялата ситуация неоспорим знак. Качи се в полицейската кола и не поиска разрешение да свали стъклото, защото мирисът на океана го привличаше, колкото газовете на Клаус. Но си правеше сметката: „Един по-малко... Резултат: днес.“

28.

Джак слезе с белезници и под конвой със сержант Малоун, облечен в евтин, много отеснял костюм.

Двамата мъже бяха първите пътници, които се качиха на борда на самолета за Лондон. Джак се престори, че трябва спешно да отиде до тоалетната. Полицаят го изгледа подозрително, след това му откопча белезниците пред вратата на тоалетната.

— И да не ти хрумне някоя идея! Аз съм отпред с моето желязо и те предупреждавам, че винаги съм бил пръв по стрелба.

Джак си каза „майната ти“, бутайки вратата. Седна върху капака на тоалетната чиния и зачака да му хрумне някоя свежа идея. „По дяволите! По дяволите! По дяволите! Мъртъв съм!“ Ченгето потропа и затворникът извика, че още не е готов.

— Давам ти две секунди, Бран...

Не чу останалата част от изречението. Ако Джак беше излязъл в същия момент, ако се бе попитал защо не е чул края на изречението, ако кафето в затвора беше с малко повече кофеин, нямаше да загуби ценно време. Толкова ноци, прекарани в молитви за нищо. Да измисля планове за нищо. Едно бягство... винаги е мечта. Толкова се бе надявал да има възможност да офейка още от автомобила или при пристигането на летището, или докато се качват на борда. Но не му се предостави възможност. Беше закопчан с белезници за този дебел кретен, който се бе лепнал за него като пиявица. Джак се видя принуден да пусне водата. После още веднъж. Затрудняваше се да премахне всичката мръсотия, която го разяждаше.

Когато най-после се реши да излезе, в първия момент не видя Малоун. На около четири метра оттам беше коленичил и помагаше на възрастна дама да събере вещите си от ръчната чанта, които бе разсипала. Като по чудо ченгето беше с гръб. Джак хвърли поглед към вратата на самолета и не видя никого. Беше отворена. Протягаше му ръце и му казваше, че го обича. Сега или никога.

Без колебание напусна самолета така лесно, както Корин напусна ръкава за качване. Джак носеше костюм на „Гучи“ и класическа

вратовръзка. На никого нямаше да му мине мисълта да спре бизнесмен, който вървеше спокойно и уверено, докато не отекнаха викове в далечината. Полицаят тъкмо бе разбрал, че е бил измамен, и Джак спринтира, разблъсквайки всички глупаци, които му пречеха на пътя. Спусна се към такситата. Още няколко десетки метра и един нов живот се очертаваше пред него. Нито веднъж не се обърна да види ченгето настига ли го, докато не чу:

— Стой! Само още една крачка, Браниган, и ще стрелям!

Джак се закова на място и вдигна ръце над главата. Беше преценил погрешно бързината на този полицай, на доста повече години от него.

— На колене! Ако само помръднеш и малкия си пръст, уверявам те, ще стрелям.

Сержант Малоун, останал без дъх, се приближи. Джак чакаше да застане в обсега му, за да го удари с юмрук в чатала. Полицаят се прегъна като кукла на конци и стреля. Не засегна Браниган, който отново хукна. Тичаше между пътниците, които стояха вцепенени. Никой не притежаваше такъв рефлекс, че да го спре, и светото съвпадение... изруга срещу този грубиян, който беше толкова зле възпитан, че не благодари.

29.

Като пристигна при терминала, таксито на Кайл беше забавено от цяла кохорта ченгета. Забеляза, че качват носилка в една линейка. Обикновено се интересуваше от всичко и щеше да попита какво се е случило. Но тази сутрин нямаше време за губене. Вълнуваха го само неговият полет и паспортът му. Мина през всички формалности, без да се обръща, и се настани на мястото си успокоен.

След пет часа здрав сън хвана връзката за Сиуантанехо. Планът за пътуването го бе завладял изцяло. На компютъра организира търсенето и вече знаеше откъде да започне. Първо ще наеме кола, щом слезе от самолета, и ще се поинтересува за хотел на плажа. На най-хубавия. На най-малкия. Може би този, където Корин водеше децата си. С малко късмет ще обърне глава и зървайки го, ще се хвърли в обятията му. „Нямам и секунда за губене“ — каза си.

Беше вече 17:57, когато остави китарата си и сака. Всички обществени служби бяха затворени. Кайл поиска план на града от рецепцията на хотела, след това се настани на терасата на ресторантче на плажа. Поръча си бира, риба и печени на скара зеленчуци. И домати.

Сервитьорката почака да прибере плана, за да му сервира, и той отново усети, че е гладен. Дали животът отново потече във вените му? През целия ден се двоумеше въобразява ли си, че е по-добре, или беше факт. „С такива тъпотии ли ще се измъчвам?“ — помисли си.

Щом се нахрани, разтвори плана и загради с кръгчета всички училища. Около шейсет и четири хиляди жители. Четиринайсет училища, в които Малкълм би учил, разпръснати из целия град. Позамисли се дали да не разшири търсенето си и в околните селища, но интуицията му нашепна, че ще загуби ценно време. Тъй като можеше да ги обходи само едно по едно с предположението, че Корин води сутрин Малкълм и следобед го взима, това означаваше четиринайсет дни наблюдение и издирване, двама и осем възможности да я намери, като не се смятат съботите и неделите. За

късмет учебната година тъкмо започваше. За късмет децата нямаше да са болни. „За късмет Корин е в Сиуантанехо“ — нашепна му глас.

Утре Кайл ще застане пред първото училище от неговия списък, щом го отворят, ще остане там, докато не влезе и последният закъснял, ще показва снимката на младата жена на родителите, след това в ресторантите в квартала. Понеже знаеше, че вероятно тя не се казваше вече Корин. Нито децата Малкълм, Дейзи и Криста... Може би си е боядисала косата. „Не. Трябва да имам късмет. Сега именно късмет ми е необходим.“

30.

Първите дни на търсене се изнизаха, прекъсвани от два уикенда, които съкратиха много времето. След това още една седмица изтече точно според плана на Кайл. Той не се отчая нито веднъж, не обръщаше внимание на страховете си и показваше снимката на Корин. Тази, на която гледаше как децата ѝ играят. Как да покаже другите е лице, наранено от Джак. Хората се държаха мило и учтиво, но никой не можеше да му помогне и никой не му даде и най-незначително указание. Кайл се оправяше с испанския, но все пак предупреждаваше винаги, за да го разберат. Впрочем всички усещаха, че търси жената, която обича, и само веднъж го попитаха дали не е „онзи“ Кайл Маклоугън. Младеж на двайсетина години. Певецът отговори много бързо:

— За щастие не.

Почувства погледа му върху раменете си, когато се обърна и продължи по улицата. На Кайл му се искаше и очакваше едва ли не, че младежът ще го потупа по рамото и ще му поиска автограф. Но го видя да се качва в един автобус, който потегли в обратна посока.

През деня обхождаше града според своя педантичен план. Сега знаеше на пръсти всички основни улици и всички семейни плажове. От време на време сядаше на някой от тях. Наблюдаваше хората с часове. Вече забеляза постоянните посетители. Винаги сядаха на едно и също място и той установи, че постъпва по същия начин. „Не притежаваме ли инстинкт за притежание толкова развит, че да ни подтиква да вярваме, че щом попаднем веднъж на едно място, то ни принадлежи завинаги? Или може би защото това успокоява... Поне да не е някой стар навик от ученическите години. Или е заради феромоните...“

Да, Кайл оставяше ума си да блуждае... Всичко беше добре, стига да не мисли за Нещото, което разяждаше кръвта му, тъй като нямаше никакво желание да свири, нито да слуша музика. Китарата му спеше, подпряна на стената през всичките нощи. И тя нямаше желание

да бъде обезпокоявана от неговите мисли. Приоритетът сега беше „другаде“ и времето изтичаше толкова бързо.

31.

Осемдесет и шест. Осемдесет и два. Седемдесет и три... И нищо.

Кайл преживя два дни на крайна умора, които му напомниха, че е много болен. В последна фаза. Беше принуден да лежи цял следобед и нямаше сили да стане вечерта. За късмет топлината го упояваше дълбоко, без да му носи тревожни кошмари. Събуди се на другия ден в три часа следобед и се чувстваше също толкова изтощен. Краката му го мъчеха. „Не сега. Толкова близо до края съм. Не сега, Господи, моля те!“ — забеляза с изненада, че се моли, когато се обади Джейн.

— Как си?

— Добре съм — излъга той.

— Климатът в твоя курорт като че ли ти се отразява здравословно.

— Не се опитвай да ме накараш да ти кажа къде съм, Джейн.

— Дан в крайна сметка ще те открие.

— Ти помоли ли го?

— Не — излъга тя на свой ред.

— Всъщност не ме е грижа. Ти разтръби, че твоят Дан не е колега на Арнолд, Брус и кой още беше?

— Силвестър.

— Ах, да! Силвестър... Светецът от последния ден.

— Много смешно!

— Казах ти, че съм във форма.

— Кайл, ако почувстваш, че...

— Моля те! Остави ме да правя, което съм решил.

Сестра му въздъхна, но прибави, че не би желала да бъде сам и изолиран в някоя болница.

— Благодаря ти, че ми напомни.

— О, Кайл! Аз...

Тя се наруга. Той сигурно имаше право. Мнението на лекарите беше категорично. Самата тя какво би направила, ако се намираще в неговото положение? Щеше ли да губи ценно време, за да негодува?

Кой не би опитал всичко на света, за да изживее последната си любов? Може би единствената, за да бъде толкова желана.

— Да не забравя, като откриеш Корин, предай ѝ, че имам новина за нея.

— Добра или лоша.

— По-скоро добра.

— Джак мъртъв ли е?

— Не още.

Кайл се надигна на лакът. Хиляди рецептори в неговия мозък се активираха и му вдъхнаха енергия.

— Обясни — настоя.

— Същия ден, когато ти тръгна, Браниган заминавал за Англия. Но не е отпътувал, както е било предвидено.

— А! Значи затова беше олелията на летището.

— Браниган успял да подлъже единствения полицаи, който го е ескортирал, и слязъл от самолета точно преди да излети.

— Моля те, кажи ми, че е извършил някоя глупост, и полицаят е стрелял.

— Наистина е извършил глупост. Не знам точно как са се развили нещата, но във всеки случай успял да събори ченгето на земята и хукнал, без да гледа накъде. И... познай какво?

— Джейн, пощади ме.

— Бил е премазан от такси, което летяло с бясна скорост.

Кайл се умълча, замислен, че историята странно се повтаря.

Че за няколко минути неговото такси щеше да го блъсне...

Джейн заключи:

— Браниган е в кома.

— Как разбра?

— Неговият адвокат се свърза с мен да предам новината на Корин, ако знам къде е.

— Какво му каза?

— Какво бих могла да кажа? Че моят брат знае къде се крие тя ли?

— Аз не знам! — ядоса се той.

— Кайл, нищо не съм казала.

— Какви са прогнозите?

— Адвокатът не ми спомена нищо. Не искаше да каже, че не знае.

— Във всеки случай няма десет хиляди възможности.

— Няма. Съгласна съм с теб. 1) Джак се събужда и се връща в килията за дълго. 2) Умира и ура! 3) Хипотетично, ако вегетира, и хипотетично, ако откриеш Корин, тя ще трябва да говори с децата си и...

— В пресата появи ли се нещо? — прекъсна я Кайл.

— Не. Не. Няма нито една статия. Но пак според адвоката на Джак това е една възможност. Той обмисля сериозно идеята да разпрати снимка на Корин и децата на вестниците и списанията във всички страни.

— По дяволите!

— А ти в Щатите ли си?

— По дяволите, Джейн!

— Вече се свързах с господин Сескен, адвоката на Корин, за да прецени какво може да направи, за да му попречи. Но, честно казано, може би е по-добре тя да се появи. По една или друга причина ще има нужда от нея.

— Корин не желае Джак да я открие.

— До кога ще успее да се крие?

Той разбра какво намеква сестра му.

— Знам много добре, че не съм вечен — прошепна той, като си мислеше, че даже не е по силите му да я защити.

Джейн добави, че безкрайно съжалява, и той се умълча.

— За какво мислиш?

— За една хипотеза, която не ти е хрумвала.

— Каква?

— Могла да го убия.

— Кайл!

— Повтарям. Ако трябва да го направя, ще го направя. Моли се този негодник да пукне!

— Ужасяваш ме.

— И аз.

— Наистина ли си способен на подобно нещо?

— Не. Защото няма да имам възможност.

Тя отговори, че ще се престори, че не е чула последните думи, докато той мислеше с ужас, че за нещастие можеше да го направи.

— Ако видиш Корин...

Той въздъхна.

— Моля те, Кайл, пази се.

— Защо?

— Заради вас двамата — подчерта тя.

Прие последното като обещание за бъдеще. Почувства се щастлив, че за Джейн те бяха заедно. Това беше нещо като узаконяване. Бяха вече едно за някого и, по дяволите... ще изиграе своята роля в равносметката на Късмета, когато тегли чертата. Неговата сестра беше свидетелят на онова, което ги свързваше. Винаги бе необходим свидетел. За доказателство. За дните, когато страхът заприличваше на сибирски вятър, който оставя след себе си ледена пустиня. Пустиня, лъхаща на смърт.

32.

Кайл изключи мобилния телефон, за да не го безпокоят повече, хапна, без да изпитва глад, и излезе да глътне въздух. Имаше странното и кошмарно чувство, че Джак му бе сервиран на поднос. Недосегаем и все така опасен. „С малко късмет ще го надживея и Корин ще бъде свободна. С малко късмет ще я държа пак в прегръдките си...“

Беше пропуснал два учебни дни. Ядосваше се, че не можа да действа по-ползотворно. Претовари се и в резултат изостана със своя план. Не смееше да помисли, че е изпуснал Корин. Остана на плажа пред хотела с часове. В късния следобед слънцето кротко клонеше на залез. За няколко минути океанът стана наситеносин, дълбок и почти вечен. Подмамваше вълните тук и там. Златиста светлина обгърна нещата и живите същества. Хоризонтът изчезна и Кайл седеше изтощен, заслушан в смеховете на децата, чиито майки им забраняваха да се тъпчат с чипс. Те се хвърляха във водата, пръскайки се. Никога не беше изпитвал тяхното радостно лекомислие. Никога нямаше да има дете, което ще играе смеейки се и което ще предотврати цялото това нещастие. Въпреки всичко в един момент нишката трябва да бъде прекъсната. „Моята смърт ще сложи край на това прокълнато семейство“ — каза си.

Кайл се почувства съвсем обезсърчен. Стана и обиколи улиците, обмисляйки докъде бе стигнал в своето издирване. За пореден път набра телефонния номер, който бе открил при Джейн. За пореден път звъненето сякаш се изгубваше в празно пространство. Служителят в хотела, когото помоли за помощ, беше подал молба в пощата, но отговорът според него щял да се забави със седмици. В най-добрия случай Кайл си мислеше, че е на някоя телефонна кабина. Все пак колко кабинички имаше в този град?

Краката му го отведоха на същия плаж, където седна на пясъка да гледа хората, които му се струваха толкова щастливи. Не им завиждаше за тяхното безгрижие. Възхищаваше им се. Животът като че ли беше минал през тях с такава лекота...

До една голяма лодка вляво двама млади се целуваха. Малко подалеч две майки продължаваха да бърбят оживено, докато децата им строяха пясъчни замъци. Жените не поглеждаха към великолепните им произведения, толкова бяха погълнати от разговора си, и децата се възползваха да грабнат последния пакет чипс. После хукнаха, смеейки се. Няколко души, които бягаха за здраве, разораваха плажа. След тях тичаха кучета и лаеха. А слънцето потъна в океана. Светлината угасна. За няколко минути плажът обезлюдя, сякаш бе затворена последната страница на някоя книга, и Кайл остана сам. Стана му тъжно. Нито едно дете не играеше навън. Не долавяше и женското шушукане. Тичащите бяха изчезнали. И кучетата, подскачащи подире им, изчезнаха. Нямахше влюбени. Легна на пясъка, смазан от безкрайна тъга. За пръв път, откакто дойде в Мексико, се изплаши.

Почувства се повлечен към бездната на океана. Там, където не съществуваше живот и само смъртта властваше — ужасяваща и студена. Тя откряваше вратата на своето леговище... Тогава се вкопчи в Джак като в спасителен пояс и той го изведе на повърхността.

Омразата... Властта на омразата го сграбчи и той се върна в хотела. Захвърли маратонките си в другия край на стаята и се хвърли на леглото, без да се съблича.

Джак. Джак. Джак. Джак. Джак.

Този човек го съсипваше повече от онова нещо, което го разяждаше. „Дните са преброени. Дните и на двама ни. Не бива аз пръв да си отида“ — мислеше си Кайл. Стана и изпи една бира. Тя не оказа никакъв ефект. Духът му се бунтуваше. Последствията...

Страховете... „Бих искал да се върна в мига, в който съдбите се преплитат... Ами ако утре си отида? Ами ако утре не се събудя?“

Кайл стана отново и включи мобилния си телефон. Набра номера на Чък Гавин — неговия адвокат, без да се интересува от часовата разлика. Още при второто позвъняване той отговори:

— Къде си?

— Пред портата на рая и чакам да ми отворят.

Чък се изсмя.

— Оформил ли документите, както те бях помолил.

— Да.

— Всичките ли?

— Да, Кайл. Всичко подготвих. Точно както ме помоли.

— Благодаря. Бъди здрав.

Затвори, без да даде възможност на Чък да задава още въпроси. Провери си съобщенията. Нямаше нито едно. Чувстваше се самотен. Мина полунощ и още един ден щеше да отлети безвъзвратно. Един по-малко.

33.

„Искам да държа Корин в прегръдките си.“

Шейсет и седми ден. Църковната камбана извести, че е четири сутринта. За пръв път, откакто дойде в Мексико, чуваше четирите удара. Почака да стане пет часът. После шест и телефонът в стаята му иззвъня. Портиерът беше точен. Кайл стана изведнъж и вдигна слушалката, но му се зави свят. Помисли си за недокоснатата вечеря. Легна си отново. Пет минути... Само пет кратки минути, но те се проточиха и станаха почти час.

Когато отвори пак очи, разбра веднага, че ще закъснее за училището, което по програма трябваше да наблюдава днес. „Не мога да пропусна нито ден повече.“ Прегледа набързо своя план и списъка. Не му остана друга възможност. Промени организацията си. Взе набързо от кухненския плот пържена мексиканска закуска с месо и плодове и скочи в колата си. Стигна точно за дванайсет минути. Беше осем часът без две минути, когато паркира на петдесетина метра от оградата. Твърде много коли бяха спрели една до друга и Кайл изруга, че няма да вижда добре входа. Звънецът щеше да удари всеки момент. Наруга се. Трябваше да се събуди навреме. Трябваше да спази плана си точно и да дойде навреме пред училището, което днес бе предвидил да наблюдава. Трябваше да... Трябваше да бъде по-разумен и да се храни правилно. Трябваше да... Трябваше да... Животът трябваше да... когато в края на улицата се появи един изящен и тънък силует. Косата ѝ бе прибрана на опашка и носеше бяла рокля. Наведе се да целуне едно момченце, оправи ремъка на раничката му и го изпрати с поглед, докато то влезе, без да помръдва. Когато детето се обърна, тя му изпрати целувка и краката на Кайл се подкосиха.

34.

Беше тя. Беше Корин.

Всеки ден Кайл бе очаквал, че ще я види как се появява. Всеки ден я бе търсил, повтаряйки си какво ще направи. Думите, които ще ѝ каже. Но тази сутрин, когато тя се появи на улицата, остана стъписан пред своята мечта, превърнала се в реалност. За такъв случай никой не е подготвен. Пожарникарите се учат да се борят с огъня и трябва да им подражаваме, за да знаем какво да правим, когато сърцето пламне тревожно. Кайл имаше чувството, че Късметът го бе повел право към Корин. „Искам да съм отново на сцената.“ Но остана закован в колата, загледан в младата жена, която си тръгна.

Вървеше много бързо. Знаеше, че няма сили да я настигне пеша. Запади колата и се опита да не я губи от поглед. Чуха се оглушителни клаксони, когато пресече пътя на няколко автомобила, завивайки в улицата, по която Корин се бе забързала, но не му пукаше. Тя вървеше много бързо. Провираше се между хората на тротоара. Така или иначе трябваше да остави колата. Паркира, както му падна, точно когато тя отвори вратата на една телефонна кабина няколко метра по-нататък. Видя как взе слушалката, как пусна монетите и набра номер много бързо, поглеждайки часовника си. Закачи изведнъж слушалката, като стоеше с наведена глава и с ръка върху телефона. Кайл отвори вратата. Тя вдигна очи.

35.

Да. Корин се хвърли в прегръдките на Кайл, както бе мечтал. Както се бе надявал и очаквал. Да, тя се хвърли в обятията му и го притисна към себе си, за да се убеди, че е той, а не е някое от нейните видения. Че това са ръцете на Кайл, които я вдигнаха. Че неговият глас ѝ шепнеше „обичам те“. Че и двамата бяха „на сцената“. Че Късметът и Чудесата съществуват... Той си помисли, че му остават шейсет и седем дни, но каза:

— Знаех, че ще те намеря.

36.

Чаршафите бяха събрани в долния край на леглото на Корин. Дрехите им също... Вентилаторът на тавана не разхлаждаше никак тази сутрин. Успяваше само да усложни живота на слабичко комарче, което едва прелиташе през стаята.

„За какво ли си мисли един комар? — почуди се женският паяк, който от часове тъчеше своята паяжина. — Ако това тъпо насекомо имаше само един неврон, щеше да прекрати безумния си полет. Щеше да кацне на някоя от стените, за да гледа как любовта разхубавява човешките същества. Щеше да им завиди. Щеше да се моли на бога на комарите да се прероди като човек в следващия си живот. Дори за един-единствен ден. Дори за една-единствена минута. Щеше да получи възможност да почувства какво е да обичаш, както Кайл и Корин се обичат.“

Но на този кретен те му бяха безразлични. Той летеше насам-натам в полумрака на спуснатите завеси и се хвърли като слепец в паяжината, която госпожата беше опънала. Тя се приближи, всяваща страх, и установи, че комарът не беше тъп мъжки екземпляр, ами слабоумен женски. Погъделичка с един от дългите си крака треперещото насекомо.

— Видя ли днес нещо прекрасно, млада госпожице комар?

— Днес ли? Нищо по-различно от другите дни, благородна госпожо.

Тя си помисли, че крилатата твар, мъжка или женска, е още потъпоумна, отколкото предполагаше. Усмихна се милостиво.

— Но въпреки това...

— Госпожо, прелетях през града и посетих няколко къщи. Хапнах два-три пъти, но тук, заклевам ви се, нищо не съм направила. Никого не съм ухапала. Сита съм. Искам да си отида, но не намирам...

— Знаеш ли какво е любов, комарче?

— Любов ли? Ъ-ъ-ъ... не, госпожо.

— Колко жалко!

Женският паяк потръпна от удоволствие при вида на лакомството и се наведе към горкичката крилата твар, която видя отражението на своята глава в мрачните очи. Така се ужаси, че забрави на мига всякакво намерение за борба. Госпожата си поигра, пообиколи, отстъпи две-три крачки и с решителен жест разкъса своята паяжина.

— Комарче, извади голям късмет. Днес не съм гладна, защото съм опиянена от любов... Втори път няма да те споходи такъв късмет. И като слушаш любовни думи следващия път, като ти се мярнат любовни милувки, постарай се да чуеш и да видиш, за да не ги забравиш никога.

Госпожицата комар обеща, но истината е, че не разбра почти нищо, освен че грамадната грозотия не е гладна. Летящата твар отлетя колкото може по-далеч, докато косматата госпожа се сви в най-далечния край на своята паяжина. Отправи молитва да бъде обичана, както Кайл обичаше Корин.

37.

— Къде са дъщерите ти?

— На ясла — отговори Корин, като остави поднос с хляб, сирене и плодове на леглото. — Имах намерение да подам молби за работа. Но директорката е толкова бърлива, че ме забави...

Тя промълви, че понякога закъсненията са смислени, след това прибави, като го гледаше право в очите:

— Кога излезе от болницата?

— Вече ме попита, любов моя.

— Но не ми отговори, любов моя.

Кайл се ужасяваше от лъжи и все пак не искаше да признае за болестта си. По простата причина, че не желаше да даде живот, сила и дори да разреши някакво влияние на това животно, което не искаше друго, освен да го погуби.

Изяде резен пъпеш и една праскова. Корин си спомни онова, което бе научила. „Възстановяваш се и търсиш вдъхновение на райски остров...“

Кайл я целуна и обясни как Патси беше взела нещата в свои ръце, когато огромната умора го смаза. Тялото му не бе издържало след месеци напрежение, часова разлика, куфари и изразходвана докрай енергия на сцената. Да, лежа в болница, после в санаториум и най-накрая в своята райска стая при Джейн. Сам и без вдъхновение.

— Един ден — каза — разбрах, че трябва да те намеря. И знаех къде ще те открия.

— Кажи ми, че си добре.

— Чувствам се по-добре — отвърна той, като я целуна отново.

Кайл не лъжеше, когато изрече, че е по-добре. Впрочем беше ли изпитал това чувство през последните месеци? Че е здрав и спокоен? Не. Нито веднъж.

— По-добре ли?

— Добре съм. Чувствам се добре. Искам само да бъда с теб и да правим любов още и още.

Той я прегърна и я притисна към себе си.

— Нямахте те и това беше ужасно. Жестоко. Непоносимо. Недопустимо. Смъртоносно...

Тя приглади назад косата му.

— Как разбра къде сме?

— За нещастие разбрах едва наскоро. Случи се една сутрин, когато ме навести неочакван слънчев лъч.

Кайл обясни как лъчът бе попаднал върху фамозния календар, който Джет му подари.

— Онази сутрин видях най-последното името на плажа. „Сиуантанехо.“ Веднага си спомних какво ми разказа за книгата на Мери. Тогава се качих на самолета.

Тя го погледна в очите и Кайл потръпна.

— Необходими ми бяха точно двайсет и един дни, за да те намеря. Чувствах, че си тук. Така както почувствах, че ще промениш живота ми, когато те видях до Малкълм.

Кайл започна да разказва за всичките си преживявания. За съмненията си, страховете, за раздялата с Патси, за нейната бременност, за бебето ѝ, което още не беше виждал, за последните концерти, за Африка, за детството си и накрая за редките пристъпи на меланхолия. Тяхната среща. Разговорът им в болницата, в парка, клоните на брезата... Коледа. Липсата и досадата. Гърция. Баобабите. Ню Йорк.

Нито веднъж не произнесе името на Джак. Корин забеляза това. Не беше забравил заръката на Джейн, в никакъв случай. Но постъпваше по същия начин както този мерзавец рака — печелеше време. И този миг, това настояще, в което живееше, което споделяше с нея, беше... Кайл не намираше думи за този миг, но знаеше за пръв път какъв цвят са очите на Корин. Бяха сини като океана, когато слънцето сякаш завинаги беше застинало на небето, точно преди светлината да започне да гасне. Притежаваха тази сила, тази топлина и тази вечност.

— Когато се върнах в Сан Франциско за Коледа, бях предвидил да те видя по един или друг начин. А ти беше там, при Джейн... Когато ти казах, че те обичам, не те излъгах, Корин. Мисля, че се влюбих в теб от мига, когато те видях до Малкълм.

38.

— Бях станала отново прозрачна. Но... избягах заради...

— Джак и мен.

— Заради теб... — каза тя, като докосна с длан страната му. — Заради теб, защото ти си такъв, какъвто си. И заради Джак, защото по един или друг начин ще ме търси и рано или късно ще ме убие. Знам го.

В гласа ѝ долови ужаса, който я обхвана. Джак я повлече отново със себе си към минало, което искаше да зачеркне от живота си. Беше се откъснала от действителността и я обзе паника.

— Корин, чуй ме. Аз...

— Няма да се върна — продължи тя, без да слуша. — Няма да се оставя да бъда хваната в капан. Не мога да се превърна...

Той хвана ръката ѝ и каза, че трябва да ѝ съобщи нещо. Тя седна на секундата:

— Избягал е.

— В болница е.

Кайл обясни онова, което знаеше. Каза, че ще се надяват Негодникът сам да изгасне, когато тя съжали, че не е натиснала спусъка на револвера преди месеци.

— Времето нищо не е променило. Не изпитвам никакво състрадание към него. Нито желание да му простя. Мразя го повече от преди. Всеки ден мисля какво направи от живота ми в продължение на години. За ръцете му... не мога да се отърва от мисълта за тях, разбираш ли?

— Да — отвърна той, притискайки я към себе си.

Да. И двамата знаеха. Кой човек под слънцето можеше да разбере Корин по-добре от него? Животът изплита любопитни връзки между хората. Миналото остава закотвено безвъзвратно в най-интимните кътчета на душата. Напомня сърбежа или болката при ампутиран крайник.

— Омразата никога не стихва — каза тя, загледана в очите му. — Никога не отслабва и това ме отчайва.

— Защо? Не е необходимо да се извиняваш. Аз знам какво е омраза. Тя е чудовище, срещу което се бориш цял живот, за да не те убие то.

— Искам да говоря с Джейн.

39.

Облякоха се, без да кажат дума, измервайки товара, който ги смазваше. Щастieto им зависеше от Джак. Каква невъзможна дилема... Той имаше още тази власт над нея. Сега и върху тях.

Този противен човек хвърляше постоянно сянката си и решаваше в известен смисъл бъдещето им.

На Корин ѝ прилоша, когато Кайл вдигна ципа на роклята ѝ. Гърбът ѝ беше великолепен според него и той изобщо не можеше да си представи, че на хиляди километри друга ръка затваряше един цип. В същата тишина. Но с абсолютно безразличие.

40.

Мобилният телефон на Кайл звънна, за да обяви, че има две съобщения. Джейн му беше оставила първото много рано сутринта, но той не бе имал време да включи телефона. Беше кратко. Състоеше се от няколко думи, но младият мъж искаше да го чуе още веднъж от устата на сестра си, преди да предаде каквото и да било. Отиде в гостната и Джейн не се престори на учудена, когато ѝ призна, че младата жена на живота му се намира в съседната стая, седнала в края на леглото, и тъкмо си връзва сандалите, а косата ѝ се спуска върху лицето ѝ. Джейн повтори точно каквото ѝ бе съобщил адвокатът на Корин. Изключили са апарата и Джек Браниган престанал да диша самостоятелно.

— Не знам нищо повече. Поне не още.

После прибави, че има среща, за да не се изкуши да попита къде се намират в тази прекрасна минута, нито как е брат ѝ. Щеше да чака, докато сам реши да ѝ каже. Когато двамата с Корин решат да ѝ кажат.

„Пожелах смъртта на Джек. И аз ще умра на свой ред“ — помисли си той.

41.

Кайл затвори и Корин го загледа мълчаливо. Беше се подпрял на рамката на вратата.

— Джак е престанал да диша. Мъртъв е.

Младата жена помоли да чуе още веднъж тези думи, както Кайл постъпи със сестра си. Той отново произнесе изречението, което обявяваше освобождение. Корин не каза нищо, после лицето ѝ застина.

— Какво да кажа на децата?

— Истината.

42.

За минута Кайл претегли цялата несправедливост, която се бе стоварила върху него, върху тях, и го обзе студена ярост. Откъслеци от разговори със санитарите изплуваха в ума му. Спомни си за свидетелствата, които бе прочел в болницата. За всички болни, които бяха споделили, че винаги настъпва момент, когато причината за тяхното заболяване придобива смисъл. „Аз съм човек, осъден, защото съм бездействал.“ В очите му бликнаха сълзи. И за да прикрие смущението си, коленичи и взе да си обува обувките... и тогава един зелен паяк дръзна да мине по килима. Точно под носа му. Кайл вдигна едната обувка.

— Почакай! — спря го Корин и хвана ръката му. — Когато родих Криста, имаше паяк точно над люлката и аз не можех да го стигна, толкова висок беше таванът. Позвъних, понеже се страхувах, че ще ухапе бебето ми. Пристигна една азиатка с метла и го изхвърли навън.

Като не преставаше да говори, Корин подхвана паячето с едно списание и го отнесе до прозореца. Загледа го как бързо се скри в алоето, чийто единствен цвят тъкмо се бе разтворил.

— „Паяче в къщата носи щастие.“ Спасено е — промърмори тя.

Корин си помисли „като мен“, но каза, че е време да прибере децата. Кайл хвана ръката ѝ, целуна я и призна, като тръгнаха по улицата, че също благодарение на едно паяче е разбрал къде се е скрила.

— Къде беше то?

— Насред плажа на Сиуантанехо.

Кайл забрави за второто съобщение. Беше от неговия лекар, който без никакво състрадание го информираше, че последните изследвания от Мексико са му били изпратени и за съжаление не показвали никакво подобрене.

През първите дни след своето избавление Корин не можеше да се отпусне. Твърдеше, че се тревожи за децата. Най-вече за Малкълм, който не се разплака и сякаш остана равнодушен, когато му събщи новината. Детето прие фактите сдържано, а Дейзи копираше брат си.

— Какво означава смъртта за тях? — промърмори младата жена в полумрака на стаята. — Смъртта никога не радва. Дори когато освобождава.

Отказа категорично да отиде на погребението на Джак в Сан Франциско. Поръча на адвоката си да ѝ изпрати смъртния акт и да се погрижи за всичко.

43.

Един ден, след като остави Малкълм в училището, се обади на родителите си и им разказа събитията набързо. Не се поинтересува дали са разбрали точно какъв е бил животът ѝ. Майка ѝ не направи никакъв коментар и младата жена обеща да се обажда, но едва ли щеше да се случва често.

Започна едно дълго писмо за Тими. После пак го започна и така много пъти, след което го изпрати направо в боклука. Да се опише всичко изискваше толкова... Трябваше да мине време, за да пише. Точно тези няколко реда изпрати с пощенската картичка, която избра грижливо. „Трябва да мине време. Тук небето е ясно, морето е топло и децата правят замъци, които ще ти се иска да разрушиш. Обичам те. Целувам те. Пази се. Корин.“ Малкълм се подписа, момичетата надраскаха каквото можаха. Кайл написа „Палми пред очите“ със своя изящен и ясен почерк, после се подписа. Засмя се, като я подаваше на Корин, а тя се засмя, като прочете думите му. Обу сандалите си и забърза да пусне картичката в пощата. Щастлива. Безкрайно щастлива. Върна се тичешком и каза с глас, ясен като почерка на Кайл:

— Няма да напусна тази страна. Няма да напусна тази къща, където ме намери и в която бях освободена. Тук искам да започна отначало живота си.

Кайл прибави, че има право. Ново се прави с ново. Трябва да се изоставят лошите спомени и всички места, които подсецат за тях, за да се живее, все едно са забравени. В края на краищата Патси не излезе права.

Колкото повече живееше в огряното от слънце и цветове Мексико, толкова по-малко мислеше за дяволски отброените му дни. И по-малко страдаше. Всъщност агресивното лечение го измъчваше. Проклетите изследвания доведоха катастрофата и му определиха срок на годност. Като датата, фигурираща върху капачките на йогурта. И човек не се разболява неизличително, защото годността е просрочена с час, секунда или дори с няколко дена... Нали?

Седнал на терасата с лице към Тихия океан, който просветваше между палмите, Кайл откри малко по малко, че Надеждата никога не е обитавала съществуването му до такава степен. Надеждата се превръщаше в осезаема действителност. Странно материална. Вкопчи се в Корин, като че ли тя му вдъхваше самия живот. Всеки ден беше съществен, минутите — неповторими. И успяваше да се убеди, че имаше късмет да го знае.

44.

Петимата, както и няколко паяка, преминаващи или настанили се тайно за постоянно, обитаваха малката къща с изглед към плажа. Сутрин слънцето нахлуваше в стаите и окъпваше в светлина терасата. После минаваше зад палмите, които галеха покрива. Сянката не беше особено прохладна. Малкълм казваше, че само ходилата имат полза от нея.

— Как откри тази къща? — попита Кайл, когато почувства, че Корин се е успокоила и може да говори.

Сега тя щеше да приеме фактите. Почака я да заведе момичетата на ясла и Малкълм на училище. Оставаха точно четирийсет и шест дни.

— Искаш да разбереш каква е нейната история ли?

— И твоята след Коледа. Искам да знам как пристигна тук. Какво ти се случи, докато стигнеш до Сиуантанехо.

Корин направи ароматно кафе и предложи на Кайл да се настани под чадъра, и той седна точно там. Виждаше как тя шета в кухнята. Движенията ѝ бяха като мелодия. Познаваше малко хора така изящни във всяко отношение. Все пак беше общувал много. Повече или по-малко повърхностно. Но винаги интензивно. При начина на живот, който водеше той и членовете на групата, всички срещи бяха премерени, времетраенето им беше определено до секунда, протичаха напрегнато и съсредоточено. С точни въпроси. С истории за страст... Защото трябваше да заминават. Винаги отиваха другаде.

„Връзките по-силни ли са, когато човек знае, че дните са преброени?“ Кайл не изпускаше от очи Корин. Косата ѝ падаше на очите ѝ и тя бе придобила навика да я прибира зад ушите, когато свеждаше глава. Така откриваше лицето си. Обичаше да я следи с поглед, защото от време на време го обземаше глупавото съмнение, че може да изчезне като дим. Че ще го остави... пак... сам. Но тя се обърна и се усмихна. Корин никога не би постъпила така. Тя извика, че кафето е почти готово.

— Още две минути — каза.

Кайл отброи секундите точно. Нима не бе роден с усет за ритъм? Четири, три, две. Едно и Корин дойде с боси крака. Остави подноса в сянката и седна срещу него. Вдигна коленете си до брадичката. Обгърна ги с ръце.

— Преди всичко благодарение на теб дойдох тук. Благодарение на това, което ми остави заедно с фотоапарата.

Той се усмихна и тя разказа. Градчето с име Планината на битката. Лас Вегас. Задушавашата топлина и децата, които се държаха добре и й помагаха. Как са избягали от аерогарата в Ню Йорк и са пристигнали в малък град в Монтана почти през нощта. Малките бяха капнали от умора и се притискаха в нея.

— Синият неонов надпис на мотела се отразяваше върху мокрия път. Аз бях смазана от умора и мислех, че няма да мога да отида подалеч.

Корин беше влязла. Беше попълнила формулярите с Криста на ръце. Собственичката — една мексиканка, преминала четирийсетте, беше загледала децата, които се прозяваха, и бе казала, че има свободна стая с три легла.

Младата жена бе платила за две седмици, без да знае защо. Само защото имаше нужда от почивка, защото бе необходимо Малкълм, Дейзи и Криста да се успокоят, така че излизаха само колкото да се поразходят из прохладните улици на Чатинга.

— Нямах никаква представа какво да предприема. Чувствах се свободна и изгубена. Отбягвах старателно майките в парка и си казвах, че Малкълм трябва да тръгне на училище. И после една вечер се почука на вратата. Ужасих се, когато откряхнах вратата. Мексиканката каза, че иска да говори с мен, и се надява, че децата са заспали.

45.

— Знам, че се криеш, и понеже си в моя дом, искам да разбера какво си направила.

На Корин не ѝ оставаше друго, освен да изреди фактите под внимателния поглед на собственичката на мотела. Беше глупаво да я лъже, а да замине веднага, беше просто невъзможно. Младата жена започна да говори, но мексиканката не дочака края на разказа, за да отбележи:

— Моята майка казваше: „Една жена не предава друга жена. Още повече когато става въпрос за бедствено положение.“ Благодаря ти за откровеността и сега ще ти разкажа моята история. Родена съм в много бедно семейство от другата страна на американската граница. Нямахме нищо. Наистина нищо. Когато баща ми почина, съвсем изпаднахме. А само на няколко километра по-далеч имаше всичко. Пристигнах в Щатите на седемнайсет години. Беше 1972 година, преминах тайно границата и работех като нелегална емигрантка десет дълги години. Страхувах се до смърт. Пребродих почти всички щати и работех на онези най-окаяни места, каквито заемат само „несъществуващите“, докато Случайността не ме отведе в един мотел, собственост на прекрасен човек, който се ожени за мен. И който освен това ми даде любовта си и поданство. Животът ми се промени изцяло. Не бях богата, но не бях и бедна. Изпращах винаги необходимото на моето семейство, за да се учат братята ми. Когато те напуснаха дома, майка ми се върна да живее при своята майка на брега на Тихия океан. После баба ми почина и мама остаряваше сама, защото братята ми се бяха оженили за жени без душа. Здравето ѝ се разклати, тъй че един ден отидох да я взема. Сега е при мен и аз се грижа за нея. Само да знаеш колко ми липсваше, когато бях млада... Но — въздъхна тя — *es la wida*. Това е моят живот. Спя със спокойна съвест и вече не се налага да се крия, за да живея. Когато те видях да отъркваш дуварите и да свеждаш поглед, без да споменавам акцента, разбрах, че живееш като сянка, и знаеш ли, идвам от страна, където цветовете формират живота.

Корин бе прошепнала едва чуто, че се е загубила.

— Като се омъжих, Джеймс ми върна цветовете, разбираш ли? Оттогава по някакъв начин и аз притежавам тази способност. Но не знам дали ще приемеш онова, което мога да направя за теб.

Очите на мексиканката бяха по-черни от абанос. Навеждаше човек на мисълта за Снежанка с великолепна, златиста кожа.

— Ако държиш съпругът ти да не те намери, не бива да оставаш в Съединените щати. На твое място щях да замина. Щях да напусна страната.

— Не искам да се връщам в Англия — промърмори Корин.

Мексиканката се разсмя.

— Не ти предлагам Англия! Там е много студено! Говоря ти за слънце. За музика. За цветове. За Мексико. За Сиуантанехо.

46.

— Разплаках се — призна Корин на Кайл. — Иначе щях да се разпадна. Сиуантанехо звучеше като сън. Попитах я вещица ли е, магьосница или богиня. Тя отговори: „Но“ със своя невероятен смях. Но направи точно каквото ми обеща. Издейства ми благодарение на един от братята си постоянни визи. Взехме влак до Сан Диего, където се качихме на кораб, чийто собственик беше неин познат. Пътешествието трая четири дена и четири нощи и аз повръщах през цялото време от страх. Разбираш ли, през цялото време, докато се скитахме по пътищата, имах странното чувство, че съм закриляна, че съм неприкосновена. Колкото повече се приближавахме до целта, толкова...

Кайл взе ръката ѝ и я целуна.

— В Сиуантанехо слязохме от кораба. Беше сутринта на петия ден. Слънцето изгриваше. Плажът беше безлюден и един от моряците ме доведе до тази къща, която уж пазя за пред властите, докато мексиканката се върне някой ден.

— Или докато братята ѝ не решат нещо.

— Да, наистина — въздъхна Корин.

— Ами ако купя къща тук?

Младата жена се надигна и уплашено го погледна в очите.

— Защо? Нали не искаш да излизаш повече на сцена?

Кайл се подвоуми, после каза:

— Искам да съм сигурен, че ще бъдеш у дома, когато се връщам.

Корин не попита ще заминава ли. Нито кога. Тя го хвана за ръка и го отведе в леглото си. В тяхното легло.

Кайл щеше да я помоли да се омъжи за него, но в такъв случай... трябваше да ѝ признае всичко. Да се анализира. Да назове фактите, да ги узакони и да им даде право на съществуване. Той все още не се решаваше и само попита как се казва мексиканката.

— Анунсиасион де ла Вега. Но с гордост подчертава, че е Анунсиасион Уилбър.

Кайл, Корин и децата огледаха само четири къщи. Последната беше най-хубавата. Почти от всички стаи се виждаше морето. Излъчваше някакъв неустоим чар. В нея имаше всички предимства, за които на смях си бяха направили списък. И нещо повече. Посетиха я на рождения ден на Малкълм. Бившите собственици им предложиха старите си мебели от повредено от морския въздух дърво. Кайл и Корин ги запазиха. Щяха да се настанят веднага, щом уредяха продажбата и ремонта. Кайл я купи на свое име и на името на Корин. Почти забрави, че броячът показваше трийсет и един дена. Кръгъл месец.

Откакто се намериха отново, той се измъкваше, за да си направи изследвания. Заявяваше, че отива на покупки, и се връщаше натоварен с дискове с музика и с мексикански филми. Инсталира нов телевизор, видео и стереоуредба. Купи голяма кола, две нови китари и една мандолина. Но докосваше инструментите само случайно. С върха на пръстите. Когато Корин го попита защо, ѝ каза, че трябва първо да ги опитоми.

Мечтаеше си за пиано... За своето сценично пиано и една сутрин реши да поръча да му го докарат в Мексико, даже след като транспортната фирма му съобщи дата след определените му дни. Даде си сметка едва когато отвори вратата на колата пред къщата. Децата се хвърлиха на врата му. Засилиха се към него така, както в деня, когато се появи пред училището. Малкълм и Дейзи го бяха прегърнали. Криста се бе усмихнала срамежливо. Днес малкото момиченце, застанало право на терасата, пляскаше с ръчички.

— Кал! Кал!

Кайл я взе в прегръдките си, чакаше всеки ден да я вземе в прегръдките си и трябваше да признае, че имаше моменти, когато онази част от него, която искаше да забрави, да задраска, да отхвърли, да отрече, или още по-добре — да унищожи, не съществувахе вече. Все пак резултатите излизаха три дена след противното вземани на

кръв. Едни и същи. Без подобрене. Но и без влошаване на състоянието му. Неговият лекар не разбираше. Кайл отговаряше:

— Защо? По-логично ли е да умра? Да изчезна? Не искам, докторе.

Двайсет и петият ден измина бавно. Дванайсетият. Седмият. Четвъртият. После дойде нулата. И нищо не се случи.

Кайл преброи отново на пръсти, после по календара. Джейн се обажда два пъти. Патси също. Естествено Стив и Джет.

— Наговорили ли са се? — попита Малкълм.

— Знаеш ли, те са малко изперкали.

— Какво значи „изперкали“?

— Нещо като странни.

— А, значи като теб.

— Според теб аз странен ли съм?

— Ами да. Не много.

— Защо, Малкълм?

— Купуваш китари и не свириш на тях.

— Ще ти споделя една тайна — рече Кайл, като сложи ръце на раменете на момченцето. — То е също като с момичетата. Има моменти, когато трябва да се усмихваш, и други — когато трябва да действаш.

— Разбрах.

После момченцето прибави много бързо, след като погледна към кухнята, където майка му готвеше, че неговият баща му липсва и че предпочита да го мрази. Кайл го хвана за ръка и двамата отидоха да се разходят. Когато Корин ги попита какво са си говорили, Малкълм се усмихна и вдигна очи към Кайл. Каза, че яденето мирише хубаво и че е гладен.

— Искаш ли да се храним на терасата.

— Разбира се — каза то и грабна подноса.

Корин се усмихваше по същия начин, както през всички други дни, и Кайл беше неизказано щастлив. „Днешният ден беше не различен.“ Сервира на децата. Разговаряха за ремонта, който привършваше. За това-онова. Корин сложи децата да спят, а той раздигна масата, без да поглежда към потъмнелия океан.

В този час беше по-добре да се очаква Венера да изгрее.

48.

Утрешният ден дойде. Слънцето изгря и Кайл си помисли: „Един в повече.“ Излезе много рано, когато всички още спяха, слезе по стълбата, която водеше към океана, и седна на последното стъпало. Беше взел китарата си, онази, с която не се разделяше от години и която не бе докосвал, откакто беше тук. Като я извади от калъфа, листове, изписани с ноти и думи, се разпиляха в краката му. Изпадна и пощенски плик. Спомни си как го бе намерил в пощата си у Джейн. Когато реши да напусне болницата... Пликът с много печати привлече вниманието му измежду толкова много други писма и известия. Тъкмо заминаваше и го пхна в калъфа на инструмента, без да го отваря, и после го забрави изобщо. До тази сутрин. Погледна името на изпращача. Беше изпратено от Уилингтън от някоя си госпожа Дос Сантос. Беше препращано от адрес на адрес, преди да се получи у сестра му. Кайл си помисли, че днес е идеалният ден да разбере какво му е написала тази жена, която живееше там, където беше роден.

Писмото беше кратко, почеркът колеблив. Но не и думите. Препрочете го два пъти. Усмихна се. Именно днес трябваше да го прочете. Кайл гледа дълго снимката и почувства първите слънчеви лъчи върху раменете си. Тогава сгъна писмото внимателно, прибра го в плика, после в калъфа. Взе китарата и пръстите му откриха отново онова, което са знаели винаги да правят.

„Един в повече. Един в повече. Един в повече...“

Не разбра кога Корин е застанала в горния край на стълбата. Тя го наблюдава дълго. Той свиреше. „Един в повече.“ Той свиреше с лекота и възторжено желание. „Един в повече.“ Ветрецът от океана довя мелодията до младата жена. Разпиля косата ѝ и Корин затвори очи. Както онзи ден, когато вятърът в Сан Франциско имаше вкус на пътешествие и на сол. „Един в повече.“ Помоли се дните да не са преброени и слезе. Кайл не чу стъпките ѝ, но почувства присъствието ѝ. Остави китарата.

— Не. Не преставай да свириш, Кайл. Не преставай да живееш.
Той вдигна поглед към нея.

— Знам, че днес е необикновен ден — каза тя и седна.

Той се усмихна.

— Как разбра?

— Спомняш ли си, когато отидохте да ловите риба с Малкълм и ти си забрави телефона?

— Да.

— Тогава позвъни Патси. Отначало взе да увърта, че се обажда, защото бебето ѝ я събудило много рано и че било досадно: „Какво може да се очаква от гените на музикантка и готвач — само ужасен резултат.“ След това ме попита три пъти как си, преди да затвори. Аз ѝ позвъних и най-накрая тя каза, че е по-добре да зная.

— Сърдиш ли ми се?

— „Вземи ме в прегръдките си.“

— Ами ако те помоля да се омъжиш за мен?

— Приемам. Имаме повече от другите, Кайл. Знаем цената на всеки един ден.

Двамата останаха на плажа дълго, загледани в океана. Малко по малко, минута след минута, той се променяше от сиво в сиво-синьо, после обеща да изсветлее. Клоните на няколко палми танцуваха. Оплитаха се, после се разплитаха и отново се оплитаха. Корин си спомни колко пъти бе мечтала да живее с мъж, който обича да гледа танцуващи дървета. Двамата мълчаха. Не помръдваха и бяха щастливи. „Не съм се излъгала в мечтата си.“

— Ще ми кажеш ли? — помоли я Кайл. — Никога не ми призна на кого звънеш, когато те намерих.

— На теб. Всъщност звънях в Къщата, понеже старият ти телефонен номер беше закрит. И после изведнъж те видях пред себе си.

49.

Историята няма да разкаже какъв е бил цветът на булчинската рокля на Корин. Нито какъв цвят са били очите на Кайл. Малко тайнственост и нещо, което не се обяснява докрай, винаги са необходими. Също и изненада. О! Младата жена обичаше много очите му. Те се променяха според времето и светлината. Според чувствата му. Те намериха искрицата, която го караше да диша, да гледа около себе си. Тази искрица блестеше с нечувана сила. „Кайл има нечувана сила“ — си мислеше Корин всяка вечер, като заспиваше.

Историята няма да разкаже колко време им оставаше да живеят заедно. Но ще разкаже, че Патси роди в дома на родителите си едно прелестно момченце, което кръсти непретенциозно и за всеобща изненада Питър.

— Че какво толкова? С баща, който се казва в превод Човек, Паяк ли да го нарека, нима очаквате нещо като Спайдърмен? Не съм чак толкова безотговорна и смахната, за каквато винаги сте ме мислили. Паячко е неговото четвърто име.

— Нима? — изрекоха всички.

Кристофър Мен нито потвърди, нито отрече. Но се усмихна и прибави, че е срещнал жена с неочаквани реакции, а Патси прибави:

— Нали ви казах, че това хлапе е отроче на един мъж? Аз никога не лъжа. Никой друг, освен пресата.

Историята няма да разкаже дали паяците имат таен код, с който си предават съобщения. Дали трябва да се вярва на това... Дали трябва да се смачкват, или да се отнасят на перваза на прозореца. Но ще разкаже, че нито един от влюбените не узна никога, че доктор Джон Мендес е израснал с баща насилник. Не узнаха, че този лекар най-накрая отвори досието на Джак Браниган, забравено от полицаите в спешното отделение на болницата. Досието, което бе препращано от служба в служба, изкачвало стълбища в претоварени ръце и най-накрая приключило пътешествието си там, където беше паднало.

Не, Кайл и Корин нямаше да узнаят, че един фин и изящен паяк бе привлякъл вниманието на лекаря. Той се бе проврял под вратата,

беше се изкатерил по мебелите и се бе настанил точно в средата на червената папка. Или че доктор Мендес го зърна. От дете обожаваше насекомите. Особено паяците. Беше отгледал десетки. Тайно от баща си. Защото на неговия старец изобщо нямаше да се хареса тази работа, ако я бе разкрил. Щяха да го засърбят огромните ръце и щеше да му отвърти един шамар. Последван още от не един и два. Със сигурност толкова жестоки като тези, които раздаваше, когато нервите му не издържаха по мистериозни причини. Джон щеше да остане без дъх и да се разплаче, рухнал на слабичките си колене.

Но той беше интелигентно дете, предпазливо и съобразително. В частност с паяците. Всеки път, щом откриеше някой, го отнасяше в запустялата градина, където баща му не припарваше по никакъв повод, понеже непрекъснато беше пиян. Момченцето събираше паяци и празни бутилки. И не казваше нищо, когато неговият старец крадеше пари от джоба му, които то печелеше, като работеше у съседите. Не беше ли задължение на един син да угажда на баща си? „Да — мислеше си Джон. — А пък моят баща толкова много обожаваше уискито. Особена онова, долнокачественото, което разрушава ефикасно чернодробните му клетки.“ Момчето заложи и се надяваше да спечели доста повече от първоначалния си залог. Но се изискваха и няколко години в повече. Все пак най-накрая неговият първи ден, когато късметът го споходи, дойде. На четирийсетия му рожден ден му поставиха диагноза „цироза“. „Честит рожден ден, Глупако!“ За Джон смъртта на Глупака беше неговият втори късметлийски ден. Точно след една година. Това бе финалът.

Когато дойде време да следва, се колебаеше между две възможности. Ентомология или медицина? Насекоми или хора? И днес не знаеше какво го подтикна да избере хората. Смъртта на баща му ли? Или нещо друго? Във всички случаи, всеки път щом намереше паяк, размишляваше отново. Беше неизбежно, но така и не намери отговор.

Най-накрая взе с безкрайна нежност паячето в грамадната си ръка и му намери убежище. Един спасен живот. Два... Три...

„Най-после“ — помисли си Джон Мендес, когато този понеделник, точно в пет часа и четирийсет и две минути сутринта пренесе паячето на перваза на прозореца в своя кабинет на партера. Наблюдава го как се изкатери трудно към първия храст. Стори му се, че се обърна, за да му се усмихне. Лекарят му помахаша. Това бе краят на

неговата нощ. Уморен, той се прозина, минавайки край червената папка с досието. Червена ли? ЧЕРВЕНА!

Точно тогава осъзна: „В болницата папките не са яркочервени.“ Те са розови или сини според пола. Взе досието и прочете: „Затворник Джак Браниган“. Без сянка от колебание Джон се запозна внимателно със сведенията, които трябваше да бъдат предадени на английската полиция. Беше ясно и точно. Накратко история, измислена лукаво. Той я прочете още веднъж старателно. Проследяваше с пръст всяко изречение. Направи справка в своя компютър за медицинското досие на „Пациент Джак Браниган“, което не обнадеждаваше особено. След това унесен си каза, че липсва нещо. Само една дума.

Джон Мендес отвори вратата на своя кабинет, натисна копчето за третия етаж в асансьора, мина пред кабинета на медицинските сестри и остана доволен, че само дебелата Джанет е дежурна. Изпрати я да свърши някаква работа в другия край на сградата. Тя измърмори, но той сви вежди. Джанет отблъсна фотьойла си, който потрепери по силно от нея, и се изправи. Лекарят я проследи с очи, докато тя се клатушкаше като... такава, каквато си беше. „Работата“ осигуряваше достатъчно време на Джон, който след като намали звука на сигналните звънци, се озова право в стаята на Джак. Влезе, без да почука.

— Драги ми, Негоднико, тъй като не се съмнявам, че членуваш в позорното братство на негодниците, сега ще видим дали като си отпочинал и си се възползвал от своя живот, за да съсипваш живота на другите, ще видим, както вече казах, дали можеш да дишаш какъвто си грамаден и силен. Разбира се, съвсем сам.

Щрак...

Джон наблюдаваше гърдите, които не се повдигнаха повече. Когато се увери, излезе, върна се в кабинета на Джанет преди нея, коригира силата на звука и изтича отново в стаята, за да изчака търпеливо суматохата. Когато двайсет хиляди души нахлуха в стаята на нещастника, лекарят съобщи, че за жалост е пристигнал твърде късно.

Джанет измърмори, но се подчини на заповедите и предаде съобщението: „Джак Браниган престана да диша самостоятелно.“ Джон Мендес се върна в своя кабинет, застана до прозореца и си помисли за черното паяче.

— Човек винаги трябва да се оглежда... Никога не се знае, може да бъде спасен един живот.

Неговият занаят му бе дал възможност да спаси много хора. Днес към тази цифра току-що прибави непредвидено още петима. „Горката жена на Джак-чудовището, неговите три нещастни деца и ти, малък Паяко.“

Колкото до Кайл, той не влизаше в сметката, понеже Джон не знаеше за неговото съществуване. Той беше премията.

После историята разказва с огромна радост как Кайл излезе отново на сцена, как неговата жена се събужда четири сутрини поред с гадене. На петия ден хукна към тоалетната... След девет месеца едно мъничко момиченце, което той пожела да кръсти Джулия, дойде на бял свят.

Но по принуда историята ще свърши, когато една много ранна сутрин Корин ще се обади на Джейн и ще каже:

— Отиде си в прегръдките ми.

ЕПИЛОГ

Корин Дженкис никога не спомена първата плесница, нито статията на своя брат. Джак умря и отнесе тайната. И Корин ще си отиде по същия начин. Има неща, които не можем да разкрием пред никого. Дори пред тези, които обичаме най-много.

Няколко седмици след смъртта на нейния любим подреждаше вещите му и намери в портфейла му писмо, адресирано до господин Кайл Маклоугън. Носеше дата 12 юли 200... Изпратено беше от Уилингтън същия ден. Корин си спомни, че това бе градът, в който се беше родил нейният съпруг. Докато изваждаше писмото от плика, изпадна снимка. Беше на възрастна жена с бели коси и строга прическа. Обаче се усмихваше с майчинска нежност.

„Добър ден, Кайл,

Казвам се Джулия Дос Сантос и сега съм много стара жена. Животът ми отпусна достатъчно време, за да ме научи да разбирам нещата. Нямам никакво доказателство, че ти си онзи, за когото мисля всеки ден от моя живот. Но съм сигурна.

Никога не сме се срещали, но веднъж разговаряхме по телефона. Ти беше на пет години. За последен ден бях на работа... Запазих те в сърцето си през всичките тези години.

Нямам деца. Моят живот... Животът... знам, че ще разбереш. Постоянно следях работата ти и съм горда с човека, който ти стана.

Бих искала да ти кажа, че мислех за теб като за мой син.

Джулия“

Кайл никога не бе споменал за Джулия пред никого. Но положително ѝ бе телефонирал, понеже бе записал най-отдолу на листа номер на мобилен телефон. И той си бе отишъл със своята тайна. Тогава и Корин ще направи същото. Прибра писмото до снимката на съпруга си в своя портфейл.

На хиляди километри Джейн седна на пианото в голямата зала на Къщата. Двете жени затвориха очи и музиката завладя пространството.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.